

Szellemi tulajdon az új technológiai korban: 2019

I. kötet: Üzleti titkok és szabadalmak

Peter S.

professzor William H. Neukom

Igazgató, Berkeley
Center for Law &
Technology

University of California
at Berkeley School of Law

Menell Mark A.
Merges

Köret jogi

Jogászprofesszor

Igazgató, Stanford
Program a jog, a
tudomány és a
technológia területén

Stanford Law School Kaliforniai

Lemley Robert P.

Wilson, Sonsini, Goodrich
& Rosati jogászprofesszor

Igazgató, Berkeley
Center for Law &
Technology

Egyetem
a Berkeley jogi karán

© 2019 Peter S. Menell, Mark A. Lemley, and Robert P. Merges
ISBN-13: 978-1-945555-12-1 (Clause 8 Publishing)

Claire-nek, Dylannek és Noah-nak

P.S.M.

Rose-nak, mint mindig

M.A.L.

*A testvéreimnek, Bruce-nak, Paulnak és
Mattnek.*

R.P.M.

ELŐSZÓ

Amikor több mint két évtizeddel ezelőtt belevágtunk ebbe a projektbe, sok mindent elképzeltünk, de azt nem, hogy ez egy esetkönyv önkiadásához fog vezetni.

Sok minden változott azóta, hogy elkezdtünk együttműködni. Amikor ezt a projektet elindítottuk, a legtöbb szellemi tulajdonjogi kurzust az egyes védelmi módok mentén oktatták: szabadalmi jog, szerzői jog, védjegyjog és üzleti titok. Kutatásaink és valós tapasztalataink alapján felismertük, hogy a digitális technológia elmosja a hagyományos doktrinális vonalakat. Elindultunk, hogy a kialakulóban lévő technológiai korszaknak megfelelő könyvet tervezzünk. A könyvet az alapvető filozófiai keretek, a széles körű integrált lefedettség és a problémamegoldást hangsúlyozó pedagógiai modell köré építettük.

Az elkövetkező évek során meglátásunk és keretezésünk tartósnak bizonyult. Szinte mindenféle vállalkozás és szervezet - a csúcstechnológiai startupoktól a hagyományos gyártó- és médiavállalatokig, kormányzati szervekig, sőt oktatási intézményekig - a szellemi tulajdonjoggal kapcsolatos kérdések széles skálájával szembesült az oltalmi módok teljes spektrumát felölelve. A felmérő szellemi tulajdon kurzus alaptantárgy lett jogi karunkon és sok más egyetemen az Egyesült Államokban és világszerte. Legalább ennyit álmodtunk meg.

De nem terveztük, hogy belépünk a kiadói üzletbe. Pályafutásunk alakuló szakaszában izgalommal töltött el bennünket, hogy felkeltettük a befutott kiadók érdeklődését. Könyvünk éppen akkor került a piacra, amikor az internet kezdett teret nyerni. A szellemi tulajdonjog területe gyorsan bővült, és azon kaptuk magunkat, hogy két-háromévente új kiadásokat adunk ki, hogy lépést tartsunk a szellemi tulajdonjog növekvő sebességével. A Little, Brown jogi könyvekkel foglalkozó részlegét felvásárolta az Aspen, majd a Wolters Kluwer. Könyvünk piaca tovább nőtt.

Mégis, ahogy a digitális technológia fejlődése átformálta a körülöttünk lévő világot - az internetes kereséstől az online publikálásig -, mi, az alkalmazóink és a diákjaink viszonylag kevés változást láttunk a kiadói piacon. Az árak évről évre tovább emelkedtek. A kiadói ütemtervek merevek maradtak. Könyvünk kiadása úgy tűnt, hogy megrekedt az időben. A legfrusztrálóbb az volt, hogy diákjaink jóval több mint 200 dollárt fizettek egy olyan könyvért, amely mindössze 15 dollár teljes jogdíj. Ez a minta ellentmondott a könyvünk és az ösztöndíj céljainak. A digitális technológia fejlődésének és a versenynek nem felfelé, hanem lefelé kellett volna hajtania az árakat. Frusztrációnk egyre nőtt.

Ezek a problémák 2014 szeptemberében csúcsosodtak ki. Amikor a kiadónk jelezte, hogy lekéstük a 2015 nyári katalógusba való bekerülés határidejét, leporoltuk az 1993 decemberében kötött eredeti kiadói szerződésünket. A felülvizsgálati záradékot ellenőrizve felismertük, hogy a mű szerzői joga a miénk, és fenntartottuk a jogot a származékos művek elkészítésére.

Miután rájöttünk, hogy jogunk van áttérni az önkiadásra, választás elé kerültünk: maradjunk egy vezető kiadónál, vagy vállaljuk a kezdeti költségeket és a napi működést a saját kiadóinknál.

önkiadás. Peter a médiaiparban zajló közvetítói tevékenységről írt, és határozottan úgy vélte, hogy elérkezett az idő arra, hogy saját magunknak adjuk ki a kiadványokat. Feltett egy egyszerű kérdést: hogyan látnánk ezt a döntést tíz év múlva? Az önkiadási lehetőségek gyors áttekintése azt mutatta, hogy jelentősen csökkenthetnénk a könyvünk költségeit, miközben a diákok számára kényelmesebb hozzáférést biztosítanánk - mind a digitális változathoz, mind a nyomtatott változathoz - igény szerint. Emellett áttérhetnénk az éves kiadásokra, és átvehetnénk az irányítást a gyártási folyamat felett. Ez biztosítaná, hogy könyvünk mindig aktuális legyen. Bár az önálló útkeresés némi kockázattal és többletfeladatokkal jár, ha nem lépünk erre az útra, akkor egy elavult és indokolatlanul költséges terhet rónánk a hallgatókra egy olyan időszakban, amikor ezt nem engedhetik meg maguknak. Úgy döntöttünk, hogy belevágunk.

A lehetőségek áttekintése után úgy döntöttünk, hogy az Amazonon kezdjük el az önkiadási kísérletünket. (A szerzői jogok tulajdonjogát megtartjuk, és így rugalmasan próbálkozhatunk más platformokkal is, ahogy a piac fejlődik, ami fontos tanulság a különböző médiapiacokról). Az Amazon kiadói platformja méretkorlátokat szab, ami miatt könyvünket két kötetre kellett osztanunk: Az I. kötet a filozófiai szempontokat, az üzleti titkokat és a szabadalmi jogot tartalmazza (a VI. fejezetből a szabadalmi elővásárlási joggal kapcsolatos eseteket is felvettük azok számára, akik ezeket az anyagokat az üzleti titok és a szabadalmi jog fejezeteivel együtt szeretnék tanulmányozni); a II. kötet a szerzői joggal, a védjegyjoggal és az állami jogi szellemi tulajdon védelmével foglalkozik (beleértve az elővásárlási joggal kapcsolatos anyagokat is). A kötetek e-könyvként és az Amazon on-demand kiadói platformján keresztül is elérhetők. Ennek előnye, hogy csökkenti a hallgatóknak a napi szinten magukkal cipelendő könyvek súlyát, és modulárisabb tanítási lehetőségeket teremt. Az I. és II. fejezetet az SSRN-en is terjesztjük, hogy a hallgatók megkóstolhassák a könyvet, mielőtt elköteleznék magukat az órára.

Ezzel elérkeztünk ahhoz, ami reményeink szerint egy új kiadói korszakot jelent mindenféle tudományos publikáció számára. Az IPNTA2--- kiadása mellett (tervezzük, hogy az új kiadásokat a kötetszám helyett a megjelenési évszámmal jelöljük), elindítottuk a Clause Publishinget⁸, egy új kiadói vállalkozást, amely a szellemi tulajdon oktatásában (és esetleg másban is) a "Haladás előmozdítására" törekszik. Tervezzük, hogy egy sor kiegészítő terméket, kiegészítést, kiegészítő szöveget, multimédiát és egyéb forrást vezetünk be az alkalmazók és a diákok számára - alacsony költséggel és könnyű hozzáférhetőséggel. Ezekről az erőforrásokról az IPNTA.com és a Clause8Publishing.com oldalon tájékozódhat majd.

Peter irányította könyvünk átállását az önkiadási modellre, és vezető szerepet vállalt e platform létrehozásában. Akit érdekel a könyvünk (vagy bármi más a projekttel kapcsolatban), vegye fel vele a kapcsolatot a pmenell@law.berkeley.edu címen. (Kérjük, a tárgysorba írják be az "IPNTA" vagy a "8. záradék" szót.) Az IPNTA2016, a "Szellemi tulajdon az új technológiai korban" című könyv első saját kiadású kiadása több mint felülmúlta a hozzá fűzött reményeinket. Az IPNTA eladásai a korábbi kiadások legmagasabb eladásai fölé emelkedtek, ami több mint 1 millió dolláros megtakarítást eredményezett a hallgatók számára. Az IPNTA2017 és az IPNTA2018 folytatta ezt az utat. Az IPNTA2019 frissíti a szöveget, hogy az tükrözze e gyorsan fejlődő jogterület legújabb fejleményeit.

Visszatekintve, az eredeti kiadásunk által lefedett témák - a szellemi erőforrások

filozófiai perspektívái, a technológiai fejlődés és a kreatív kifejezőmód előmozdítása, valamint a versenypolitika - elindítottak minket a barkácsolás/új korszak kiadása felé vezető úton.

A szerzői jog a piaci erőket igyekszik felhasználni a kreatív kifejezés és a széles körű terjesztés ösztönzésére. Hidat épít az alkotók és a munkájukat értékelők között. A digitális technológia és az internet fokozza ezeket az erőteljes erőket azáltal, hogy csökkenti az alkotás költségeit és virtuális hidakat biztosít a terjesztéshez. Szerencsésnek érezzük magunkat, hogy felszabadítottuk könyvünket, és nagyon várjuk, hogy a jogászprofesszorokkal és a hallgatókkal együtt dolgozhassunk a szellemi tulajdon-védelmi tananyagok produktívabb piacának és közösségének kiépítésében.

Peter S.
Merges

MenellMarkA.

LemleyRobertP.

Július 2019

ÚJ TULAJDONSÁGOK

A digitális és élettudományi technológia gyors fejlődése továbbra is ösztönzi a szellemi tulajdonjog fejlődését. Amint azt a terület professzorai és gyakorlati szakemberei jól tudják, a kongresszus és a bíróságok továbbra is gyors ütemben fejlesztik a szellemi tulajdonjogot és a joggyakorlatot. Ezért jelentősen bővítettük és átdolgoztuk szövegünket.

A kiadás a következő főbb fejleményeket 2019-tükrözi:

- **Üzleti titkok:** A kongresszus elfogadta a 2016. évi Defend Trade Secrets Act-et, amely az üzleti titkok védelmének történetének egyik legjelentősebb változása. Az új törvény megnyitja a szövetségi bíróságokat az üzleti titkokkal kapcsolatos ügyek előtt, "rendkívüli körülmények" esetén lehetővé teszi a jogellenesen eltulajdonított üzleti titkok ex parte lefoglalását, és mentességet biztosít a bejelentők számára.
- **Szabadalmi jog:** Az elmúlt néhány év az amerikai szabadalmak történetének legjelentősebb fejleményei közé tartozott - a Szabadalmi Hivatal új közigazgatási felülvizsgálati eljárásainak bevezetésétől kezdve a szabadalmi jogosultság, a szabadalmi igények határozatlansága, a fokozott kártérítés és a méltányos jogorvoslatok terén bekövetkezett fontos változásokon át a Legfelsőbb Bíróságig, valamint a szövetségi bíróságon az "means-plus-function" igényértelmezésig és a bitorlási doktrínáig. Jelentősen kibővítettük a formatervezési mintaoltalmak lefedettségét is.
- **Szerzői jog:** A kongresszus elfogadta a zenei korszerúsítési törvényt. A Legfelsőbb Bíróság fontos határozatokat hozott a hasznos cikkek doktrínájával, a nyilvános előadás jogával és az első értékesítés doktrínájával kapcsolatban. Az elmúlt néhány évben fontos fejlemények történtek az online szolgáltatók biztonságos kikötője, a tisztességes felhasználás és az 1972 előtti hangfelvételek állami védelme terén is.
- **Védjegyjog:** A genericitással, a becsmérő védjegyek szövetségi bejegyezhetőségével, a kereskedelmi jogokkal, az összetéveszthetőséggel az interneten és a jogorvoslatokkal kapcsolatos fontos ügyeket integráltuk.
- **Egyéb állami IP-védelem:** Ez egy aktív és növekvő terület. Emellett átszerveztük a fejezetet, és a szellemi tulajdon-védelmi rendszerekre összpontosítottuk.

A OLD. Clause 8 Publishing

A Clause 8 Publishing egy digitális kiadói vállalkozás, amelyet Peter Menell alapított és vezet. Mark Lemley és Robert Merges a szerkesztőbizottság tagjai. Az Egyesült Államok Alkotmányának I. cikke 8. szakaszának 8. paragrafusa által inspirált Clause 8 Publishing célja, hogy elősegítse a legmagasabb minőségű és legmodernebb oktatási források előállítását és terjesztését tisztességes áron és oly módon, hogy a bevétel nagy része a szerzőkhöz jusson. Célja a kiadási folyamat racionalizálása, a fejlődő digitális platformok és a print-on-demand funkciók teljes körű kihasználása, valamint innovatív oktatási források kifejlesztése.

A Clause Kiadó8 tervezi a SZELLEMI TULAJDONOSSÁG AZ ÚJ TECHNOLÓGIA KORÁBAN című kiadvány éves kiadását.

Az elkövetkező években a Clause Publishing 8célja, hogy egy sor kiegészítő terméket (jogszabály-kiegészítő, alapozó, problémakészletek, multimédiás prezentációk) és forrást támogasson a szellemi tulajdonjoggal foglalkozó professzorok, diákok, bírák és politikai döntéshozók számára. Arra törekszik, hogy az akadémiát a produktívabb és igazságosabb kiadói modellek felé vezesse. További információ a Clause8Publishing.com és az IPNTA.com oldalon lesz elérhető.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönettel tartozunk sok embernek, akik segítettek nekünk, mióta ez a projekt elkezdődött a 1991. Szeretnénk köszönetet mondani számos kollégánknak, akik átnézték a könyv korábbi tervezeteit, és hasznos útmutatást nyújtottak. Bár sok ilyen kritika névtelen volt, hasznát vettük Lynn Baker, Paul Heald, Tom Jorde és Pam Samuelson tanácsainak is, akik mindannyian a könyv több különböző vázlatát olvasták el, miközben az a szerkesztési folyamaton keresztül haladt. Hálásan köszönjük Evelyn Findeis, Edwin Flores, Ryan Garcia, Shari Heino, Toni Moore Knudson, Christopher Leslie és Barbara Parvis kutatási segítségét. Szeretnénk továbbá köszönetet mondani Michele Co-nak az eredeti szöveg befejezésében nyújtott kivételes titkársági és adminisztratív segítségért.

Hálásak vagyunk számos kollégánknak, akik az évek során javaslatokat tettek a könyv javítására. Külön köszönetet szeretnénk mondani Fred Abbottnak, Amit Agarwalnak, John Allisonnak, Shyam Balganesznek, Ann Bartownak, Andrew Chinnek, Julie Cohennek, Ken Damnak, Robin Feldmannak, Terry Fishernek, Michael Jacobsnak, Dmitry Karshedtnek, Marshall Leaffernek, Jake Linfordnak, Glynn Lunney-nak, Ron Mannnak, David McGowannak, Chuck McManisnak, Roberta Morrisnak és David Nimmernek, Tyler Ochoa, Ruth Okediji, Lisa Ouellette, Malla Pollack, Peggy Radin, Lisa Ramsey, Jerry Reichmann, Sharon Sandeen, Paul Schwartz, Jacob Sherkow, Lon Sobel, Allan Sternstein, Mark Thurmon és számos névtelen bírálónak a második, harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kiadás elkészítéséhez fűzött észrevételeikért és javaslataikért. Nagy hasznát vettük továbbá Alex Barata, Adam Blankenheimer, Will Buckingham, Amber Burroff, Brian Carver, Concord Cheung, Colleen Chien, Sarah Craven, Louise Decoppet, Will Devries, Amit Elazari, Tom Fletcher, Ryan Garcia, Ines Gonzalez, David Grady, Andrea Hall, Jade Jurdi, Robert Damion Jurrens, Victoria H., Andrea Hall, Jade Jurdi, Robert Damion Jurrens, Victoria H. Kane, Jeffrey Kuhn, Michelle A. Marzahn, Megan McKnelly, Selena R. Medlen, David Moore, Roberta Morris, Pilar Ossorio, Ryan Owens, Stephanie N. -P. Pham-Quang, Laura Quilter, John Sasson, Michael Sawyer, Helaine Schweitzer, Shannon Scott, Michael Liu Su, Laurence Trask, Allison Watkins, Joel Wallace, Reid Whitaker, Emily Wohl és Tarra Zynda.

Köszönetet mondunk Israel Velának a tervezésben és a weboldal fejlesztésében nyújtott segítségért.

TARTALOMJEGYZÉK

I. BEVEZETÉS

II. ÜZLETI TITOKJOG

III. SZABADALMI JOG

IV. A SZERZŐI JOG

V. VÉRJEGYZÉSI JOG

VI. ÁLLAMI IP-VÉDELEM

TARTALOMJEGYZÉK

zet	I.feje
Bevezetés	:
	1
A. Filozófiai	
ektívák	persp
2	
1. A természetes jogok	
perspektívája	3
JOHN LOCKE KÉT ÉRTEKEZÉS A KORMÁNYZÁSRÓL	
)	(1698
3	
2. A személyiség	
perspektívája	7
Margaret Jane Radin, <i>Tulajdon és személyiség</i> ,	
34 STAN. L. REV. 957	
)	(1982
7	
3. Elosztási és társadalmi	
gosság	igazsá
12	
4. A haszonelvű/gazdasági ösztönző	
ktíva	perspe
16	
i. Az innováció és a	
kreativitás előmozdítása	16
a. Gazdasági ösztönző	előny
19	
b. A	
diffúziókorlátozásának költségei	20
ii. A	
piacintegritásának biztosítása	26
B. A szellemi tulajdon áttekintése	31
1. Üzleti	titok
36	
2. Szabadalom	36
3. Szerzői jog	37
4. Védjegy/kereskedelmi	ruha
	38

II. fejezet: Üzleti

	titokjo
g	41
A. Bevezetés ⁴²	
1. Történelmi	háttér 42
2. Az üzleti	
Iméleti indoklása	titkoke 43
i. Tulajdonjogok	44
ii. Kártérítési jog	44
iii. Egy harmadik	út? 46
3. A modern üzleti	titok
védelménekáttekintése	47
B. Tantárgy	50
1. Az üzleti	titok
meghatározása	50
<i>Metallurgical Industries Inc. kontra Fourtek, Inc. ,</i>	
790 F.2d (11955th Cir.	1986)
	50
2. titoktartásfenntartására irányuló ésszerű erőfeszítések	60
<i>Rockwell Graphic Systems, Inc. kontra DEV Industries, Inc. ,</i>	
925 F.2d (1747th Cir.	1991)
	61
3. Üzleti	
titkokfelfedése	70
i. Az üzleti titok	
tulajdonosánakönkéntes közzététele	70
ii. Üzleti titkot megtestesítő termék nyilvánossághoz	
történeő eljuttatása ⁷¹	
iii. Harmadikfél általi nyilvánosságra hozatal	73
iv. Véletlen	
nyilvánosságra hozatal	74
TARTALOMTÁBLÁZAT	
	 ix
v. Kormányzati	
nyilvánosságra hozatal	74
C. Üzleti	
titokeltulajdonítása	77
1. Helytelen	
eszközök	77
<i>E. I. du Pont deNemours & Co. kontra Christopher,</i>	
431 F.2d (10125th Cir.	1970
	77
2. Bizalmas	

kapcsolat	82
<i>Smith kontra Dravo Corp.</i> , 203 F.2d 369 (7th Cir.	1953
)	83
D. Megfelelő eszközök	és
mentesség	89
1. Független felfedezés és	
visszafejtés	89
<i>Kadant, Inc. kontra Seeley Machine, Inc.</i> ,	
244 F. Supp. 2d 19	(N.
D.N.Y. 2003)	90
2. Közpolitikai	
korlátozás	97
E. Titoktartásimegállapodások	101
<i>Warner-Lambert Pharmaceutical Co. kontra John J.</i>	
<i>Reynolds, Inc.</i> , F178. Supp. 655 (S.D.N.Y. 1959)	101
F. A távozó	
alkalmazottakesete	106
1. Titoktartás és üzleti	
titkokfelhasználása	107
2. A munkavállalói	
találmányoktulajdonjoga	108
i. A	
találmányok átruházásárávonatkozó általános jogi kötelezettség	108
ii. Átruházási	
megállapodások	109
iii. Pótkocsi	
záradékok	110
3. Versenytilalmi	
megállapodások	112
<i>Edwards kontra Arthur Andersen LLP</i> ,	
81 Cal. Rptr. 3d 282	(Cal.
2008)	112
<i>PepsiCo, Inc. kontra Redmond</i> , F54.3d 1262 (7th Cir.	1995)
	123
4. Ajánlatkéréstől való eltekintésről szóló	
megállapodások	128
G. Jogorvoslatok	133
1. Felszólítások	134
<i>Winston Research Corp. kontra 3M Corp.</i> ,	
350 F.2d (1349th Cir.	1965)
	134
2. Kártérítés és	
kártalanítás	140
3. Üzleti	
titokbüntetőjogi	

alapszabályai	141
2.Szövetségibüntetőjogi üzleti titok felelőssége	142
H. Szövetségi elővásárlás	145
<i>Kewanee Oil Co. kontra Bicron Corp.</i> , 416 U.S. (470)	1974)
	145

III. fejezet:

adalmi jog

A. Bevezetés	156	Szab	153
1. Történelmi	156		hátter
2. A szabadalmi rendszeráttekintése			161
i. A szabadalmaztathatóság követelményei			161
ii. A szabadalomáltal biztosított jogok			162
iii. Szabadalmi ügyintézés			163

x💡

3. A szabadalmi jogelméletei	167		
B. A szabadalmaztathatóságelemei			168
1. Újdonságok			168
i. Az 1952-es rendszer			169
ii. Az újdonság természete			171
<i>Rosaire kontra National Lead Co.</i> , 218 F.2d (725th Cir. 1955)			171
iii. Törvényes korlátok			178
<i>In re Hall</i> , 781 F.2d 897 (Fed. Cir. 1986)			178
iv. Törvényes tilalmak: nyilvános használat és értékesítés			182
<i>Egbert kontra Lippmann</i> ,			104 U.S. 333 (1881)
v. Törvényi korlátok: A kísérleti felhasználás kivétele			182
	188		

	<i>Elizabeth városa kontra Pavement Company,</i>	(1877)
	97 U.S. 126	188
vi.	Prioritási szabályok és a találmányok elsőként történő feltalálása	
	193	
	<i>Griffith v. Kanamaru,</i> F816.2d 624	(Fed. Cir. 1987)
		196
vii.	Az America Invents Act	rendszer
	200	
a.	Az AIA: Egyszerűbb	struktúra
	201	
b.	Nincs földrajzi korlátozás a korábbi	technikatekintetében
	202	
c.	Újdonság	kontra prioritás
	203	
d.	Az AIA	türelmi idő
	203	
e.	A korábbi technika alkalmazási köre:	Közhasználat
	204	
2.	Nem egyértelműség	207
	<i>Graham kontra John Deere Co. ,</i> 383 U.S. 1	(1966)
		207
i.	Referenciákkombinálása	217
	<i>KSR International Co. kontra Teleflex Inc. ,</i>	
	550 U.S. 398	(2007)
		218
ii.	"Másodlagos"	megfontolások
	230	
iii.	Az	AIA
	233	
3.	Közművek	233
	<i>Brenner kontra Manson</i>	, 383 U.S. 519 (1966)
		234
	<i>In re Fisher,</i> 421 F.3d 1365	(2005)
		240
4.	Közzététel	247
	<i>O'Reilly v. Morse,</i> 56 U.S.	62 (1853)
		248
i.	Enablement	257
	<i>Az izzólámpa szabadalma,</i> 159 U.S.	465 (1895)
		258
ii.	Az	írásbeli leírás követelménye
	268	
	<i>The Gentry Gallery, Inc. kontra The Berklene Corp.,</i>	
	134	F.3d 1473 (Fed. Cir. 1998)
		268
iii.	Legjobb	mód

- 274
5. Szabadalmaztatható tárgy
- 276
- i. A szabadalmaztatható tárgyi korlátozásokfejlődése
- 276
- a. A szabadalmi jogosultsági korlátozásokkorai fejlesztése
- 277
- b. Funk Brothers: A megvilágosodási szkepticizmus kialakulása
- 278

TARTALOMTÁBLÁZAT

c.	Az új technológiai korszak	280
d.	A Szövetségi Körzet felemelkedése és a Szövetségi Körzet lebontása	
	Szabadalmaztatható tárgyi korlát	283
ii.	A Legfelsőbb Bíróság újjáélesztése a tárgyi korlátozások tekintetében	284
	<i>Mayo Collaborative Services kontra Prometheus Laboratories, Inc.</i> , 566 U.S. 66 (2012)	285
iii.	molekuláris biológia/biotechnológia szabadalmaztatása	302
	<i>Association for Molecular Pathology kontra Myriad Genetics, Inc.</i> , 569 U.S. 576 (2013)	305
iv.	szabadalmi jogosultságújrértékelése	314
	<i>Berkheimer kontra HP Inc.</i> , 890 F.3d 1369	(2018)
)	314
C.	Adminisztratív szabadalmi felülvizsgálat	318
1.	Támogatás utáni felülvizsgálat	320
i.	Időzítés és sorrendiség	321
ii.	Koordináció más eljárásokkal	322
2.	Inter Partes felülvizsgálat: A részek közötti felülvizsgálatok utódja	322
i.	Időzítés és sorrendiség	323
ii.	Koordináció más eljárásokkal	323
3.	Fedezett üzleti módszerek felülvizsgálata (CBMR)	324

4.	Levezetési eljárás	325
D.	Igények és igénykonstrukció	325
1.	Szabadalmi igényérvényesítés és igényformátumok	326
i.	A szabadalmi igényérvényesítés fejlődése: A központi igényektől a perifériás igényekig	326
ii.	Igénylési formátumok	329
2.	Bírósági igénykonstrukció	329
	<i>Phillips kontra AWH Corporation,</i> 415 F.3d 1303 (Fed. Cir. 2005) (en banc)	331
3.	Az igénykonstrukciókánonjai	348
i.	Szokásos vs. kontextuális vagy "sajátos" jelentés	348
ii.	Kontextuális jelentés	348
iii.	"Lexikográfus" szabály	349
iv.	Jogi nyilatkozat a tárgyról	349
v.	"Követelés differenciálása": állításokkontextuális jelentése	Más 351
vi.	találmánycélja vagy 351	célja
vii.	Az állítások értelmezése érvényességükmegőrzése érdekében	352
viii.	Keskeny építés előnyben részesített	352
4.	A funkcionális igények különleges esete (és problémái) - § 357	112(f)
5.	Követelés határozatlansága	361
	<i>Nautilus, Inc. kontra Biosig Instruments, Inc. ,</i> 134 S. Ct. 2120	(2014)
)	361
E.	Jogsértés	368

xii

1. Közvetlen

jogsértés	369
i. Szó szerinti jogsértés	369
<i>Larami Corp. kontra Amron,</i> 27 U.S.P.Q.2d 1280 (E.D. 1993)	Pa. 369
ii. Jogsértés az egyenértékűségdoktrínája alapján	373
<i>Graver Tank & Mfg. Co. kontra Linde Air Products Co. ,</i> 339 U.S. (605)	1950) 374
2. Közvetett jogsértés	386
i. Indukció	386
<i>Global-Tech Appliances, Inc. kontra SEB S.A. ,</i> 563 U.S. (754)	2011) 386
ii. Hozzájáruló jogsértés	393
<i>C.R. Bard, Inc. kontra Advanced Cardiovascular Systems,</i> Inc., F911.2d 670 (Fed. Cir. 1990).	393
iii. Közös jogsértés	396
<i>Akamai Technologies, Inc. kontra Limelight Networks, Inc.,</i> 797 F.3d 1020 (Fed. Cir. 2015) (en banc)	399 405
F. Védekezés	405
1. Érvénytelenség és érvényességivélelem	405
2. "Hatalommal"	407
i. Kifejezett vagy hallgatólagos engedély	407
ii. A kimerülés elve/az első értékesítés doktrínája	407
3. A "kísérleti felhasználás" védelme	410
<i>Madey kontra Duke Egyetem,</i> 307 F.3d 1351 (Fed. 2002)	Cir. 410
4. Előzetes felhasználói jogok	415
5. Méltánytalan magatartás	416
<i>Therasense, Inc. kontra Becton-Dickinson, Inc. ,</i> 649 F.3d 1276 (Fed. Cir. 2011) (en banc)	416
6. Ügyészi	

	késedelem	425
7.	Késedelem, elévülés és méltányossági jogvesztés	425
8.	Szabadalmi visszaélés	426
	<i>Motion Picture Patents Co. kontra Universal Film Manufacturing Co. et al. , 243 U.S. (502</i>	1917)
		426
G.	Jogorvoslatok	434
1.	Felszólítások	434
	<i>eBay, Inc. kontra MercExchange, LLC, Egyesült</i> 547 Államok	2006)
	(388	436
2.	Károk440	
i.	Elveszett nyereség	441
ii.	Ésszerű	jogdíj
	443	
a.	Az alapvető vizsgálat	443
b.	A Georgia-Pacific tényezők	445
c.	Jogdíjalap és felosztás	447

	d.FRAND-licenck	450
	3.Fokozott károk	451
	<i>Halo Electronics, Inc. kontra Pulse Electronics, Inc.</i>	
	<i>Stryker Corp. kontra Zimmer, Inc. , S136. Court</i>	451
	(19232016)	
	4.Ügyvédi díjak	459
H.	Formatervezési szabadalmak	459
	1. szabadalmaztathatóság követelményei	460
	i.Követelés követelmények	460
	ii.Újdonságok	461
	iii. Nem egyértelműség	462
	iv.Díszletesség/nem funkcionalitás	462
	2.Jogsértés	463
	<i>Egyptian Goddess, Inc. kontra Swisa,</i>	
	<i>Inc. , F543.3d (665Fed. Cir. 2008) (en</i>	463
	banc)	
	3.Jogorvoslatok	474
	i.Kötelező jellegű jogorvoslat	474
	ii.Károk	474
I.	Nemzetközi szabadalmi jog	478
	1.Eljárási szabályok	479
	i.nemzetközi büntető eljárás koordinálása	479
	ii.APárizsi Egyezmény	480
	iii. A szabadalmi együttműködési szerződés (PCT)	481
	2.érdemiharmonizáció és a GATT-TRIPs	481
J.	Szövetségi elővásárlás	484
	<i>Bonito Boats, Inc. kontra Thunder Craft Boats,</i>	
	<i>Inc. , 489 U.S. 141 (1989)</i>	484
IV. fejezet: Szerzői		jog
		491
A.	Bevezetés	495
	1. A szerzői jogvédelem rövid története	
	495	
	i.1909. évi törvény	498
	ii. 1976 Törvény és kapcsolódó reformok	
	498	
	iii. A Berni Egyezményhez való csatlakozás	
	499	
	iv. A digitális korszak	
	499	
	2. A szerzői jogi rendszer áttekintése	
	499	
	3. A szerzői jogvédelem filozófiai szempontjai	
	501	
B.	Követelmények	504
	1. Eredeti szerzőiművek	

504

Feist Publications kontra Rural Telephone Service,
499 U.S. 340 (1991)
506

2. Rögzítés egy kézzelfogható kifejezőeszközben
518

H.R. REP. NO. 94-1476 94. kongresszus, 2. ülészak. 52-53
(1976)518

3. Formalitások 524

i.	Értesítés	524
ii.	Kiadvány	525
	évi törvény	a.1909.
	525	
b.	1976 A Berni	
	Egyezményrőlszóló törvény/előzetes ratifikáció	526
c.	A Berni	
	Egyezményratifikálása után	527
iii.	Regisztráció	528
	évi törvény	a.1909.
	528	
b.	1976 A Berni	
	Egyezményrőlszóló törvény/előzetes ratifikáció	528
c.	A Berni	
	Egyezményratifikálása után	529
d.	A regisztrációt a	
	keresetbenyújtása előtt kell elvégezni	529
iv.	Letét	529
4.	Külföldi szerzői jogvédelem alatt álló művekhelyreállítása	530
C.	Szerzői jogi tárgyak	
	531	
1.	A szerzői jogi védelemterülete és hatálya	szerzői
	H.R. REP. NO. 94-1476 94. kongresszus, 2. ülészak.	531
		(1976)
		532
i.	Irodalmi	művek
	532	
ii.	Képi, grafikai és szobrászati alkotások	533
iii.	Építészeti	munkák
	534	
iv.	Zeneművek és hangfelvételek	536
v.	Drámai, pantomim és koreográfiai	művek
	537	
vi.	Mozgóképek és egyéb audiovizuális alkotások	538
vii.	Félvezető chipek tervezése (maszk munkák)	538
viii.	Hajótestek	tervei
	539	
ix.	Származékos művek és összeállítások	539
2.	A szerzői jogi védettség korlátai: A funkció és a kifejezés megkülönböztetése	541

i.	Az ötlet-kifejezés dichotómiája	541
	<i>Baker v. Selden</i> , 101 U.S. 99	(1879)
		542
	<i>Lotus Development Corp. kontra Borland International</i> ,	
	49 F.3d 807 (1st	Cir.
	1995)	549
	<i>Morrissey kontra Procter & Gamble</i> ,	
	379 F.2d (6751st Cir.	1967)
		562
ii.	A hasznos cikk	doktrína
	566	
	H.R. REP. NO. 94-1476 94th Cong., 2d Sess., 47, 54-55 (1976)	567
	<i>Star Athletica v. Varsity Brands</i> , 137 S. Ct. 1002	(2017)
		568
iii.	Kormányzati	munkák
	587	
D.	Tulajdonjog és	
	időtartam	592
1.	A	szerzői
	jogokkezdeti tulajdonjoga	592
i.	Bérmunkák	592
	<i>Közösség a Kreatív Erőszakmentességért és társai kontra Reid</i> ,	
	490 U.S. (730	1989)
		593
ii.	Közös	munkák
	604	

	<i>Aalmuhammed v. Lee</i> , F202.3d 1227	(9th Cir. 2000)
		604
iii.	Kollektív	művek
	613	
iv.	A szerzők és a kiadók jogai a	összeállítások
	Elektronikus	613
2.	Időtartam	és megújítás
	617	
		i.1909. évi törvény
		617
		ii.1976-os okmány
		618
iii.	Sonny Bono szerzői jogi határidő meghosszabbításáról szóló törvény	
		1998618
3.	A szerzői jogokmegosztása, átruházása és visszakövetelése	
	625	
i.	A szerzői jogi érdekeltségek megosztása és átruházása	1909. évi törvény értelmében
		626
ii.	A szerzői jogi érdekeltségek megosztása és átruházása	1976-os okmány értelmében
		626
iii.	A szerzői jogok visszaszerzése	
	627	
E.	Jogok	és jogsértés
	631	
1.	Közvetlen jogsértés	631
i.	Hagyományos szerzői	jogok
	631	
a.	A másolatkészítéshezvaló jog	
	632	
	<i>Arnstein kontra Porter</i> , 154 F.2d 464 (2d Cir.	1946)
		633
	<i>Nichols kontra Universal Pictures Corporation</i> ,	
	45 F.2d 119 (2d Cir.	1930)
		640
	<i>Computer Associates International kontra Altai, Inc.</i> ,	
	982 F.2d 693 (2d Cir.	1992)
		655
b.	A származékos művekkészítésének joga	
	674	
	<i>Anderson kontra Stallone</i> ,	
	11 U.S.P.Q.2d 1161 (C.D.	Cal. 1989)
		675
c.	A terjesztési	jog
	687	
	<i>Kirtsaeng v. John Wiley & Sons, Inc.</i> ,	

	568 S. Ct. 519 (2013)	
		690
d.	Nyilvános 701 <i>American Broadcasting Companies, Inc. kontra Aereo,</i> Inc. 134 S. Ct. 2498	előadási jog (2014)
		702
e.	Nyilvános kiállítási 718	jog
ii.	Erkölcsei jogok	719
iii.	Állami és szokásjogi 724	szertői jogok
iv.	Digitális 725	jogok
a.	Audio Home Recording 725	Act
b.	Kijátszás elleni 726	rendelkezések
2.	Közvetett jogsértés	731
i.	Az analóg 731	korszak
a.	Respondeat Superior	732
b.	Vicarious felelősség	Liabilityvélelmezett 732
c.	Hozzájáruló 733	felelősség

	<i>Sony Corporation of America v. Universal City Studios, Inc.</i> , 464 U.S. 417	(1984) 734
ii.	A korszak	digitális 742
	<i>MGM Studios Inc. kontra Grokster, Ltd.</i> , 545 U.S. 913 (2005)	743
F.	Védekezés	760
1.	Tisztességes használat	760
i.	A formatív	korszak
	761	
ii.	Kodifikáció és a kodifikáció utánikorai értelmezés	761
a.	<i>Sony Corp. of America kontra Universal City Studios, Inc.</i> , 464 U.S. (417)	1984) 762
b.	<i>Harper & Row, Publishers, Inc. kontra Nation Enterprises</i> , 471 U.S. (539)	1985) 764
c.	Az "átalakító"	fordulat
	769	
	Pierre N. Leval, <i>A tisztességes felhasználás szabványa felé</i> , 103 HARV. L. REV. 1105	(1990) 769
	<i>Campbell kontra Acuff-Rose Music, Inc.</i> , U510.S. (5691994)	770
iii.	A modern méltányos felhasználási	tájkép
	782	
a.	Hagyományos	783
	<i>American Geophysical Union kontra Texaco Inc.</i> , 60 F.3d 913 (2d Cir.	1994) 783
b.	Kontextuális/különböző	cél
	796	
	<i>Blanch kontra Koons</i> , 467 F.3d 244 (2d Cir.	2006) 797
c.	Funkcionális/technológiai	cél
	813	
	<i>Authors Guild kontra Google, Inc.</i> , 804 F.3d (202	2015) 814
2.	Online szolgáltatók biztonságos	kikötői
	819	
	<i>Viacom Int'l, Inc. kontra YouTube</i> , 676 F.3d 19 (2d Cir. 2012)	820
3.	Egyéb	
	védekezések	839
i.	Független alkotás	839
ii.	Hozzájárulás/engedély	839
iii.	Méltánytalan	
	magatartás	839

iv.	Szerzői joggal való visszaélés	839
v.	Erkölcstelen/legális/szcénaellenes 840	művek
vi.	Elévülési 840	idő
G.	Jogorvoslatok	841
1.	Felszólítások	841
2.	Károk844	
i.	Tényleges károk és nyereség	845
	<i>Sheldon kontra Metro-Goldwyn Pictures Corp.</i> , 309 U.S. (390)	1940) 845
ii.	Törvényes kártérítés	849
3.	Ügyvédi díjak és költségek	851
4.	Büntetőjogi végrehajtás	852
H.	Nemzetközi szerzői 856	jog

1.	A nemzetközi szerzői jogi rendszer fejlődése és ételEgyesült Államokban	Részv 856
2.	Nemzetközi szerzői jogi szerződések	859
i.	Berni Egyezmény az irodalmi művek védelméről és művészeti	alkotá 859
ii.	A szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodás (TRIPs)	860
iii.	Egyéb szerzői jogi szerződések	862
3.	Az amerikai művek védelme a külföldijogsértéssel szemben	862
4.	A külföldi művek védelme a jogsértéssel szemben ült Államokban	Egyes 866

V. fejezet:**gyjog**

A.	Bevezetés	873	Védje 871
1.	Történelmi	873	hátter
2.	Védjegy elmélet	874	
3.	A védjegyek és a reklámozásalapvető közgazdaságtana	876	
B.	Mit lehet védjegyoltalom alá helyezni?	882	
1.	Védjegyek, kereskedelmi nevek és szolgáltatási védjegyek	883	
2.	Tanúsítás és kollektív védjegyek	884	
3.	Védjegyek és termékkonfigurációk	886	
C.	Védjegyjogokmegállapítása	887	
1.	Megkülönböztető képesség	887	
i.	A kifejezések osztályozása és a védelemrevonatkozó követelmények	887	
	<i>Zatarain's, Inc. kontra Oak Grove Smokehouse, Inc.,</i> 698 F.2d (7865th Cir.	1983)	
		888	
ii.	Általános jelleg	901	
	<i>Elliott kontra Google Inc.,</i> 860 F.3d (11519th Cir.	2017)	
		902	
iii.	A kereskedelmi ruha és a		

	termékkonfigurációmegkülönböztető képessége	915
	<i>Two Pesos, Inc. kontra Taco Cabana, Inc. ,</i>	
	505 U.S. (763	1992)
		915
iv.	Termék	
	konfiguráció	922
	<i>Qualitex Co. kontra Jacobson Products Co., Inc. ,</i>	
	514 U.S. (159	1995)
		922
	<i>Wal-Mart Stores, Inc. kontra Samara Brothers, Inc.,</i>	
	529 U.S. (205	2000)
		928
v.	Funkcionalitás	936
	<i>TrafFix Devices, Inc. kontra Marketing Displays, Inc.,</i>	
	532 U.S. 23	(2001
)	936
2.	Prioritás	948
i.	Tényleges használat	a
	kereskedelemben	949
	<i>Zazu Designs kontra L'Oreal, S.A.,</i>	
	979 F.2d (4997th Cir.	1992)
		949

ii.	Felhasználási szándékú pályázati 957	eljárás
iii.	A védjegyhasználatföldrajzi korlátai	959
iv.	Másodlagos jelentés és 961 <i>Laureyssens kontra Idea Group, Inc.</i> , 964 F.2d 131 (2d Cir.	prioritás 1992) 961
v.	Prioritás és védjegyelmélet	964
a.	A védjegyeklétrehozásának ösztönzése	965
b.	Prioritás és a védjegyek versenymegelőzése	közötti 966
3.	Védjegyhivatali eljárások	970
i.	Fő- vs. kiegészítő nyilvántartás	970
ii.	A nyilvántartásba vételmegtagadásának okai	971
a.	Erkölcstelen, botrányos vagy becsmérlő 972	jelek
b.	Földrajzi 974 <i>In re Nantucket, Inc.</i> , F677.2d (95C.C.P.P.A.	1982) 974
iii.	"Elsősorban csak vezetéknévnekminősülő" jelek	978
iv.	Ellenzék981	
v.	Lemondás982	
vi.	Egyidejű regisztráció	983
4.	Elvitathatatlanság <i>Park 'N Fly, Inc. v. Dollar Park and Fly, Inc.</i> , 469 U.S. (189	984 1985) 984
D.	Védjegy felelősségi 989	elemzés
1.	Küszöbérték kérdés: Védjegyhasználat <i>Rescuecom Corp. kontra Google, Inc.</i> , 562 F.3d 123 (2d Cir.	989 2009) 990
2.	Védjegybitorlás és kapcsolódó doktrínák	998
i.	Összezavaráson alapuló jogsértés	998

a.	Általános többtényezős "összetévesztés valószínűsége"	teszt
		998
	<i>AMF Inc. kontra Sleekcraft Boats,</i>	
	599 F.2d (3419th Cir.	1979)
		999
3.	A zűrzavartípusai	1007
i.	Zavar a	forrást
	1007	
ii.	Zavar a	
	szponzorálássalkapcsolatban	1008
a.	Védjegyek és szervezeti formák: A franchise növekedése	1009
b.	Merchandising	1011
	<i>Board of Supervisors for Louisiana State University v. Smack</i>	
	<i>Apparel Co.</i> , 550 F.3d 465 (5th Cir. 2008)	1012
iii.	Fordított	zűrzavar
	1022	
iv.	A	
	zűrzavaridőzítése	1023
a.	Kezdeti érdeklődés Zavar	1023
	<i>Multi Time Machine, Inc. kontra Amazon.com, Inc.</i> ,	
	804 F.3d (9309th Cir.	2015)
		1024

b.	Az eladás utáni zürzavar	1034
v.	Hígítás	1037
	<i>Louis Vuitton Malletier S.A. kontra Haute Diggity Dog, LLC, 507 F.3d 252 (4th 2007)</i>	Cir. 1040
4.	Cybersquatting	1055
5.	Közvetett jogsértés	1057
	<i>Tiffany Inc. kontra eBay Inc. , 600 F.3d 93 (2nd 2010)</i>	Cir. 1057
6.	Hamis 1069	reklám
	<i>MillerCoors, LLC kontra Anheuser-Busch Companies, KFT, 2019 WL (2250644</i>	2019) 1069
E.	Védekezés	1088
1.	Elhagyás	1088
i.	használatmegszüntetése	1088
	<i>Major League Baseball Properties, Inc. kontra Sed Non Olet Denarius, Ltd .,817 F. Supp. (1103S.D.N.Y. 1993)</i>	1088
ii.	Felügyelet nélküli engedélyek	1096
	<i>Dawn Donut Company, Inc. kontra Hart's Food Stores, Inc., 267 F.2d 358 (2d Cir.</i>	1959) 1096
iii.	Bruttó megbízások	1100
2.	Kimerülés/első eladás	1103
i.	Követelményes minőségellenőrzés nélküli viszonteladás	1103
ii.	Újracsomagolt 1104	árúk
iii.	Javított és felújított áruk	1104
3.	Tisztességes használat	1105
i.	Leíró/"klasszikus" tisztességes felhasználás	1105
	<i>KP Permanent Make-up, Inc. kontra Lasting Impression I, Inc .,543 U.S. (2004)</i>	111 1105
ii.	Nem védjegyszerű (vagy névleges) használat, paródia és az Első Kiegészítés	1110
	<i>Mattel, Inc. kontra MCA Records, 296 F.3d (8949th Cir.</i>	2002) 1110
4.	Egyéb védekezések	1124
i.	Laches	1124
ii.	Tisztátalan kezek	

	1125	
	a.	Csalás a védjegybejegyzésmegszerzése során 1126
	b.	Védjegyekkel való visszaélés 1126
F.	Jogorvoslatok	1127
	1.	Felszólítások 1127
		<i>Herb Reed Enterprises, LLC kontra Florida Entertainment Management, Inc.</i> , F763.3d 1239 (9th Cir. 2013) 1127
	2.	Károk 1132
	i.	A jogsértő nyeresége és a védjegyjogosult vesztesége 1132
		<i>Lindy Pen Company, Inc. kontra Bic Pen Corporation,</i>

	982	F.2d 1400 (9th Cir. 1993)	
			1132
ii.	Helyreigazító		reklám
	1138	<i>Big O Tire Dealers, Inc. kontra The Goodyear Tire & Rubber Company</i> , 561 F.2d 1365 (10th Cir. 1977)	1138
	a.	A védjegyhamisításról szóló törvényről szóló jegyzet	19841144
G.	Nemzetközi kérdések		1146
	1.	Amerikai védjegyek külföldön: Az új nemzetközivé válás	1146
	2.	Külföldi védjegyek az Egyesült Államokban: Korlátozott nemzetközivé válás	1148
	3.	Megjegyzés a "szürke piacról"	1148
	4.	Világszerte híres márkák	1150

VI. fejezet: Állami

szellemitulajdon-védelem

			1153
A.	Szövetségi elővásárlás		1154
	1.	Szabadalmi elővásárlás	1154
		<i>Kewanee Oil Co. kontra Bicron Corp.</i> , 416 U.S. 470 (1974)	1154
		<i>Bonito Boats, Inc. kontra Thunder Craft Boats, Inc.</i> , 489 U.S. 141 (1989)	1159
	2.	Szerzői jogi elővásárlás	1164
	i.	Kifejezett elővásárlás (és korlátozások)	1164
		COPYRIGHT LAW REVISION 94-1476. sz. jelentés	(1976) 1166
	ii.	Szerződés	1170
		<i>ProCD, Inc. v. Zeidenberg</i> , 86 F.3d (14477th Cir. 1996)	1170
	3.	Védjegy elővásárlási jog	1181
B.	Visszaélés		1184
		<i>International News Service kontra Associated Press</i> , 248 U.S. 215 (1918)	1184
C.	Ötletek		benyújtása
	1200	<i>Nadel kontra Play-by-Play Toys & Novelties, Inc.</i> , 208 F.3d 368 (2d Cir. 2000)	1201
		<i>Desny v. Wilder</i> , 46 Cal. 2d 715, 299 P.2d 257,	

110 U.S.P.Q. (433Cal.

Sup. Ct. 1956)

1212

D. nyilvánossághozjog

1221

Midler kontra Ford Motor Co. , F849.2d 460 (9th Cir. 1988) 1224

White kontra Samsung Electronics America, Inc. ,

989

F.2d 1512 (9th Cir. 1993)

1228

Comedy III Productions, Inc. kontra Gary Saderup, Inc. ,

25 Cal. 4th 387 (2001)

1239

SZERZŐI MEGJEGYZÉS

Szelektíven kihagytuk az ellipsis vagy más jelzés nélküli esetek idézeteit és lábjegyzeteit. Az egyes fejezeteken belül minden lábjegyzetet folyamatos számozással látunk el, kivéve, hogy az ügyekben és egyéb kivonatokban szereplő lábjegyzetek megfelelnek a közzétett jelentésekben szereplő tényleges lábjegyzetszámoknak. A szövegben szereplő számos probléma tényleges esetekből származik. Sok esetben pedagógiai célokból megváltoztattuk a tényeket és a felek nevét. Néhány esetben azonban, különösen a védjegyekről szóló fejezetben, úgy éreztük, hogy a probléma szempontjából fontos, hogy olyan termék vagy vállalat nevét használjuk, amelyet az olvasó ismerhet. Az olvasóknak meg kell érteniük, hogy a problémák hipotetikus jellegűek, és nem áll szándékunkban, hogy bármely ügy vagy helyzet tényleges tényállását tükrözzék.

I. FEJEZET: BEVEZETÉS

A.	Filozófiai	
	perspektívák	2
1.	A természetes jogok	
	perspektívája	3
2.	A személyiség	
	perspektívája	7
3.	Elosztási és társadalmi	
	igazságosság	12
4.	A haszonelvű/gazdasági ösztönző	
	perspektíva	16
	i. Az innováció és a	
	kreativitás előmozdítása	16
	a. Gazdasági ösztönző	
	előny	19
	b. A	
	diffúziókorlátozásának költségei	20
	ii. A	
	piacintegritásának biztosítása	26
B.	A szellemi tulajdon áttekintése	31
1.	Üzleti	titok
	36	
2.	Szabadalom	36
3.	Szerzői jog	37
4.	Védjegy/kereskedelmi	ruha
	38	

A tulajdon fogalma az emberi civilizáció legrégebbi intézményei közé tartozik. Széles körben elismert tény, hogy az emberek ingatlanok és tárgyi eszközök tulajdonosaivá válhatnak. A szokásjog és a büntetőjog védi a magántulajdont mások beavatkozásával szemben. Az Egyesült Államok alkotmányának ötödik kiegészítése védi a magántulajdont a kormány által közcélú felhasználás céljából, méltányos kártalanítás nélkül történő elvételektől. A magántulajdon védelmének filozófiai alapjai a legtöbb társadalomban jól megalapozottak: A magántulajdon akkor keletkezik, amikor a munkát a természetre alkalmazzák, mint a felfedezés ösztönzője, mint a személyiség lényeges része, és mint a rendezett gazdasági rendszer alapja.

Az ötletek, definíciók szerint, kevésbé kézzelfoghatóak. Az emberek elméjében és munkájában léteznek. A szellemi munka jogi védelme az emberi társadalom fejlődése során sokkal később alakult ki, mint a tárgyi tulajdon védelme. Az ilyen "szellemi tulajdon" védelme összetett filozófiai kérdéseket vet fel. Az a személy, aki elsőként fedez fel egy fontos feladat elvégzésének módját - például egy sebzárási eljárást -, jogosult-e arra, hogy megakadályozza, hogy mások ezt az eljárást használják? Az első személynek, aki elsőként ír egy mondatot vagy dúdol egy dallamot, jogában áll-e megakadályozni, hogy mások lemásolják ezeket a szavakat vagy elénekeljék a dalt?

Az ilyen "szellemi tulajdonjogoknak" korlátozottabbnak kell-e lenniük, mint a hagyományos tulajdonjogoknak (pl. a tulajdonjognak)? Ez a könyv a szellemi tulajdon védelmére kialakult jogi intézményeket és szabályokat vizsgálja.

Ennek a fejezetnek két fő célja van. Először a szellemi tulajdon védelmének főbb filozófiai alapjait vizsgálja. Annak megértése, hogy miért védjük a szellemi tulajdont - és hogy ezek az okok mennyiben különböznek a tárgyi és egyéb tárgyi tulajdonra vonatkozó indokoktól - motiválja a könyvben következő számos jogi szabályt. A második rész összehasonlító áttekintést nyújt a szellemi tulajdon védelmének főbb módozatairól: az üzleti titok, a szabadalom, a szerzői jog és a szerzői jogvédelem.

védjegy/kereskedelmi ruha. A szellemi tulajdontérkép megértéséhez a szellemi tulajdon minden egyes formájára nem csak elszigetelten, hanem a többi formával való kölcsönhatásban kell gondolkodni. A könyv további része részletesen feltárja ezeket a területeket, kiemelve logikájukat és kölcsönhatásukat a technológiai és művészeti fejlődés előmozdításában.

A.FILOZÓFIAIPERSPEKTÍVÁK

A szellemi tulajdon védelmének minden indoklása, legyen az gazdasági vagy erkölcsi, az eszmék és a tárgyi tulajdon közötti alapvető különbséggel kell, hogy megküzdjön. A tárgyi tulajdon, legyen az föld vagy ingóság, atomokból áll, olyan fizikai dolgokból, amelyek egy adott időpontban csak egy helyet foglalhatnak el. Ez azt jelenti, hogy egy fizikai dolog birtoklása szükségszerűen "kizárólagos" - ha nekem van, neked nincs. Valójában a tulajdon lényege abban a jogban rejlik, amelyet egy dolog vagy egy földdarab "tulajdonosa" kap, hogy másokat kizárjon annak bizonyos használatából. A föld és a javak rendezett tulajdonjogának célja, hogy megakadályozza mind a vitákat arról, hogy ki milyen célra használhatja a tulajdont, mind pedig a tulajdon túlzott használatát, ami akkor következne be, ha mindenki közösen hozzáférhetne a tulajdonhoz.

Az eszmék azonban nem rendelkeznek a kizárhatóság e tulajdonságával. Ha egy bizonyos információt ismerek, és elmondom neked, akkor nem fosztottál meg tőle. Sőt, mindketten birtokában vagyunk. Az a tény, hogy az ötletek birtoklása és használata nagyrészt "nem versenyző", kritikus jelentőségű a szellemi tulajdon elmélete szempontjából, mert ez azt jelenti, hogy a tárgyi tulajdon hagyományos gazdasági indoklása nem illik a szellemi tulajdonra. A természet állapotában nem áll fenn annak a veszélye, hogy egy ötletet túlságosan kihasználnak vagy túlságosan elterjesztenek, és nem áll fenn annak a veszélye sem, hogy harcok alakuljanak ki azon, hogy ki használhatja fel. Mindenki használhatja az ötletet anélkül, hogy annak értéke csökkenne. *Lásd általában Peter S. Menell & Suzanne Scotchmer, Intellectual Property Law, in 2 HANDBOOK OF LAW AND ECONOMICS 1474 (A. Mitchell Polinsky & Steven Shavell szerk., 2007).*

Az elméletalkotók ezért máshová fordultak, hogy igazolják az eszmékhez fűződő kizárólagos jogokat. Az emberi történelem során számos elmélet született a szellemi tulajdon védelmének magyarázatára. Az Egyesült Államokban az ilyen védelem legfőbb alapja a haszonelvű vagy gazdasági ösztönző keretrendszer. Mindazonáltal más elméletek - leginkább a természetes jogok és a személyiségi jogok indoklása - fontos szerepet játszottak a szellemi tulajdonjog fejlődésének és hatályának megértésében, itthon és külföldön egyaránt. Az alábbi két részlet a tárgyi tulajdonjogot indokolja. Gondoljuk meg, mennyire alkalmazhatóak ezek az immateriális eszmékre.

1. Atermészetes jogok perspektívája

JOHN LOCKE

KÉT ÉRTEKEZÉS A KORMÁNYZÁSRÓL

Harmadik kiadás, 1698

Bár a föld és minden alsóbbrendű teremtmény közös minden ember számára, mégis minden embernek van "tulajdona" a saját "személyében". Ehhez senkinek sincs joga, csak saját magának. Mondhatjuk, hogy a teste "munkája" és a keze "munkája" az övé. Bármit is mozdít el tehát abból az állapotból, amelyben a természet meghagyta, a munkája keveredik vele, és olyasvalamit kapcsol hozzá, ami a sajátja, és ezáltal a tulajdonává teszi. Mivel a természet által a közös állapotból, amelybe a természet helyezte, kivette, e munka által valami olyasmit csatolt hozzá, ami kizárja a többi ember közös jogát. Mivel ez a "munka" a munkás megkérdőjelezhetetlen tulajdona, senki másnak, csak neki lehet joga ahhoz, amihez ez egyszer csatlakozott, legalábbis ott, ahol van elég, és ugyanolyan jó, ami mások számára közös marad.

Aki a tölgyfa alatt szedett makkból vagy az erdő fájáról szedett almából táplálkozik, az bizonyosan magának tulajdonította azokat.

munka tegyen különbséget közöttük és a közös És vajon valaki azt mondja, hogy nem volt

joga van-e azokhoz a makkokhoz vagy almákhoz, amelyeket így kisajátított, mert nem volt meg az egész emberiség beleegyezése, hogy az övéi legyenek? Vajon rablás volt-e így magának tulajdonítani azt, ami mindenki közös tulajdona? Ha ilyen beleegyezésre lett volna szükség, akkor az ember éhezett volna, annak ellenére, hogy Isten bőséggel ajándékozta meg. A közöseknel, amelyek szerződéssel maradnak meg, azt látjuk, hogy a közösnek bármelyik részét elvenni, és kivenni abból az állapotból, amelyben a természet hagyja, az a tulajdon kezdete, amely nélkül a közösnek semmi haszna. És ennek vagy annak a résznek az elvétele nem függ az összes közhasználó kifejezett beleegyezésétől. . . .

Talán ellenvetésként elhangzik majd, hogy ha a makk vagy más földi gyümölcsök stb. összegyűjtése jogot ad rájuk, akkor bárki annyit szedhet belőlük, amennyit csak akar. Erre azt válaszolom: Nem így van. A természetnek ugyanaz a törvénye, amely ilyen módon tulajdonjogot ad nekünk, azt a tulajdonjogot is megköti, amennyit bárki felhasználhat.

bármilyen előnye az életnek, mielőtt elrontja, annyit, amennyit munkájával rögzíthet a vagyonában. Ami ezen felül van, az több, mint az ő része, és másoké. . . .

Amennyi földet az ember megművel, beültet, feljavít, megművel, és amennyinek a termékét felhasználhatja, annyi az ő tulajdona. Munkájával mintegy elzárja azt a közvagyonról. . . Egyetlen földrészletnek ez a kisajátítása, azáltal, hogy azt feljavítja, nem jelentett semmilyen kárt más ember számára, mivel még mindig maradt elég és ugyanolyan jó, és több, mint amennyit a még ellátatlanok fel tudtak használni. Így valójában soha nem maradt kevesebb mások számára, mert az ő saját magának való elzárása miatt. Mert aki annyit hagy meg, amennyit más felhasználhat, az olyan jó, mintha semmit sem venne el.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Hogyan alkalmazhatók Locke reáljogra vonatkozó elméletei a szellemi tulajdonra? A tulajdonjog szempontjából azonosnak kell-e tekintenünk a kettőt? Mit mondana Locke a szabadalmi törvények által biztosított kizárólagos jogokról, amelyekkel akár évekig is megakadályozható, hogy mások használják az igényelt találmányt, függetlenül attól, hogy saját maguk fedezték-e fel a találmányt vagy sem? Ha Locke a föld és a nyersanyagok megmunkálását olyan "munkának" tekintette, amely megalapozza a keletkező termék tulajdonjogát, akkor bizonyára az új *ötlet* létrehozására irányuló munkát - a "homlok verejtékét" - is ugyanúgy védelemre érdemesnek tartotta volna. Vagy a valós és a szellemi tulajdon közötti különbségek azt jelentik, hogy Locke érvei nem alkalmazhatók a szellemi tulajdonra?

Az ilyen és ehhez kapcsolódó pontok megvilágítására lásd Edwin C. Hettinger, *Justifying Intellectual Property*, 18 PHIL. & PUB. AFF. 31 (1989). Hettinger kritikával illeti a szellemi tulajdonjogok főbb elméleteit. Ami a Locke-féle munkaelméletet illeti, Hettinger a következő hasznos észrevételeket teszi:

- [Feltételezve, hogy a munka gyümölcse értékes, és hogy a munka a munkás számára tulajdonjogot biztosít ezen az értéken, ez csak az általa hozzáadott értékre jogosítaná fel a munkást, nem pedig a keletkezett termék teljes értékére. Bár rendkívül nehéz mérni, az érték e két összetevőjét (a megmunkált tárgynak tulajdonítható és a munkának tulajdonítható) meg kell különböztetni. [p. 37]
- A megtermelt dolog tulajdonjoga... nem megfelelő jutalom, ha e jogok értéke nem áll arányban a munkás által kifejtett erőfeszítéssel. Az "erőfeszítés" magában foglalja (1) azt, hogy valaki milyen keményen igyekszik elérni egy eredményt, (2) az eredmény eléréséhez önként vállalt kockázat mértékét, és (3) azt, hogy erkölcsi megfontolások milyen mértékben játszottak szerepet a kívánt eredmény kiválasztásában. Minél keményebben próbálkozik valaki, annál többet hajlandó áldozni, és minél értékesebb a cél, annál nagyobb a megérdemelt jutalom. [pp. 41-42]

Robert Nozick filozófus az első pontot a *reductio ad absurdum* segítségével fogalmazta meg: felteszi a kérdést, hogy egy paradicsomlé doboz tulajdonosa, aki az óceánba dobja, igényelheti-e ezt követően az egész nyílt tenger tulajdonjogát. Lásd ROBERT NOZICK, ANARCHY, STATE AND UTOPIA 175 (1984).

Locke nem indokolja, hogy elvegyünk valamit, ha produktívan hasznosíthatjuk? Hogyan magyarázza ez azt, hogy jogot ad arra, hogy megakadályozza, hogy bárki használhassa?

2. A locke-i megközelítés alkalmazása a locke-i "kikötés" (azaz, hogy "annyi és olyan jó" maradjon meg másoknak a kisajátítás után) különösen részletes vizsgálatával megtalálható Wendy J. Gordon, *A Property Right in Self-Expression: Equality and Individualism in the Natural Law of Intellectual Property*, 102 YALE L.J. 1533 (1993). A kikötés olyan problémát vet fel, amellyel a kurzus során mindvégig találkozni fogunk: hogyan határoljuk el az alkotó jogait a fogyasztók és a nagyközönség más tagjai által támasztott igényekkel szemben.

Gordon különösen azt a szélsőséges nézetet vonja kétségbe, amelyet egyes kommentátorok képviselnek, miszerint az alkotó jogainak abszolútnak kell lenniük. Az abszolutista nézet abból indul ki

abból az elgondolásból, hogy mivel az alkotó egyedül felelős az alkotásért, senki sem sérül, ha az alkotást teljes egészében visszatartják a nyilvánosságtól. És mivel az alkotó teljes egészében visszatarthatja azt, természetesen bármilyen módon korlátozhatja annak hozzáférhetőségét, beleértve a magas árat vagy a vásárlás feltételeit is. *Lásd pl. JOHN STUART MILL, PRINCIPLES OF POLITICAL ECONOMY (1421872); Steven N.S. Cheung, Property Rights and Invention, in RESEARCH IN LAW AND ECONOMICS: THE ECONOMICS OF PATENTS.*

AND COPYRIGHTS 5, 6 (John Palmer & Richard O. Zerbo, Jr. szerk., 1986). Különböző példák vizsgálatán keresztül - például a Szciantológiai Egyház erőfeszítései a tanításait kritizáló könyvek visszaszorítására, a West Publishing azon keresete, hogy tiltsa meg a Lexisnek, hogy a West esetjelentéseivel megegyező oldalszámokat kínáljon, és a Disney azon erőfeszítései, hogy megakadályozza a képmásairól készült, a szanitizált populáris kultúrát kigúnyoló pajzán paródiákat - Gordon azt sugallja, hogy a nyilvánosság - legalábbis néha - rosszabbul járhat, ha egy alkotást felajánlanak, majd korlátozzák annak használatát, mintha az alkotás soha nem készült volna el.

Számít-e, hogy Locke feltételezett alkotója volt-e az egyetlen, aki valószínűleg előállt az adott találmánnyal vagy felfedezéssel? Ha néhány évvel (vagy héttel) később mások is felfedezték volna ugyanazt a jelenséget, elveszíti-e erejét Locke érve a tulajdonjog mellett? Megkülönböztethetnénk a szerzői jog locke-i elméletét, amely megakadályozza a másolást, és a szabadalmi jog igazolására irányuló törekvést, amely még a független találmányt is kizárja, és ezért korlátozza mások munkáját.

A "locke-i fenntartás" részletes tárgyalását *lásd* Jeremy Waldron, *Enough and as Good Left for Others*, 29 PHIL. Q. 319 (1979); ROBERT NOZICK, ANARCHY, STATE AND UTOPIA 175-82 (1984); DAVID GAUTHIER, MORALS BY AGREEMENT 190-232 (1986). A Gordon által tárgyalt másik probléma - a már meglévő művekre építő követő alkotó - részletesebb kezelését *lásd* Lawrence C. Becker, *Deserving to Own Intellectual Property*, CHI68.-KENT L. REV. 609 (1993). Locke elméletének és a szellemi tulajdonra való alkalmazásának éleslátó történelmi elemzését *lásd* Justin Hughes, *Copyright and Incomplete Historiographies: Of Piracy, Propertization, and Thomas Jefferson*, S79. CAL. L. REV. 993 (2006). Ha Locke szerint a munka vagy az erőfeszítés a tulajdonjogi igények kulcsa, akkor hogyan kezeljük azokat a helyzeteket, amikor számos szétszórta élő ember összegyűjti a munkáját, hogy valami hasznosat állítson elő? *Lásd* Robert P. Merges, *Locke for the Masses*, 36 HOFSTRA L. REV. 1179 (2008).

3. Nozick ANARCHIA, ÁLLAM ÉS UTÓPIA című műve a szellemi tulajdon más, a libertárius hagyományban gyökerező filozófiai nézőpontját kínálja. Nem egyértelmű, hogy a libertáriusoknak hogyan kellene gondolkodniuk a szellemi tulajdonjogokról. Egyfelől a tulajdonjog szükségesnek tűnik a piaci cseréhez, amely a libertárius társadalmi modell középpontjában áll. Másfelől az információ szabad, tulajdonjogok által nem korlátozott áramlását tekinthetnénk normának, és a kormány által kikényszerített szellemi tulajdonjogokat szükségtelen eltérésnek tartanánk. A szellemi tulajdonnal szemben határozottan ellenséges libertárius megközelítéshez *lásd* John Perry Barlow, *The Economy of Ideas*, 2.03 WIRED 84 (1994. március); vö. Peter S. Menell, *The Property Rights Movement's Embrace of Intellectual Property: True Love or Doomed Relationship?*, 34 ECOL. L.Q. 713 (2007).

4. A szellemi tulajdon kontinentális európai indoklásában erőteljesen hangsúlyozzák a természeti jogokat. Ezek az indoklások bizonyos mértékig párhuzamosak Locke érveivel, de vannak fontos különbségek is. A kontinentális tudósok hangsúlyozzák a hírnév és a szellemi tulajdon nem gazdasági vonatkozásainak fontosságát, olyan tényezők, amelyek miatt a szerzői jogban az erkölcsi jogok támogatására törekszenek. Alfred Yen professzor alaposan bemutatja a természetes jogok szerepét az amerikai szerzői jogban. *Lásd: Alfred Yen, Restoring the Natural Law: Copyright as Labor and Possession*, 51 OHIO ST. L.J. 517 (1990). A hatékonyság, a természetes jogok és a szellemi tulajdonjog egyéb alapelméleteinek részletes összehasonlítását *lásd* ROBERT P. MERGES, JUSTIFYING INTELLECTUAL PROPERTY (2011).

PROBLÉMA

I-1. probléma. Ön botanikus, aki egy kis trópusi ország távoli vidékét kutatja. Egy olyan furcsa virágokkal teli mezőre bukkansz, amellyel még soha nem találkoztl. A törzsbeliek elmondják neked, hogy a virágot különböző betegségek gyógyítására használják, ha a szirmaikat a bőrükre dörzsölik, és egy gyógyító imát kántálnak. Leszedsz egy virágot, és amikor aznap este visszatérsz a táborhelyedre, megmutatod egy felfedezőtársadnak, aki a biokémia szakértője. A biokémikus megszagolja a virágot, és azt mondja, hogy halványan emlékeztet a Substance P-re. A Substance P egy olyan gyógyszer, amelyet széles körben használnak számos súlyos betegség kezelésére. Elmondja, hogy a Substance P könnyen kimutatható: Erős hő hatására élénksárgává válik. Aznap este a táborút fölé teszed a virágot, és valóban, élénksárgává változik. Amikor hazatérsz, hónapokig dolgozol azon, hogy izoláld a virágban lévő hatóanyagot. Ez nem a Substance P, hanem egy közeli szerkezeti analóg. A kémiai kísérletek szerint a kivonat nagy ígéretet mutat arra, hogy számos olyan betegség ellen küzdhet, amelyeket a Substance P képes kezelni, a Substance P rettegett mellékhatásai nélkül.

Milyen jogai vannak, ha vannak egyáltalán, ebben a felfedezésben és kutatásban? Ezek a jogok megakadályozhatnak-e bárki mást abban, hogy visszamenjen a trópusi országba, megtalálja a virágot, és izolálja az Ön által felfedezett vegyi anyagot?

Gyógyszereidből profitot termelsz, ha az egész világon eladod őket, beleértve a trópusi ország őslakos törzseinek is. Johnt, a céged vegyészét feldühíti ez a politika. Az Ön receptje gondosan őrzött titok, de John közzéteszi a THE NEW ENGLAND JOURNAL OF MEDICINE című folyóiratban. Egy nonprofit szervezet elkezd előállítani a gyógyszert, és árengedménnyel árulja a termékedet a bennszülött törzseknek. A szervezet azt hirdeti, hogy az Ön gyógyszerét évi fillérekért árulja. Megakadályozhatja-e, hogy eladják a gyógyszerét? Megakadályozhatja-e, hogy az Ön gyógyszerének nevét használják a reklámjaikban?

A gyógyszerét "Tropicurical"-nak nevezte el. A termék reklámozására az önök reklámozótálya egyik alkalmazottja ír egy dalt, amely az ország belföldi öbleiben a szél nagyon jellegzetes hangjain alapul, keveredve az őshonos madarak hívásával. A trópusi ország törzslakóinak van egy énekük, amely feltűnően hasonlóan hangzik az önök reklámdallamához. A dal fontos törzsi identitásuk szempontjából, és azzal érvelnek, hogy nem helyénvaló a jellegzetes törzsi éneküket az Ön termékének reklámozására használni.

Arra kérik, hogy hagyja abba a használatát. Vajon megtilthatják-e, hogy ne használd a nevet vagy a dalt?

Amikor Ön nem hajlandó abbahagyni a Tropicurical dal használatát a terméke reklámozására, a törzs tagjai új változatot írnak a dalukból "Tropicursical" címmel, dühös szöveggel, amelyben azt állítják, hogy az Ön terméke tönkreteszi a kultúrát. Vajon megtilthatja-e nekik, hogy elénekeljék a dalt? A NATIONAL GEOGRAPHIC felveszi, ahogy a törzs tagjai a "Tropicursical"-t éneklük. A felvételt a televíziós műsoruk híradójának részeként játsszák le. A felvétel letölthető a NATIONAL GEOGRAPHIC weboldaláról is. A magánszemélyek letöltik a dal másolatát, és e-mailben elküldik barátaiknak. Futótűzként terjed az interneten, és végül népszerű rádióállomások adásban játsszák. Meg kellene állítani ezeket a másolatokat és előadásokat?

2. A személyiség perspektívája

Margaret Jane Radin

Tulajdon és személyiség

34 Stanford Law Review (9571982)

Ez a cikk a tulajdon és a személyiség közötti kapcsolatot vizsgálja, egy olyan kapcsolatot, amelyet a jogi gondolkodásban általában figyelmen kívül hagynak és természetesnek vesznek. A személyiség perspektívájának alapfeltétele, hogy az egyénnek a megfelelő önfejlődéshez - ahhoz, hogy *személy* legyen - szüksége van a külső környezet erőforrásai feletti bizonyos mértékű ellenőrzésre. Az ellenőrzés szükséges biztosítékai tulajdonjogok formájában jelennek meg. Bár a tulajdonról szóló modern írásokban hiányzik e nézőpont kifejezett kifejtése, a személyiségi perspektíva gyakran implicit módon jelenik meg a bíróságok és a kommentátorok által a tulajdon és a magánélet, illetve a tulajdon és a szabadság között talált összefüggésekben. Amellett, hogy a személyiségi perspektíva magyarázatot adhat a tulajdonjog létező rendszereinek bizonyos aspektusaira, kifejezett értékforrásként is szolgálhat a tulajdonjogi viták erkölcsi megkülönböztetéséhez, és ezáltal a hatályos jog igazolásához vagy kritikájához. . . .

A következőkben a személyiség perspektíváját fogom megvitatni, ahogyan Hegel a *Jogfilozófiában* kidolgozta, nyomon követem néhány későbbi permutációját és összefonódását más tulajdonjogi perspektívákkal, és megpróbálok egy olyan kortárs nézetet kialakítani, amely hasznos az amerikai jogrendszer kontextusában. . . .

I. Tulajdon a személyiségért: Egy intuitív nézet

A legtöbb ember rendelkezik bizonyos tárgyakkal, amelyeket szinte önmaguk részének érznek. Ezek a tárgyak szorosan kötődnek a személyiséghez, mert részei annak, ahogyan önmagunkat mint folyamatos személyes entitásokat konstituáljuk a világban. Ezek a tárgyak olyan különbözőek lehetnek, amilyen különbözőek az emberek, de néhány gyakori példa lehet egy jeggyűrű, egy portré, egy örökség vagy egy ház.

Valakinek egy tárgyhöz fűződő kapcsolatának erősségét vagy jelentőségét lemérhetjük azon a fájdalomon, amelyet annak elvesztése okozna. Eszerint egy tárgy akkor kapcsolódik szorosan az ember személyiségéhez, ha elvesztése olyan fájdalmat okoz, amelyet nem lehet enyhíteni a

objektum helyettesítője. Ha igen, akkor az adott tárgy a tartóhoz van kötve. Például, ha egy jegygyűrűt ellopnak egy ékszerésztől, a biztosítási bevétel megtérítheti az ékszerészt, de ha egy jegygyűrűt ellopnak a szerető viselőjétől, a pótlás ára nem fogja helyreállítani a status quo-t - talán semmilyen pénzösszeg nem képes erre.

Az önmagunk részévé vált tárgy birtoklásának ellentéte egy olyan tárgy birtoklása, amely tökéletesen helyettesíthető más, azonos piaci értékű áruval. Az ilyen tárgyat pusztán instrumentális okokból tartjuk. Az ilyen áru archetípusa természetesen a pénz, amelyet szinte mindig csak azért tartunk, hogy más dolgokat vásároljunk. Egy dollár nem ér többet annál, mint amit az ember megvásárol vele, és az egyik dollárjegy ugyanolyan jó, mint a másik. Más példák: a jegygyűrű az ékszerész kezében, az autó a kereskedő kezében, a föld az építető kezében, vagy a lakás a kereskedelmi bérbeadó kezében. Ezeket az elméleti ellentéteket - a személyhez kötött tulajdont és a pusztán eszközként birtokolt tulajdont - személyes tulajdonnak, illetve helyettesíthető tulajdonnak fogom nevezni. . . .

III. Hegel, a tulajdon és a személyiség

A. Hegel jogfilozófiája

. . . Mivel Hegel felfogásában a személy csupán a szabad akarat vagy autonómia absztrakt egysége, nincs konkrét létezése, amíg ez az akarat nem hat a külső világra. . .

Hegel arra a következtetésre jut, hogy a személy csak azáltal válik valódi énné, hogy valami külső dologgal tulajdonviszonyba kerül. Egy ilyen kapcsolat a személy célja. E könyv talán legismertebb passzusában Hegel azt mondja:

A személynek lényegi célként joga van akaratát bármilyen és minden dologba helyezni, amely dolog ezáltal az enyém; [és] mivel annak a dolognak önmagában nincs ilyen célja, sorsa és lelke az én akaratomat veszi át. [Ez képezi] az emberiség abszolút kisajátítási jogát minden dolog felett.

Ezért "a tulajdon a szabadság első megtestesítője, és így önmagában is lényegi cél". . .

Hegel úgy tűnik, hogy a tulajdont ugyanazon a szinten teszi "magánvalóvá", mint az autonómia azon egységét, amely akaratát a birtoklásával testesíti meg. Azt állítja, hogy a tulajdon az egyének számára magánjellegű, amikor az autonóm egyéni akarat összefüggésében tárgyaljuk, és hogy lényegében közös a családon belül, amikor az autonóm családi egység összefüggésében tárgyaljuk. Nem teszi meg azonban az ugrást az állami tulajdonra, noha az államról szóló elmélete ezt sugallhatná. Hegel számára a megfelelően fejlett állam (a polgári társadalommal ellentétben) szerves erkölcsi egység. . és az államon belüli egyének az állam közösségi erkölcsiségébe illeszkednek.

. . .

B. Hegel és a személyiséghez való tulajdon

[A személyes tulajdon elmélete építhet Hegel néhány felismerésére. Először is, az a felfogás, hogy az akarat a dolgokban testesül meg, azt sugallja, hogy az általunk személyként ismert entitás nem jöhet létre anélkül, hogy ne különböztetné meg magát a fizikai környezettől, ugyanakkor ne tartana fenn kapcsolatokat e környezet egyes részeivel. A gondolat, hogy

a megtestesült akarat, amely elszakadt Hegel abszolút elméjének nagy rendszerétől, arra emlékeztet bennünket, hogy az embereknek és a dolgoknak folyamatos kapcsolatai vannak, amelyeknek megvan a maguk hullámzása és áramlása, és hogy ezek a kapcsolatok nagyon közel lehetnek az ember középpontjához és józanságához. Ha ezek a kapcsolatok igazolják a tulajdont, vagy legalábbis hozzájárulnak annak igazolásához, akkor vonzó Hegel elképzelése, miszerint a tulajdonhoz az akarat folyamatos megtestesülése szükséges.

Másodszer, Hegel hiányosan kidolgozott felfogása, miszerint a tulajdonnal az az egység rendelkezik, amelynek autonómiát tulajdonítunk, erőteljes következményekkel jár a csoportfejlődés és a csoportjogok fogalmára nézve. Hegel úgy gondolta, hogy a szabadság (a racionális önrendelkezés) csak egy csoport (a megfelelően szervezett és teljesen kifejlett állam) keretében lehetséges. Anélkül, hogy elfogadnánk az államnak ezt a szerepét, mégis arra a következtetésre juthatunk, hogy egy adott társadalmi kontextusban bizonyos csoportok valószínűleg konstitutívak a tagjaik számára abban az értelemben, hogy a tagok csak a csoportokon belül találják meg az önrendelkezést. Ennek politikai következményei lehetnek a csoportnak a külvilág bizonyos erőforrásaira (pl. a tulajdonra) vonatkozó igényeire.

Harmadszor, Hegel objektív közösségi erkölcsről alkotott elképzelésének visszhangja lehet abban az intuícióban, hogy bizonyos típusú tulajdonviszonyokról feltételezhető, hogy szorosan kötődnek a személyiséghez. Ha a testtel kapcsolatos tulajdon nem áll túl közel a személyiséghez ahhoz, hogy egyáltalán tulajdonnak lehessen tekinteni, akkor ez a személyiséghez való tulajdon legegységesebb esete. Az otthon tulajdon/magánélet kapcsolata szintén viszonylag egyértelmű eset a mi sajátos történelmünkben és kultúránkban. . . .

[A személyiség elmélete segít megérteni annak a jognak a természetét, amely azt diktálja, hogy a különálló egységeket [azaz az osztatlan, egyéni vagyont] védeni kell.

Az az érv, hogy a diszkrét egységek fontosabbak, mint a teljes vagyon, a következő formát ölti. Egy személy nem lehet teljes mértékben személy az én időbeli folytonosságának érzése nélkül. Ahhoz, hogy ezt a folytonosságérzetet az idő múlásával fenntarthassa, és gyakorolhassa szabadságát vagy autonómiáját, folyamatos kapcsolatban kell állnia a külső környezettel, amely "dolgokból" és más emberekből áll. Az ember a környezettel való folyamatos kapcsolatot egyéni kapcsolatok összességeként érzékeli, ami megfelel annak, ahogyan érzékelésünk a világot különálló "dolgokra" osztja. Egyes dolgoknak helyben kell maradniuk, ha bármi is mozogni akar; bizonyos viszonyítási pontoknak állandónak kell lenniük, különben a gondolkodás és a cselekvés nem lehetséges. Ahhoz, hogy normális életet élhessünk, a "dolgokhoz" való viszonyulásnak valamilyen folytonosságot kell mutatnia. Az ember elvárásai bizonyos "dolgok" körül kristályosodnak ki, amelyek elvesztése nagyobb zavart és zavart okoz, mint az összesített vagyon egyszerű csökkenése. Ha például valaki hazatérve azt tapasztalja, hogy eltűnt a kanapéja, az sokkal nagyobb zavart okoz, mint az, hogy a háza piaci értéke 5%-kal csökkent. Ha a fehér kanapéjára helyére varázsütésre azonnal egy ugyanolyan piaci értékű kék kanapé kerülne, az nem okozna veszteséget a nettó értékében, de mégis okozna némi zavart az életében.

Ez az érv azt feltételezi, hogy minden különálló egység, amelyet valaki birtokol és folyamatos környezetének részeként érzékel, bizonyos fokig személyes. Ha a fehér kanapé teljesen helyettesíthető lenne, akkor ha varázslatos módon lecserélnénk egy kékre, az nem okozna semmilyen zavart. Valójában az sem, ha pénzzel cserélnénk le. .

..

A személyes tulajdon elmélete azonban azt sugallja, hogy nem minden tárgyvesztés egyformán fontos. Egyes tárgyak megközelíthetik a kontinuum helyettesíthető végpontját, így megszűnik a személyekkel való különleges kapcsolatuk védelmének indokoltsága. Ugyanilyen jól kezelhetők a kormányzat által okozott vagyronvesztésre vonatkozó általános erkölcsi szabályok szerint. Ha a vagyronvesztésre vonatkozó erkölcsi szabályok megfelelnek Michelman utilitarista javaslatának - a kormányzat elvehet minden olyan vagyont, amely szükséges ahhoz, hogy nagyobb jólétet teremtsen, amelyben az egyén magabiztosan számíthat részesedésre -, akkor a kormányzat kompenzáció nélkül elvehet néhány helyettesíthető tárgyat. Általánosságban, annak erkölcsi vizsgálata, hogy a helyettesíthető vagyontárgyakat el lehet-e venni, ugyanaz lenne, mint annak erkölcsi vizsgálata, hogy igazságos-e adót kivetni erre az adott személyre.

Másrészt néhány tárgy annyira közel lehet a kontinuum személyes végéhez, hogy semmilyen kompenzáció nem lehet "igazságos". Vagyis, feltételezhetően, ha egy tárgy annyira kötődne hozzám, hogy ha elvinnék tőlem, akkor megszűnnék "önmagam" lenni, akkor egy kormánynak, amelynek tiszteletben kell tartania a személyeket, nem szabadna elvennie. Ha a vesémet az én tulajdonomnak lehet nevezni, akkor az nem olyan tulajdon, amelyet az általános közjó érdekében el lehet kobozni. Ezért egy jogrendszerrel összefüggésben elvárható, hogy a felülvizsgálati normák és a bizonyítási teher jellegzetes alkalmazása arra irányuljon, hogy a tévedés kockázatát a személyes tulajdonhoz fűződő védett érdekektől távolítsa el. Például, ha okkal feltételezhető, hogy valamely tárgy közel áll a kontinuum személyes végéhez, akkor prima facie érv lehet az elvétele ellen. Ezt a prima facie esetet meg lehetne cáfolni, ha a kormány be tudná bizonyítani, hogy a tárgy nem személyes, vagy esetleg, hogy a tárgy nem "túl" személyes ahhoz képest, hogy a kormány számára milyen fontos az adott tárgy társadalmi célokra történő megszerzése.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Mennyire alkalmazható Radin professzor elmélete a szellemi tulajdonra? Lehet-e egy személyt annyira "lekötni" a találmányaihoz vagy szerzői műveihez, hogy azok elvesztése nem csupán gazdasági károkat okozna? Befolyásolja-e az Ön válaszát, hogy a szellemi tulajdont egyszerre sokan használhatják anélkül, hogy bárki számára kimerítené funkcionális értékét - így a szerző "vesztesége" nem az ellopott ingóságok fizikai elvétele, hanem az a kevésbé személyes tény, hogy valaki más lemásolta a művét? Ez inkább hasonlít a véradásra, mint a veseadományozásra?

Lehet, hogy a szellemi tulajdonba való "személyiség" befektetése nagymértékben változik, mind a szóban forgó szellemi tulajdon típusától, mind pedig a tulajdonos által annak kifejlesztésére fordított időtől és erőfeszítéstől függően. Egy szerző például jobban kötődhet egy regényhez, amelyen több éven át dolgozott, mint egy óriási, óriásgépek navigálására szolgáló szoftverhez vagy egy vállalat ügyféllistájához. A jognak figyelembe kellene vennie ezeket a különbségeket, és nagyobb védelmet kellene biztosítania a személyesebb műveknek?

Radin "személyiséggel" kapcsolatos gondolatainak a szellemi tulajdon kontextusában történő alkalmazásáról lásd Neil W. Netanel, *Copyright Alienability Restrictions and the Enhancement of Author Autonomy: A Normative Evaluation*, 24 RUTGERS L.J. 347 (1993); Steven Chermansky, Comment, *A Penny for Their Thoughts: Employee-Inventors, Preinvention Assignment Agreements, Property, and*

Personhood, 81 CAL. L. REV. 595, 641 (1993).

Cherensky a személyiség elmélet és a piaci elidegeníthetlenség kapcsolódó gondolata alapján azzal érvel, hogy a munkavállaló feltalálónak nagyobb tulajdonosi érdekeltséget kell fenntartaniuk találmányaikban, mint amilyen a hagyományos munkavállalói megbízási szerződések alapján jellemzően megvan. A piaci elidegeníthetlenségről, azaz azokról a dolgokról, amelyek egyáltalán nem képezhetik piaci csere tárgyát, lásd Margaret Jane Radin, *Market-Inalienability*, 100 HARV. L. REV. 1849 (1987). Vö. Justin Hughes, *The Philosophy of Intellectual Property*, 77 GEO. L.J. 287, 350-53 (1988) (az amerikai szerzői jogban a személyiséggel kapcsolatos indoklás különböző irányzataira utalva). Roberta Kwall professzor a jogi védelemhez kapcsolódó "erkölcsi" alapot kínál, amely a szerző méltóságát, becsületét, önértékelését és autonómiáját hangsúlyozza. Lásd: ROBERTA KWALL, THE SOUL OF CREATIVITY: FORGING A MORAL RIGHTS LAW FOR THE UNITED STATES 37 (2009). A gazdasági helyzet feletti ellenőrzésről - azaz a gazdasági autonómiáról - és annak a szellemi tulajdonról szóló kortárs vitákban betöltött szerepéről lásd Robert P. Merges, *The Concept of Property in the Digital Era*, 45 HOUS. L. REV. 1239 (2008). Hegel tulajdonhoz való hozzáállásának részletes kifejtését lásd: JEREMY WALDRON, THE RIGHT TO PRIVATE PROPERTY (1988).

2. Radin tágabb személyiségi perspektívájának kritikáját lásd Stephen J. Schnably, *Property and Pragmatism: A Critique of Radin's Theory of Property and Personhood*, 45 STAN. L. REV. 347 (1993) (megkérdőjelezve Radin konszenzusra való hivatkozását, és azzal érvelve, hogy ez a fókusz elhomályosítja a hatalom és hasonlókérdéseit). A személyiség perspektívájának további kifejtését és védelmét lásd MARGARET JANE RADIN, REINTERPRETING PROPERTY (1993) (kapcsolódó esszék gyűjteménye); A. JOHN SIMMONS, THE LOCKEAN THEORY OF RIGHTS (1992); JEREMY WALDRON, THE RIGHT TO PRIVATE PROPERTY (1991) (a locke-i és hegeliánus tulajdonjogi elméletek összehasonlítása); Symposium, *Property Rights*, 11 SOC. PHIL. & POL'Y 1-286 (1994).

3. A szellemi tulajdon-jogok személyiséggel kapcsolatos elméletei az alkotó személyisége és a létrehozott dolog közötti kapcsolatra összpontosítanak. De a fogyasztók is azonosulhatnak a kreatív alkotásokkal; sőt, Radin kanapéra vonatkozó példája azt sugallja, hogy a vásárlóknak is van egy identitásbeli érdekük, amely a tulajdonukban lévő (vagy talán olvasott) dolgokhoz kötődik. Hogyan kellene a jognak figyelembe vennie ezt az érdeket? Ez azt sugallja, hogy szélesebb teret kell adnunk a felhasználók által létrehozott tartalmaknak, például a rajongói fikcióknak és az irodalmi szereplőket vagy dalokat tartalmazó videóknak? Vagy talán épp ellenkezőleg: a fogyasztóknak érdekük fűződik ahhoz, hogy ikonikus műveik tiszták legyenek, és ne lehessen azokat mások által jogosulatlanul megváltoztatni? Lásd Justin Hughes, *"Recoding" Intellectual Property and Overlooked Audience Interests*, TEX77. L. REV. 923 (1999). Az alkotókat gyakran legalább annyira, ha nem jobban motiválja az elismerés és a méltányosság, mint a pénz reménye. Lásd JESSICA SILBEY, THE EUREKA MYTH: CREATORS, INVENTORS, AND EVERYDAY INTELLECTUAL PROPERTY (2014); Jeanne Fromer, *Expressive Incentives in Intellectual Property*, 98 VA. L. REV. 1745 (2012).

4. A dekonstruktív irodalomkritikára támaszkodva számos tudós megkérdőjelezte a szellemi tulajdon egyik alapvető előfeltételét: a "szerző" fogalmát. Lásd MARTHA WOODMANSEE & PETER JASZI EDS., THE CONSTRUCTION OF AUTHORSHIP: TEXTUAL APPROPRIATION IN LAW AND LITERATURE (1994); Peter Jaszi, *Toward a*

Theory of Copyright: The Metamorphoses of "Authorship", 1991DUKE L.J. 455;
James Boyle, A

Jogelmélet és információ: CAL80. L. REV. 1413 (1992). Ez a kritika megkérdőjelezi a személyiségelmélet alkalmazását a szellemi tulajdon védelmére. E tudósok szerint a szerzőség fogalma annyira képlékeny, esetleges és "társadalmilag konstruált", hogy óvakodnunk kell attól, hogy egy kreatív alkotást túlságosan szorosan azonosítsunk egy adott szerzővel, nem is beszélve annak személyiségéről. E nézet szerint minden alkotás közösségi erőkből ered. Az intellektuális diskurzusok áramlásának különálló egységekre való felosztása - amelyek mindegyike egy adott szerző tulajdonában van és szorosan kapcsolódik hozzá - ezért logikailag összefüggéstelen gyakorlat, amely inkább az állítólagos szerzői csoportok politikai erejének van kitéve, mint a "személyiség" eredendő igényeinek elismerésének.

Ha a szerzőség egy összefüggéstelen fogalom, van-e egyáltalán szerepe a szerzői jogoknak? Hogyan lehet megvédeni a szerző (természetes, erkölcsi vagy gazdasági) jogait, ha valójában nincs szerző? Válaszol-e az irodalomkritika arra a vádra, hogy a szerzők gazdasági jutalom hiányában nem fognak alkotni? Vagy csak a szellemi tulajdon személyiségen alapuló elméletei ellen irányul?

5. Gondoljunk csak Lawrence Becker filozófus megfigyeléseire:

Ha tehát a tulajdon mint személyiség [à la Hegel] ismét zsákutcának bizonyul, akkor talán le kellene mondanunk a tulajdonjogok mélyebb indoklásának kereséséről (metafizikából, erkölcsi pszichológiából, szociobiológiából vagy bármi másból), és a viselkedési felszínre kellene koncentrálnunk: a megfigyelt, tartós, szilárd viselkedési összefüggésekre a különböző tulajdonjogi szabályok és az emberi jólét között, tágran értelmezve. Ez olyan alapot nyújthat az egalitárius érvek számára, amely biztosabb, mint a spekulatív metafizika, és olyan alapot a magántulajdon számára, amely stabilabb, mint a magántulajdon szokásos indoklásainak pluralista bemutatása.

Lawrence Becker, *Too Much Property*, PHIL21. & PUB. AFF. 196,206 (1992).

3. Elosztási és társadalmi igazságosság

A THEORY OF JUSTICE (1971) című művében - az elmúlt évszázad talán legnagyobb hatású politikai filozófiai művében - John Rawls az elosztási részesedések "ideális szerződéses" elméletét kínálja. A társadalmi élet hasznainak és terheinek igazságos elosztásának meghatározásához azt a kérdést teszi fel, hogy milyen elosztási elveket választanának a megfelelően érdektelen személyek. Ha azt kérdeznénk, hogy az önző emberek mit akarnának, vagy hogy a társadalom összes tagjának összehívásából ténylegesen milyen társadalmi szerződés következne - érvel Rawls -, az biztosítaná, hogy a természetüknél fogva okos vagy erős emberek, vagy azok, akik osztoznak egy bizonyos fajban, nemzetiségben, vallásban vagy ideológiában, uralnák a többieket, ha egyáltalán létrejönne bármilyen megállapodás. Rawls elutasítja a társadalmi szabályok kiválasztásának "eredeti helyzetének" ezt a konstrukcióját - amelyet a libertariánusabb filozófusok, például David Gauthier, közelebb állnak ahhoz, hogy támogassák -, mert ezt a következményt intuitíve elfogadhatatlannak tartja. Ehelyett azt feltételezi, hogy az erőforrások és lehetőségek, amelyeknek egy személy rendelkezésére kell állniuk, nem függhetnek elsősorban attól, hogy milyen szerencsés volt a tehetségek és a szülők természetes sorsolása során, vagy hogy az illető történetesen milyen csoportba született.

Rawls tehát olyan elveket próbál meghatározni, amelyeket a "tudatlanság fátyla" mögött álló racionális emberek választanának. Rawls azt állítja, hogy a fátyolnak meglehetősen átláthatatlannak kell lennie. Ki kell zárnia például az igazságosság elveit választók elméjéből minden ismeretet saját képességeikről, vágyaikról, származásukról és társadalmi rétegükről.

Rawls arra a következtetésre jut, hogy a tudatlanság fátyla mögötti emberek elfogadnák azt, amit ő "különbség elvének" nevez. Szerinte egyetértenének abban, hogy a társadalom alapvető intézményeit úgy kell kialakítani, hogy az "elsődleges javak" - nem csak a vagyon, a jövedelem, a munka vagy a szabadidő lehetőségei, hanem a Rawls által "az önbecsülés alapjainak" nevezett dolgok - elosztása a legkedvezőtlenebb helyzetben lévő társadalmi osztály reprezentatív tagjának maximális előnyére történjen. A leghátrányosabb helyzetű osztály és az elsődleges javak megfelelő körének meghatározása nehéz és vitatott. A POLITIKAI LIBERALIZMUS (1993) című könyvében Rawls a következő passzusban finomítja az elosztási igazságosság elméletét:

[M]egoldásokra van szükség annak biztosítására, hogy minden polgár alapvető szükségletei kielégíthetők legyenek, hogy részt vehessenek a politikai és társadalmi életben.

Ez utóbbival kapcsolatban a gondolat nem a szükségletek kielégítésére irányul, szemben a puszta vágyakkal és igényekkel; és nem is a nagyobb egyenlőség érdekében történő újraelosztásról van szó. Az alkotmányos lényeg itt inkább az, hogy az emberek az anyagi és szociális jólét, valamint a képzés és az oktatás egy bizonyos szintje alatt egyszerűen nem tudnak állampolgárként részt venni a társadalomban, nemhogy egyenrangú állampolgárként.

Id. 166.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Egyetért-e Rawls-szal abban, hogy a tudatlanság fátyla mögötti emberek egyetértenének azzal, hogy a társadalom alapvető intézményeit úgy kell kialakítani, hogy az "elsődleges javak" elosztása - beleértve a tulajdont is - a legkedvezőtlenebb helyzetben lévő társadalmi osztály reprezentatív tagjának maximális előnyére váljon? Ön egyetértene ezzel az elvvel, ha a tudatlanság fátyla mögött állna?

Vegyük James Q. Wilson politológus kritikáját:

[Rawls univerzumában mindenki idegenkedik a kockázattól; mindenki biztos akar lenni abban, hogy ha a halom alján köt ki, akkor az alja a lehető legvonzóbb legyen.

Sokan azonban valójában nem idegenkednek a kockázattól, ők kockázatvállalók; számukra az igazságos társadalom olyan társadalom lenne, amelyben a vagyoni egyenlőtlenségek elfogadhatóak, feltéve, hogy a csúcson lévő emberek erőfeszítések és képességek eredményeként jutottak oda. És még azok is támogathatják ezt az álláspontot, akik nem kockázatvállalók, mert igazságosnak tartják, hogy a jutalmaknak arányosnak kell lenniük az erőfeszítéssel, még akkor is, ha egyesek teljesen elveszítik. (Ugyanezek az emberek talán azt is elvárják, hogy az egyházuk vagy a kormány gondoskodjon azokról, akik vesztesek.) Azért vallják ezt a méltányossági

nézetet, mert felismerik, hogy az emberek tehetség, energia, temperamentum és érdekek tekintetében különböznek egymástól; hogy az ilyen emberek közötti konfliktusok elkerülhetetlenek; és hogy a jutalmak és a hozzájárulások lehető legjobb összehangolása a legjobb módja a konfliktusok kezelésének. . .

.

Az egyenlőség a méltányosság egy különleges és, mint kiderült, ritka és bizonytalan esete. A letelepedett életmód, és különösen a magántulajdon felhalmozása lehetetlenné teszi az eredmények egyenlőségét, mert a hozzájárulások egyenlőtlensége nyilvánvalóvá válik. A letelepedett társadalmak feladata, hogy módot találjanak arra, hogy az eredmények arányosak legyenek az ésszerűen meghatározott értékekkel.

JAMES Q. WILSON, *THE MORAL SENSE* 73-76 (1993); lásd még ERIC RAKOWSKI, *EQUAL*

JUSTICE (1991) (a "szerencse egyenlőségének" meritokratikusabb megközelítése mellett érvel, amely a társadalom minden tagjának biztosítja az erőforrások igazságos kezdeti elosztását, de tolerálja a szabad akarat gyakorlásából eredő egyenlőtlenségeket - nevezetesen a foglalkozási preferenciákat, a bölcs üzleti döntéseket, valamint az iskolában, a képzésben és a munkában tanúsított szorgalmat).

2. Mit jelentenek Rawls elosztási igazságosságra vonatkozó elvei a szellemi tulajdonjogok tekintetében? A szellemi tulajdon védelmének alapvető mechanizmusa - az időben korlátozott monopolhatalom jutalmazása a társadalom tudásbázisának fejlesztéséért cserébe - nem okoz-e óhatatlanul egyenlőtlenséget?

3. *A szellemi tulajdon igazolása?* Alapvetően a technológiai fejlődés magasabb életszínvonalat eredményez. Lehetővé teszi a társadalom számára, hogy kevesebb erőforrással többet érjen el, és így növeli a termelékenységet. Továbbá senkinek sem kell megvásárolnia a szellemi tulajdon-védelemmel védett árukat. Ezért egy csere gazdaságban csak azok vásárolják meg az árukat, akiknek az ilyen áruk értéke magasabb, mint a költségük. Ráadásul a szabadalmi és szerzői jogi oltalom idővel lejár. A modern társadalmak durva szemcseméretű szinten mindenféle innováció és kreativitás előnyeit élvezik - a biztonságos ivóvizet támogató higiéniai technológiáktól kezdve a távközlésen át a modern gyógyszerekig. Így az innováció hosszú távon abszolút értelemben csökkenti a szegénységet és emeli az életszínvonalat (de ahogy John Maynard Keynes is megjegyezte: "Hosszú távon mindannyian halottak vagyunk"). Lásd Peter S. Menell, *Property, Intellectual Property, and Social Justice: Mapping the Next Frontier*, BRIGHAM-KANNER⁵ PROPERTY CONFERENCE JOURNAL (1472016); vö. ROBERT P. MERGES, *JUSTIFYING INTELLECTUAL PROPERTY* (2011).

4. *Hozzáférés az orvostudományhoz.* Az az érv, hogy a szellemi tulajdon védelme növeli a termelékenységet, és végül mindenki számára elérhetővé válik, kevés vigaszt nyújt azoknak, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy szabadalmaztatott, életmentő gyógyszereket vásároljanak. A szabadalmi jogoknak utat kellene engedniük az életmentő gyógyszerek és kezelések számára? Milyen mértékben ásná alá egy ilyen szabály a betegségek gyógymódjainak felfedezéséért folytatott versenyt? A gyógyszerekhez való egyenlőtlen hozzáférést a társadalombiztosítási intézményekkel lehetne a legjobban kezelni? Vö. Amy Kapczynski, *Access to Knowledge Mobilization and the New Politics of Intellectual Property*, 117 YALE L.J. (8042008); William W. Fisher & Talha Syed, *Global Justice in Healthcare: Gyógyszerek kifejlesztése a fejlődő világ számára*, 40 U.C. DAVIS L. REV. 581 (2007).

5. *A kultúrához való hozzáférés és a halmozott kreativitás.* A szerzők és művészek kifejezési lehetőségeinek kiszélesítésében elosztási értékeket is láthatunk. Mivel a kifejezés gyakran korábbi kifejezőművekre épül és azokra reagál, az ilyen elosztási értékek ellentétesek lehetnek a kizárólagos jogok biztosításával. A korlátozó doktrínák és a tisztességes felhasználás privilégiuma implicit módon keresztámogatja a

halmozott alkotókat. A mások munkájára való építkezés ilyen szabadsága azonban hátrányosan érintheti a szerzők erkölcsi és méltósági érdekeit. *Lásd* Molly Shaffer Van Houweling, *Distributive Values in Copyright*, TEX83. L. REV. 1535

(2005); lásd még Peter S. Menell, *Adapting Copyright for the Mashup Generation*, U164. PA. L. REV. 441 (2016).

6. *IP és egyenlőtlenség.* Miközben a digitális forradalom különösen gyors technológiai fejlődést eredményezett, hozzájárult a vagyoneeloszlás torzulásához is. Az ipari forradalom technológiai fejlődéséhez hasonlóan az elmúlt évtizedek digitális forradalma - amelyet az információs technológiák skálázhatósága, a hálózati hatások és a munkaerő intelligens gépek általi kiszorítása jellemez - új aranykort hozott létre. Lásd Menell, *Property, Intellectual Property, and Social Justice*, 5 BRIGHAM-KANNER PROPERTY CONFERENCE JOURNAL, 190-93; ERIK BRYNJOLFSSON & ANDREW MCAFEE, RACE AGAINST THE MACHINE: HOW THE DIGITAL REVOLUTION IS ACCELERATING INNOVATION, DRIVING PRODUCTIVITY, AND IRREVERSIBLY TRANSFORMING EMPLOYMENT AND THE ECONOMY (2011). A világ leggazdagabb emberei közül sokan technológiai vállalkozók. A sport- és szórakoztatóipari szakmák, amelyek nagymértékben függenek a szerzői jogok, védjegyek és reklámjogok védelmétől, szintén hozzájárulnak egy viszonylag kis "szupersztár" réteg nagy vagyonához.

7. *Nemek közötti és faji egyenlőség.* A szellemi tulajdon által létrehozott vagyon és gazdasági befolyás koncentrációja hatalmas hatalmat ad a vállalkozók és képviselőik viszonylag kis csoportjának kezébe. A kockázati tőkések, vállalati titánok és hollywoodi mogulok osztálya történelmi nemi és faji előítéleteket tükröz. Lásd Menell, *Property, Intellectual Property, and Social Justice*, BRIGHAM-KANNER5 PROPERTY CONFERENCE JOURNAL, 190-93. o.; K. J. Greene, *Intellectual Property at the Intersection of Race and Gender: Lady Sings the Blues*, 16 AM. U. J. GENDER, SOC. POL'Y & L. 365 (2008). A szerzői jogvédelem mégis különösen hatékonyan járult hozzá ahhoz a korlátozott "esélyegyenlőséghez", amelyet az afroamerikaiak élveztek az Egyesült Államokban. Valójában a szerzői jog volt a legfontosabb tulajdonforma sok leggazdagabb afroamerikai számára, lásd Justin Hughes & Robert P. Merges, *Copyright and Distributive Justice*, 92 NOTRE DAME L. REV. 513 (2016).

Ezen túlmenően a megfelelően finanszírozott és jól előállított film, művészet, zene és irodalom felbecsülhetetlen szerepet játszik a társadalmi és kulturális megértés és tolerancia előmozdításában. Bármennyire is hangsúlyozzák a jogászok a jogi érdekérvényesítés szerepét a törvények megváltoztatásában, a *Will és Grace* című televíziós sorozat valószínűleg nagyobb hatással volt a nemzet és a Legfelsőbb Bíróság melegházassággal kapcsolatos nézeteinek megváltoztatására, mint bármi, amivel a jogászok érveltek. Hasonlóképpen, az olyan művek, mint a *TO KILL A MOCKINGBIRD* és a *THE HELP* erőteljesen közvetítették a Jim Crow Dél megalázó helyzetét. Az R&B, a jazz és a gospel - amit egykor "faji zenének" neveztek - fokozatos befogadása a közönség részéről döntő szerepet játszott az összetartóbb és befogadóbb nemzet felépítésében. Lásd K.J., Greene, "Copynorms," *Black Cultural Protection, and the Debate over African-American Reparations*, 25 CARDOZO ARTS & ENT. L.J. 1179 (2008).

8. *Az IP és a környezet.* Miközben a szabadalmi rendszer ösztönzi a jobb környezetvédelmi technológiák kifejlesztését, potenciálisan korlátozza a környezeti károkat enyhíteni kívánó technológiai fejlesztések elterjedését. Még ha a szélturbina- és napenergia-technológiák fejlődése drámai mértékben csökkentette is a villamosenergia-termelés költségeit, az energia fogyasztókhöz való eljuttatása nagymértékben függ a hálózaton.

olyan infrastruktúra, amely képes a decentralizált villamosenergia-forrásokat a piacra juttatni. Ezen túlmenően az ilyen energiának versenyeznie kell a káros alternatívákkal. A káros hatások internalizálását szolgáló díjak nélkül a megújuló energiaforrások versenyhátrányba kerülnek. Így a szellemi tulajdon nem lehet az egyetlen politika az olyan problémák kezelésére, mint a környezetszennyezés és az éghajlatváltozás. A díjak, a támogatások és a fosszilis tüzelőanyagokra kivetett externáliákat internalizáló díjak kiegészítő eszközöket kínálnak a K+F kisajátítási probléma, a fosszilis tüzelőanyag-fogyasztás környezeti externáliái és az olajfüggőség geopolitikai torzulásai közötti egyensúly megteremtéséhez. *Lásd általában* PETER S. MENELL & SARAH M. TRAN, INTELLECTUAL PROPERTY, INNOVATION AND THE ENVIRONMENT (2014).

4. A haszonelvű/gazdasági ösztönző perspektíva

Az utilitarista elmélet és az arra épülő gazdasági keretrendszer hosszú ideje a szellemi tulajdonvédelem különböző formáinak elemzésében és igazolásában domináns paradigmát jelent. *Lásd általában* Peter S. Menell & Suzanne Scotchmer, *Intellectual Property Law*, in 2 HANDBOOK OF LAW AND ECONOMICS 1474, 1525 (A. Mitchell Polinsky & Steven Shavell szerk., 2007); WILLIAM M. LANDES & RICHARD A. POSNER, THE ECONOMIC STRUCTURE OF INTELLECTUAL PROPERTY LAW (2003). Az alábbi célokból

a szellemi tulajdon gazdasági dimenzióinak feltárása során fontos különbséget tenni két, egymástól meglehetősen eltérő funkció között. A szellemi tulajdonjogok nagy részének fő célja az új és továbbfejlesztett művek előmozdítása - legyenek azok technológiai vagy kifejező jellegűek. Ez a cél magában foglalja a szabadalmi, a szerzői jogi és az üzleti titokjogot, valamint számos speciálisabb védelmi rendszert (a maszkmunkák (félvezetőchip-alaprajzok), az adatbázisok és a formatervezési minták). A védjegyjog és a tisztességtelen versenyjog kapcsolódó szervezetei elsősorban egy egészen más gazdasági problémára - a piac integritásának biztosítására - összpontosítanak.

i. Az innováció és a kreativitás előmozdítása

Mind az Egyesült Államok alkotmánya, mind a bírósági határozatok az ösztönző elméletet hangsúlyozzák a szellemi tulajdon igazolásában. Az Alkotmány a szabadalmi és szerzői jogi záradékban foglalt felhatalmazást kifejezetten egy meghatározott célhoz köti, nevezetesen "a tudomány és a hasznos művészetek fejlődésének előmozdításához". U.S. CONST., ART. I, § 8, CL. 8. Amint azt a Legfelsőbb Bíróság a *Mazer kontra Stein*, 347 U.S. 201 (1954) ügyben kifejtette: A szerzői jogi törvény, a szabadalmi törvényekhez hasonlóan, a tulajdonosnak járó díjazást "másodlagos ellenszolgáltatássá" teszi. *United States v. Paramount Pictures*, 334 U.S. 131, 158. Ugyanakkor "határozottan arra szolgál, hogy értékes, érvényesíthető jogokat biztosítson a szerzők, kiadók stb. számára, megterhelő követelmények nélkül: "hogyan nagyobb ösztönzést nyújtson a világ számára tartósan hasznos irodalmi [vagy művészeti] alkotások létrehozásához"." *Washington Pub. Co. v. Pearson*, U306.S. A Kongresszust a szabadalmak és szerzői jogok megadására felhatalmazó záradék mögött meghúzódó 30.gazdasági filozófia az a meggyőződés, hogy ez a legjobb módja annak, hogy a szerzők és feltalálók tehetsége révén a "tudomány és a hasznos művészetek" területén a közjót előmozdítsák. Az ilyen kreatív

tevékenységeknek szentelt áldozatos napok megérdemlik az elvégzett szolgálatoknak megfelelő jutalmat.

Ahhoz, hogy megértsük, miért gondolták a keretalkotók, hogy a találmányok és alkotások kizárólagos joga előmozdítja a közjót, gondoljuk végig, mi történhetne a szellemi tulajdon védelme nélkül. A találmányok és alkotások erőforrások befektetését igénylik - a szerző vagy feltaláló idejét, valamint gyakran a létesítményekre, prototípusokra, kellékekre stb. fordított kiadásokat. Egy magánpiaci gazdaságban az egyének csak akkor fektetnek be találmányba vagy alkotásba, ha az ebből várható haszon meghaladja a költségeket - vagyis ha ésszerűen nem számíthatnak arra, hogy a vállalkozásból nyereséget fognak realizálni. Ahhoz, hogy egy új ötletből vagy szerzői alkotásból profitálhasson, az alkotónak képesnek kell lennie arra, hogy azt eladja másoknak, vagy olyan célra használja fel, amely komparatív előnyt biztosít számára a piacon, például azáltal, hogy csökkenti az áruk előállítási költségeit.

De az eszméket (és az írásokat, ami azt illeti) köztudottan nehéz ellenőrizni. Még ha az ötletet az alkotó maga is fel tudja használni, például a termelékenység növelésére a vállalkozásában, akkor is csak addig a mértékig fogja élvezni az ötlet hasznát, amíg a versenytársai nem szereznek róla tudomást. Az az alkotó, aki a titoktartástól függ, ezért a felfedezés és a nyilvánosságra hozatal állandó veszélyében él. A versenytársak ellopják az ötletet, vagy egy volt alkalmazottjától szerezhetnek róla tudomást. Lehet, hogy az alkotó gyártási folyamatának megfigyelésével vagy az általa értékesített termékek vizsgálatával rájönnek az ötletre. Végül pedig maguktól is rábukkanhatnak az ötletre, vagy felfedezhetik azt a publikált szakirodalomban. Mindezen esetekben az ötlet titoktartási értéke visszavonhatatlanul elvész.

Még nehezebb helyzetben van az az alkotó, aki el akarja adni az ötletét. Az információ eladása megköveteli, hogy másokkal is megismertesse azt. Ha azonban az információ egyszer már kikerült egy szűk csoporton kívülre, rendkívül nehéz ellenőrizni. Az információ a közgazdászok által "közjószágnak" nevezett tulajdonságokkal rendelkezik - sok ember "fogyaszthatja" anélkül, hogy kimerülne, és nehéz azonosítani azokat, akik nem fizetnek, és megakadályozni őket az információ felhasználásában. *Lásd* Kenneth J. Arrow, *Economic Welfare and the Allocation of Resources for Invention*, in THE RATE AND DIRECTION OF INVENTIVE ACTIVITY: ECONOMIC AND SOCIAL FACTORS 614-16609, (Nat'l Bureau of Economic Research ed., 1962). Amint a szakaszos ablaktörlő ötletét nyilvánosságra hozták, mások viszonylag könnyen utánozhatják a kialakítását. Ha egy könyvet egyszer már kiadtak, mások alacsony költséggel lemásolhatják azt. Nehéz kizárni a nem vásárlókat az ötlet előnyeiből való részesedésből. Az ötleteket és az információkat sokan használhatják anélkül is, hogy mások élvezeti jogát kimerítenék. A fagylaltkehellyel ellentétben egy jó történetet vagy a szaggatott ablaktörlők koncepcióját sokan élvezhetik anélkül, hogy ez csökkentené mások örömét ezekben az alkotásokban.¹ Ha feltételezzük, hogy az információ másoknak való terjesztése szinte költségmentes - ez a feltételezés egykor irreális volt, de a digitális technológia fejlődésével (beleértve az internetet is) mára sokkal ésszerűbbé vált -, akkor gyakorlatilag lehetetlennek fog bizonyulni, hogy az információért középtávon díjat számítsunk fel, ha nincs

¹ Ez a megállapítás bizonyos mértékig túlságosan leegyszerűsíti a problémát, mivel figyelmen kívül hagyja a lehetséges másodrendű torzító hatásokat. A gyakorlatban, ha több százmillió embert tanítunk meg halászni, az eredmény egy fizikai erőforrás (hal) kimerülése lehet, ami egyébként nem következett volna be. Hasonlóképpen, bizonyos információk széles körű terjesztése különös hatással lehet a másodlagos piacokra.

hatékony szellemi tulajdonjog vagy egyéb védelmi eszközök (például technológiai védelmi intézkedések). Ha egy könyv szerzője a terjesztési költségeknél magasabb árat számít fel, abban a reményben, hogy a mű megírására fordított költségeinek egy részét megtéríti, a versenytársak gyorsan beugranak, és alacsonyabb áron kínálják a könyvet. A verseny a könyv árát a határkölttség - ebben az esetben egy további példány előállításának és terjesztésének költsége - felé szorítja. Egy ilyen versenypiacon a szerző képtelen lesz megtéríteni a könyv megírásának fix költségeit. Sőt, ha ez általánosságban igaz, akkor a szerzők várhatóan tömegesen hagyják el a szakmát, mivel nem tudnak pénzt keresni vele. A közgazdasági elmélet szerint az eredmény a könyvek és más, hasonló közjavakkal rendelkező találmányok és alkotások alultermelése lenne.

Az információ nem az egyetlen példa a közjavakra. A közgazdászok általában a világitótornyokat és a honvédelmet hozzák fel példaként a közjavakra, mivel gyakorlatilag lehetetlen, hogy bármelyiknek az előnyeit csak a fizető ügyfeleknek biztosítsák. Lehetetlen egyes hajókat kizárni a világitótorny előnyeiből, másokat pedig nem. Továbbá, ha egy hajó használja a világitótornyot, az nem csökkenti a veszélyre való figyelmeztetés értékét mások számára. Következésképpen még akkor sem lenne hatékony kizárni a nem fizetőket a világitótorny figyelmeztető rendszerének használatából, ha megtehetnénk, mivel ennek a jószágnak a fogyasztása "nem rivális" (ami azt jelenti, hogy mindenki részesülhet belőle, ha egyszer már előállították). Ezen okokból kifolyólag a piac elméletileg alul fogja kínálni az ilyen javakat, mivel a termelők nem tudják learatni az ilyen javak biztosításába történő beruházásuk határértékét (inkrementális).²

Érti, hogy a televíziós műsorszórás, a szép kertek a közutakon és a honvédelem miért is közjavak?

Ezzel szemben a tiszta magánjavak piacain, mint például a fagyaltkehelyek piacain a kizárólagosság és a rivalizáló verseny jellemző - a fagyaltárus csak azoknak biztosítja az árut, akik megfizetik az árát, és a fogyasztó minden bizonnal kimeríti a mások számára elérhető áru mennyiségét. Így a piaci rendszer megfelelő ösztönzőket biztosít a fagyaltkehelyek előállításához: az eladók meg tudják követelni a termelési költségeiket, és a termék értékét a vásárló teljes mértékben élvezheti.

A honvédelem (és a legtöbb világitótorny) esetében úgy kerüljük el az alultermelést, amely akkor keletkezne, ha a piacra bízánk a javak biztosítását, hogy a kormány közbelép és fizet a közjavakért. Számos jó okból kifolyólag az információ számos formája esetében nem ezt az utat választottuk. Ehelyett a kormányzat időbeli korlátozással szellemi tulajdonjogokat hozott létre a technológiai találmányok és a kifejező kreativitás felett, hogy a feltalálókat és a szerzőket arra ösztönözze, hogy új ötletek és szerzői művek fejlesztésébe fektessenek be. Így a gazdasági indoklás a

² Ronald Coase megkérdőjelezte azt az állítást, hogy a világitótornyokat közpénzből kell biztosítani. *Lásd* Ronald H. Coase, *The Lighthouse in Economics*, in *THE FIRM, THE MARKET, AND THE LAW* (1988); *de lásd* David E. Van Zandt, *The Lessons of the Lighthouse: "Government" or "Private" Provision of Goods*, 22 *J. LEGAL STUDIES* 47 (1993) (beszámol arról, hogy az önkéntes fizetésekre támaszkodó világitótornyok megbuktak, és hogy a kormányzati támogatás kritikus szerepet játszott a szolgáltatásukban); Elodie Bertrand, *The Coasean Analysis of Lighthouse Financing: Myths and Realities*, 30 *CAMBRIDGE J. ECON.* 389 (2006).

a szellemi tulajdon nem abban rejlik, hogy az alkotók munkájáért jutalmat kapjanak, hanem abban, hogy biztosítsák számukra (és más alkotók számára) az innovatív és kreatív tevékenységek folytatásához szükséges ösztönzőket.

Sajnos ennek a megközelítésnek ára van. Ha a feltalálóknak és szerzőknek olyan jogokat biztosítunk, amelyekkel kizárhatják, hogy mások felhasználják találmányaikat, felfedezéseiket és kifejezésmódjukat, az korlátozza ezen ötletek elterjedését, és így megakadályozza, hogy mások hasznot húzzanak ezekből az előrelépésekből, és hogy azokra építsenek, legalábbis a szellemi tulajdonjog-védelem időtartama alatt. Gazdasági értelemben a szellemi tulajdonjogok megakadályozzák a versenyt az e jogok által érintett találmány vagy kifejezőmű értékesítésében, és ezért lehetővé teszik a szellemi tulajdonjogok tulajdonosának, hogy a mű árát a sokszorosítás határkölsége fölé emelje. Ez azt jelenti, hogy a művet kevesebben fogják megszerezni, mintha azt versenyfeltételek között forgalmaznák, és a hozzáférésért többet kell fizetniük. Gazdasági rendszerünk egyik alapelve az a tétel, hogy a szabad piaci verseny biztosítja az erőforrások hatékony elosztását, ha nincsenek piaci hibák. Valójában a trösztellenes törvények fő irányvonala pontosan ezt a célt szolgálja. Ebben a korlátozott értelemben tehát úgy tűnik, hogy a szellemi tulajdonjogok ellentétesek a szabad piaci versennyel: korlátozzák a versenytársak azon képességét, hogy lemásolják vagy szorosán utánozzák az ötletet elsőként kifejlesztő személy szellemi erőfeszítéseit. Ezek a jogok lehetővé teszik a szellemi tulajdonjogok birtokosai számára, hogy monopolárakat szabjanak meg, vagy más módon korlátozzák a versenyt, például a szellemi alkotás későbbi termékekben való felhasználásának ellenőrzésével.

Mivel a szellemi tulajdonjogok társadalmi költségeket rónak a közvéleményre, a szellemi tulajdonjogok csak annyiban igazolhatóak a közjavakkal kapcsolatos érvel, amennyiben összességében elegendő mértékben ösztönzik az új művek létrehozását és terjesztését ahhoz, hogy ellensúlyozzák ezeket a költségeket. A szellemi tulajdonjogok hatályát, időtartamát és hatását többek között azért korlátozzák, hogy egyensúlyt teremtsenek e költségek és hasznok között. Például a szellemi tulajdonjogok korlátozott időtartama biztosítja, hogy a találmányok a határozott időtartam után szabadon hozzáférhetőek legyenek. A gazdasági hatékonyság kulcsa az alkotásra való gazdasági ösztönzés társadalmi hasznának és a tudás elterjedésének korlátozásából eredő társadalmi költségeknek az egyensúlyban tartásában rejlik. Ezzel a kritikus kompromisszummal a szellemi tulajdon tanulmányozása során mindvégig találkozni fogunk. Az alábbi két példa rávilágít néhány fontos kérdésre.

a. Gazdasági ösztönző előny

A szellemi tulajdonvédelemre azért van szükség, hogy a feltalálókat, szerzőket és művészeket arra ösztönözzük, hogy beruházzanak az alkotás folyamatába. Ilyen védelem nélkül mások lemásolhatnák vagy más módon utánozhatnák a szellemi alkotást anélkül, hogy az alkotás költségei és erőfeszítései felmerülnének, ezáltal megakadályozva az eredeti alkotókat abban, hogy a befektetésük ésszerű megtérülését élvezzék. Vegyük a következő példát:

Évekig tartó erőfeszítések és jelentős kiadások után Earnest feltaláló kifejleszti a Mousomaticot, egy lényegesen jobb egérfogót. Nemcsak jobban fogja az egereket, mint a versenytársak csapdája, hanem az elpusztult egereket szépen csomagolja eldobható egészségügyi zacskókba. A fogyasztók hajlandóak lényegesen többet fizetni ezért a termékért, mint a

versenytársakért. A Mousomatic felkeltette a figyelmet

Gizmo Gadget Incorporated. A Gizmo lemásolja a Mousomatic alapvető kialakítását, és a Mousomatic saját változatát jelentős kedvezménnyel kínálja. (A Gizmo még ezen az alacsonyabb áron is nyereséget tud termelni, mivel minimális kutatási és fejlesztési költségei voltak). Hogy az üzletben maradhasson, Earnest kénytelen csökkenteni az árat. A piaci verseny a gyártási és forgalmazási költségek szintjére szorítja le az árat. Végül Earnest nem tudja megtéríteni a kutatási és fejlesztési költségeit, és veszteséget szenved el. Bár számos más érdekes ötlete is van, úgy dönt, hogy nem éri meg folytatni őket, mert a Gizmo vagy más cég egyszerűen lemásolja őket, ha jól sikerül.

A szellemi tulajdonjogok megléte arra ösztönzi Earnestet és más feltalálókat, hogy folytassák kreatív erőfeszítéseiket. Ha Earnest jogot szerez arra, hogy megakadályozza, hogy mások lemásolják a találmányait, akkor sokkal nagyobb esélye van arra, hogy profitot termeljen. Ezért sokkal inkább hajlandó lesz a kutatásba és fejlesztésbe való kezdeti befektetésre. Végeredményben nemcsak Earnest lesz gazdagabb, hanem a közvélemény is gazdagodni fog a szellemi tulajdonvédelem által létrehozott új és jobb termékek révén.

b. A diffúzió korlátozásának költségei

Az ötletek és kifejezéseik jogi védelme megakadályozza, hogy mások ezeket a műveket felhasználva hasonló, rájuk épülő műveket fejlesszenek ki. A társadalomban a tudás halmozódik. Sir Isaac Newton szavaival élve: "Ha messzebbre láttam [másoknál], akkor azt az óriások vállán állva tettem". Ezért a szellemi tulajdon védelme a társadalom egészét károsíthatja, amennyiben szükségtelenül megnöveli a termék beszerzésének költségeit (a jogtulajdonos monopol árazása révén), és másokat korlátoz a további fejlődésben. Tekintsük a következő forgatókönyvet:

Lee professzor a University College-ban a gyógyszeres kezelésekkel kapcsolatos kutatásokat folytat. Laboratóriumát a szövetségi kormánytól kapott támogatásból finanszírozza. Az elmúlt évtizedben Lee professzor más laboratóriumok munkatársaival versenyzett a rák egy elterjedt formájának gyógy módjának felfedezéséért. Valószínű, hogy az első ember, aki felfedezi a gyógy módot, Nobel-díjat kap, valamint számos más anyagi és szakmai jutalmat. 1995 elején Lee professzor rátalál az Alpha hatóanyagra, amely gyógyítja a betegséget. Szabadalmat kér és kap. Hu professzor, egy másik kutatóintézet kutatója néhány hónappal később önállóan felfedezi az azonos gyógy módot. A szabadalommal a kezében Lee professzor elkezd árulni az Alfát a gyártási költség százszorosáért. Mivel az Alpha életmentő gyógy mód, a betegségben szenvedők, akik megengedhetik maguknak a kezelést, hajlandóak megfizetni az árat. Ezután, hogy milliók szenvedését enyhítse, Hu professzor elkezd árulni az Alfát a gyártási költségen. Ráadásul kifejlesztette az Alpha gyógy szer továbbfejlesztett változatát, az Alpha+-t, amely csökkenti a kezelés mellékhatásait. Lee professzor gyorsan elérte, hogy Hu a szabadalom érvényességi idejéig ne árulhassa az Alpha egyik változatát sem.

Ez a példa komoly kérdéseket vet fel azzal kapcsolatban, hogy kívánatos-e a szellemi tulajdon védelme, legalábbis a találmányok ezen osztálya esetében. Lee professzor nem visel jelentős

kockázatot vállal a találmány megvalósításában, mivel a kormány és az egyetem nagylelkűen finanszírozza a kutatásait. Továbbá a Nobel-díj lehetősége, a kutatás kiterjesztett finanszírozása és a szakmai elismerés jelentős ösztönzést jelent Lee professzor számára a gyógymód keresésére, függetlenül attól, hogy anyagi hasznot húz-e az Alpha eladásából vagy sem. Ráadásul más kutatók nagyjából akkoriban készültek ugyanerre a felfedezésre, amikor Lee professzor felfedezését tette. Mégis joga van ahhoz, hogy ne csak az Alpha versenytársak általi értékesítését akadályozza meg, hanem az olyan fejlesztések értékesítését is, mint az Alpha+. Vajon egy ilyen rendszer a társadalom javát szolgálja? Azt is figyelembe kell venni, hogy a szabadalom pénzügyi ösztönzője nélkül talán kevesebb verseny lett volna a rák gyógymódjának felfedezésében és forgalmazásában. Az ehhez hasonló problémák néhány tudóst arra késztettek, hogy megkérdőjelezzék a szabadalmi rendszer gazdasági hatékonyságát bizonyos körülmények között. *Lásd* F. M. SCHERER, INDUSTRIAL MARKET STRUCTURE AND ECONOMIC PERFORMANCE 445-55 (2d ed. 1980).

Hasonló problémák merülhetnek fel a szerzői jog területén. Margaret Mitchell 1936-ban adta ki *GONE WITH THE WIND* című epikus regényét. A cselekmény középpontjában Scarlett O'Hara, egy keményen dolgozó és ambiciózus déli nő áll, aki átéli az amerikai polgárháborút és a rekonstrukciót. A *GONE WITH THE WIND* gyorsan a valaha írt egyik legnépszerűbb könyvvé vált, amelyből végül több mint 28 millió példányt adtak el világszerte. Mitchell asszony Pulitzer-díjat kapott, a regény pedig minden idők egyik legsikeresebb filmjének alapjául szolgált.

Hatvanöt évvel később Alice Randall afroamerikai történész elindult, hogy más szemszögből mesélje el a polgárháború korabeli Dél történetét. Kitalálta Cynara karakterét, aki Scarlett ültetvényének rabszolgája volt, és történetesen Scarlett féltestvére. Bár Mitchell regényében nem szerepelt Cynara nevű szereplő, Randall regényének számos más szereplője az eredeti regény szereplőit utánozza. Randall *THE WIND DONE GONE GONE* című műve a rabszolgák rossz bánásmódját és szenvedését a népnyelvi dialektusukban ábrázolja. Randall úgy vélte, hogy a *GONE WITH THE WIND*, mint az a lencse, amelyen keresztül milliók látták a mély Délt a polgárháború idején, egyedülálló eszközt biztosított az amerikai történelem faji igazságtalanságának közvetítésére. Margaret Mitchell hagyatéka beperelte Randallt, amiért az engedély nélkül másolta a *GONE WITH THE WIND* című regényt, és előzetes végzést kapott. Bár Randall végül a tisztességes felhasználás doktrínája alapján fellebbezés útján győzött (*Suntrust Bank v. Houghton Mifflin Co.*, 268 F.3d 1257 (11th Cir. 2001)), ez a vita jól szemlélteti, hogy a szerzői jog erős védelme potenciálisan gátolhatja a halmozott kreativitást.

A haszonelvű keretrendszer alkalmazása során egyensúlyt kell teremtenünk a szellemi tulajdonjogok gazdasági ösztönző előnyei és a tudás terjesztésének korlátozásából eredő költségek között. A szellemi tulajdonvédelem szükségességének értékelésénél kritikus kérdés, hogy az innovátorok rendelkeznek-e elegendő eszközzel ahhoz, hogy a kutatásba és fejlesztésbe való befektetésük megfelelő megtérülését biztosítsák. Ebben a tekintetben a piac gyakran maga is biztosít olyan eszközöket, amelyekkel a feltalálók a szerződési jogon túli formális szellemi tulajdonjogok nélkül is elegendő jutalmat realizálhatnak az innováció folytatásához. Aki elsőként vezet be

egy terméket

sok esetben jelentős és tartós piaci előnyökre tehetnek szert. Sok piacon a termék utánzásához (például egy összetett gép visszafejtéséhez) szükséges költségek vagy idő olyan nagyok, hogy az elsőként piacra dobott termék jelentős nyereséget hozhat. Ráadásul, amint azt a II. fejezetben látni fogjuk, a feltalálók gyakran szerződéses eszközökkel, például üzleti titoktartással és a vevőkkel kötött licencmegállapodásokkal megakadályozhatják az utánzást. Amennyiben a találmány gyártási eljárásra vonatkozik, az újító a termék forgalomba kerülése után is képes lehet a titoktartás révén fenntartani az oltalmat. Alternatív megoldásként a gyártó képes lehet a termékeket alapvető szolgáltatásokkal és a termék frissítésére vonatkozó szerződésekkel összekapcsolni. Ezen túlmenően a gyártó képes lehet arra, hogy a kutatás és fejlesztés költségeit kutatási vegyesvállalatokon keresztül cégek egy csoportja között szétossza.

Azokon a területeken, ahol az innováció gazdasági ösztönzői nem megfelelőek, és a szellemi tulajdonjogok megteremtése a leghatékonyabb módja a fejlődés ösztönzésének, a társadalomnak kell meghatározni a szellemi tulajdonra vonatkozó megfelelő követelményeket, a szellemi tulajdon időtartamát és terjedelmét, valamint a jogok körét. Az elmúlt évtizedekben a közgazdászok modelleket dolgoztak ki és finomítottak a szellemi tulajdonjogok révén az innováció gazdasági ösztönzéséből származó társadalmi előnyök és a tudás elterjedésének korlátozásából származó társadalmi költségek közötti megfelelő kompromisszum értékelésére. William Nordhaus professzor dolgozta ki az első hivatalos modellt, amely a szellemi tulajdon optimális időtartamát elemezte. Az innovációs folyamat modellje azt feltételezte, hogy a kutatási beruházások egyetlen független innovációt eredményeznek. WILLIAM NORDHAUS, TALÁLMÁNYOK, NÖVEKEDÉS ÉS JÓLÉT: A KUTATÁS ÉS INNOVÁCIÓ ELMÉLETI FELDOLGOZÁSA

TECHNOLÓGIAI VÁLTOZÁS 3-7 (1969). E modell fő politikai következménye az, hogy a szellemi tulajdonvédelem időtartamát úgy kell kalibrálni, hogy egyensúlyt teremtsen az oltalom ösztönző előnyei és a monopolárképzés és az ebből eredő terjesztési korlátozások holtteher-vesztesége között.

Nordhaus fontos korai munkája óta a gazdaságtörténészek és a gazdaságelméleti szakemberek nagymértékben gazdagították az innovációs folyamat és a közpolitikára gyakorolt hatásainak megértését. Az innovációs folyamat történeti és iparági tanulmányai azt mutatják, hogy a találmányok nagymértékben függnek egymástól: "A technológiák fokozatos, evolúciós fejlődésen mennek keresztül, amely szorosan kapcsolódik elterjedésük menetéhez". Paul David, *New Technology, Diffusion, Public Policy, and Industrial Competitiveness* (20Center for Economic Policy Research, Pub. No. Apr46,. 1985). Valójában a "másodlagos találmányok" - beleértve az alapvető tervezési fejlesztéseket, finomításokat és a különböző felhasználási célokra történő adaptációkat - gyakran ugyanolyan kulcsfontosságúak a társadalmi előnyök megteremtésében, mint az eredeti felfedezés. *Lásd pl.* , J.L. Enos, *A Measure of the Rate of Technological Progress in the Petroleum Refining Industry*, J6. INDUS. ECON. 180,189 (1958); James Mak & Gary Walton, *Steamboats and the Great Productivity Surge in River Transportation*, 32 J. ECON. HIST. 619, 625 (1972). A közgazdasági teoretikusok az innovációs folyamatra vonatkozóan olyan modelleket dolgoztak ki, amelyek magukban foglalják a rivalizáló és a kumulatív innováció fogalmait, *lásd* Suzanne Scotchmer, *Standing on the Shoulders of Giants: Cumulative Research and the Patent Law*, J5. ECON. PERSPECTIVES (291991); Robert

P. Merges & Richard Nelson, *On the Complex Economics of Patent Scope*, COLUM90.

L. REV. 839 (1990); Peter S. Menell, *Tailoring Legal Protection for Computer Software*, 39 STAN. L. REV. 1329 (1987), amely számos fontos hatást tár fel. Leginkább az első generációs innováció túlzott védelme akadályozhatja a későbbi innovációkat, ha az engedélyezés költséges. Általánosabban, ezek a modellek kétségbe vonják azt az elképzelést, hogy a társadalom képes tökéletesen kalibrálni az egyes innovációk szellemi tulajdonjogi jutalmait.

Ahogy az egyre nyilvánvalóbbá válik, az innovatív tevékenység és a kreatív kifejezőmód széleskörű és folyamatosan változó társadalmunkban. Amint e könyv anyagai kiemelik, a szellemi tulajdonjog intézményei és szabályai, amelyek a technológia és a művészetek előmozdítása érdekében alakultak ki, bonyolultak. A politikai döntéshozók, bírúk és jogászok jövőbeli generációinak kihívása lesz, hogy továbbfejlesszék a szellemi tulajdonjogi rendszer közjólétet növelő képességét.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Az egyik jelentős különbség a természetes jogok és az utilitarista szemlélet között az, hogy ki jogosult a termelőmunka gyümölcsére. A természetes jogok keretrendszerében a feltaláló vagy szerző jogosult az erőfeszítései által létrehozott társadalmi előnyökre. Az utilitarista keretrendszerben a feltaláló vagy szerző jutalmazása másodlagos szempont; a fő cél a közvélemény gazdagítása. Melyik nézet a meggyőzőbb? Nézzük meg ebben a tekintetben az Alpha feltalálásából származó hasznok optimális megosztását Lee professzor, Hu professzor és a nagyközönség között. Lee professzor jogosult az összes haszonra, vagy akár az előnyök oroszlánrészére?

2. A szabadalmi rendszerrel foglalkozó elnöki bizottság 1966. jelentésében a szabadalmi törvények négy fő gazdasági indoklását határozta meg. Először is, a szabadalmi rendszer ösztönzőleg hat a feltalálásra azáltal, hogy a feltalálónak és az őt támogatóknak jutalom lehetőségét kínálja. Ez a kilátás ösztönzi a kutatási és fejlesztési erőfeszítésekre fordított időt és magán kockázati tőkét. Másodszor, és az elsőt kiegészítve, a szabadalmi rendszer ösztönzi a találmány további fejlesztéséhez és forgalmazásához szükséges további tőkebefektetést. Cserébe a szabadalom tulajdonosa korlátozott ideig jogot kap arra, hogy másokat kizárjon a feltalált termék vagy eljárás előállításából, felhasználásából vagy értékesítéséből. Harmadszor, a szabadalmi rendszer az oltalom biztosításával ösztönzi a technológiai információk korai nyilvánosságra hozatalát, amelyek egy része egyébként titokban maradna. A korai nyilvánosságra hozatal csökkenti annak valószínűségét, hogy mások megkettőzik erőfeszítéseiket, és alapot teremt az érintett technológia további fejlődéséhez. Negyedszer, a szabadalmi rendszer elősegíti a termékek, szolgáltatások és technológiai információk országhatárokon átnyúló előnyös cseréjét azáltal, hogy védelmet biztosít a külföldi állampolgárok ipari tulajdonának.

Bár ezek az érvek kifejezetten a szabadalmi rendszerre irányulnak, számos érv a szellemi tulajdon minden formájára alkalmazható.

Szükség van-e ezekre az ösztönzőkre a találmányokhoz és az alkotáshoz? Stephen Breyer professzor (ma már bíró) a kiadóvállalatok költség- és egyéb adatainak felhasználásával azt állította, hogy az átfutási időelőnyök és a megtorlás veszélye csökkenti a másolók költségelőnyeit, és így szükségtelenné teszi, ha nem is szünteti meg a könyvek szerzői jogi védelmét. *Lásd* Stephen Breyer, *The Uneasy Case for Copyright: A Study in Copyright of Books, Photocopies (Tanulmány a könyvek,*

fénymásolatok szerzői jogáról).

and Computer Programs, 84 HARV. L. REV. 281 (1970). Vö. Barry W. Tyerman, *The Economic Rationale for Copyright Protection for Published Books: Válasz Breyer professzornak*, 18 UCLA L. REV. 1100 (1971); Stephen Breyer, *Copyright: A Rejoinder*, 20 UCLA L. REV. 75 (1972). Ez a vita évtizedekkel ezelőtt zajlott. A technológia fejlődése erősítette vagy gyengítette Breyer érvelését?

3. *A szellemi tulajdon mint tulajdon*. Csábító a szellemi tulajdon a tárgyi tulajdon szemszögéből szemlélni. Lásd Richard Epstein, *The Disintegration of Intellectual Property? A Classical Liberal Response to a Premature Obituary*, 62 STAN. L. REV. 455 (2010). Végül is a szellemi tulajdon a tárgyi tulajdon fogalmaira támaszkodik, mint az első alkalommal történő birtoklás, a kizárólagosság és az átruházhatóság, és a tudósok évszázadok óta vizsgálják a tárgyi tulajdon szabályainak és intézményeinek filozófiáját. A földterület és más tárgyi erőforrások leegyszerűsített blackstoni felfogása azonban számos, az immateriális erőforrások védelmével kapcsolatos legfontosabb gazdasági és társadalmi aggályt figyelmen kívül hagy. Lásd Peter S. Menell, *Governance of Intellectual Resources and Disintegration of Intellectual Property in the Digital Age*, 26 BERKELEY TECH. L.J. 1523 (2011); Mark A. Lemley, *Property, Intellectual Property, and Free Riding*, TEX83. L. REV. 1031 (2005). Mindazonáltal az összetettebb erőforrásokkal (például víz, vadon élő állatok, kőolaj és földgáz) és körülményekkel (a holt kéz ellenőrzése, az erőforrások közös használata) foglalkozó tárgyi tulajdonjog és intézmények értékes betekintést nyújtanak a szellemi tulajdonra vonatkozó szabályok és intézmények kialakításához. Vö. Molly Shaffer Van Houweling, *Intellectual Property as Property*, in RESEARCH HANDBOOK ON THE ECONOMICS OF INTELLECTUAL PROPERTY LAW (Peter S. Menell & Ben Depoorter szerk., megjelenés: 2018).

4. *Összehasonlító intézményi elemzés*. Számos intézményi mechanizmus létezik az ötletek és információk előállításában rejlő közjavak problémájának kezelésére - a kutatás közvetlen kormányzati finanszírozása, kormányzati kutatási támogatások, közös vállalkozások támogatása és díjak. A szellemi tulajdonjogok ügye ideális esetben mindezeket a lehetőségeket összehasonlítja. Lásd Daniel J. Hemel & Lisa Larrimore Ouellette, *Beyond the Patents-Prizes Debate*, 92 TEX. L. REV. 303 (2013). A szellemi tulajdonjogok előnye, hogy a kormányzat szerepét az erőforrások elosztásában decentralizált döntések véges halmazára korlátozzák: arra, hogy az egyes találmányok megérdemlik-e a meghatározott ideig tartó oltalmat. A piac ezután a fejlődés fő motorjaként szolgál. A decentralizált fogyasztók keresletet támasztanak a termékek iránt, a versengő decentralizált eladók pedig előállítják azokat. Ezzel szemben a legtöbb más ösztönző rendszer, különösen a nagyszabású kutatásfinanszírozás, tömeges központi tervezést igényel. A legtöbb közgazdász inkább az erőforrások elosztásának előbbi eszközében bíz. A szellemi tulajdonjogok mellett szóló érvelés tehát inkább az intézményi választások általános felfogásán alapul, mint a szellemi tulajdonjogok alternatívákhoz viszonyított fölényének erős közvetlen bizonyítékán.

5. *A nyílt forráskódú mozgalom*. A szoftverek fejlesztésére szolgáló kooperatív munkakörnyezetek megjelenése megkérdőjelezte a haszonelvű/gazdasági szemlélet alapjául szolgáló alaptételt, miszerint a kizárólagos tulajdonjogok jelentik a leghatékonyabb eszközt a kreatív vállalkozás előmozdítására. Lásd általában: STEVEN WEBER, *THE SUCCESS OF OPEN SOURCE* (2004); Yochai Benkler, *Coase's Coase's*

Penguin, or Linux and the Nature of the Firm, 112 YALE L.J. 369 (2002); David McGowan, *The Legal Implications of Open Source Software*, U2001. ILL. L. REV. 241. A nyílt forráskódú szoftverek eredete az 1970-es évek elejére és a számítógépes szoftverekkel kapcsolatos közös kutatás kultúrájára vezethető vissza, amely számos szoftverkutatói környezetben létezett. E modell fenntartása érdekében az egyre inkább a tulajdonosi szoftverekkel szemben Richard Stallman, az MIT Mesterséges Intelligencia Laboratóriumának egykori kutatója létrehozta a Szabad Szoftver Alapítványt (Free Software Foundation, FSF), hogy előmozdítsa a felhasználók számítógépes programok használatához, tanulmányozásához, másolásához, módosításához és újraelosztásához való jogát. A nyílt forráskódú programok, mint például a GNU/Linux, széles körben elterjedtek a számítástechnikai világban. Eközben a nyílt forráskódú fejlesztés elvei iránt elkötelezett számítógépes programozók és szolgáltató szervezetek nagy közösséget hoztak létre. A Linux növekedése és sikere révén a nyílt forráskódú mozgalom bekerült a számítógépes szoftveripar főáramába. Ma már számos gyártó - például a Red Hat, a Caldera és az Ubuntu - forgalmaz nyílt forráskódú szoftvereket, amelyeknek világszerte több tízmillió felhasználója van. Ez a tapasztalat megcáfolja a tulajdonjogi paradigma alapjául szolgáló logikát, vagy csupán bővíti az életképes irányítási struktúrák körét?

6. Thomas Jefferson természetes jogokról szóló felismerésére támaszkodva, miszerint "az eszméknek szabadon kell terjedniük egyikről a másikra a földgolyón, az emberek erkölcsi és kölcsönös tanítására és állapotuk javítására, úgy tűnik, a természet sajátosan és jóindulatúan tervezte őket", ANDREW A. LIPSCOMB & ALBERT ELLERY BERGH EDS., *THE WRITINGS OF THOMAS JEFFERSON*, vol. 13: 333-35 (Writings (12. dokumentum): Thomas Jefferson levele Isaac McPhersonhoz, 1813. aug13.) (1905), John Perry Barlow "The Economy of Ideas" című esszéje egy új libertarianizmus manifesztumaként jelent meg, amely ellenáll a szellemi tulajdon védelmének a kibertérben. John Perry Barlow, *The Economy of Ideas*, WIRED2.03 (1994. 84március). Barlow megkérdőjelezi, hogy létezhet-e vagy kellene-e tulajdonjog egy olyan közegben (digitális hálózatok), ahol nincs fizikai struktúra vagy jelentős terjesztési költség. Ez a megközelítés a számítógépes hacker közösségben sokakkal egyezik, akik úgy vélik, hogy "az információ szabad akar lenni". Lawrence Lessig professzor a *FREE CULTURE: HOW BIG MEDIA USES TECHNOLOGY AND THE LAW TO LOCK DOWN CULTURE AND CONTROL CREATIVITY* (2004) és *THE FUTURE OF IDEAS: THE FATE OF COMMONS IN A CONNECTED WORLD* (2001) című könyveiben vizsgálja és bővíti ezt a nézőpontot, bár nem a szellemi tulajdon megszüntetésére, hanem az ilyen tulajdontól mentes terek megőrzésére összpontosít. Jefferson gondolkodásának történelmi elemzését és a szellemi tulajdonra való alkalmazását lásd Adam Mossoff, *Who Cares What Thomas Jefferson Thought About Patents? Reevaluating the Patent Privilege in Historical Context*, 92 CORNELL L. REV. 953 (2007); Justin Hughes, *Copyright and Incomplete Historiographies-of Piracy, Propertization, and Thomas Jefferson*, S79. CAL. L. REV. 993 (2006).

Mi fog történni, ha eltöröljük az információ tulajdonjogának fogalmát az interneten? Általánosságban? Vizsgálja meg, milyen következményekkel járna ez egyes szerzői művekre: zeneművek, hangfelvételek, szoftverek, filmek, adatbázisok. Abbahagynák-e az emberek ezeknek a műveknek az előállítását? Vagy más típusú ösztönzők és kisajátítási mechanizmusok (pl. titkosítás, titoktartás) továbbra is ösztönözni fogják a találmányokat és a kreativitást? Milyenek a

ezen alternatív mechanizmusok előnyei és hátrányai? Egy ellentmondásos érvelést, miszerint egyáltalán nincs szükségünk szellemi tulajdonra, lásd MICHELE BOLDRIN & DAVID LEVINE, AGAINST INTELLECTUAL MONOPOLY (2007).

ii. A piac integritásának biztosítása

A szabadalomtól és a szerzői jogtól eltérően a védjegy jog nem védi közvetlenül az innovációt vagy a kreativitást. Célja inkább a piac integritásának védelme azáltal, hogy megtiltja az egyes gyártókhöz kapcsolódó védjegyek olyan módon történő használatát, amely az áruk forrását illetően összetéveszthetővé teszi a felhasználót. Ezáltal a védjegy jog csökkenti a fogyasztók összetévesztését, és fokozza a cégek ösztönzését arra, hogy olyan tevékenységekbe (beleértve a K+F-et is) fektessenek be, amelyek javítják a márka hírnevét. Ez a funkció azonban a piaci információ minőségét szabályozó törvények és intézmények szélesebb keretének része. Lásd általában Peter S. Menell & Suzanne Scotchmer, *Intellectual Property Law*, in 2 HANDBOOK OF LAW AND ECONOMICS 1474, 1536-56 (A. Mitchell Polinsky & Steven Shavell szerk., 2007).

A piac hatékonysága nagymértékben függ a fogyasztók rendelkezésére álló információk minőségétől. Azokon a piacokon, ahol az áruk minősége egységes vagy könnyen ellenőrizhető a vásárláskor, a fogyasztók maguk határozhatják meg a tulajdonságokat, és nem merül fel információs probléma. Számos piacon azonban - például a használt autók, számítógépek, órák, valamint a designer kézitáskák esetében - információs aszimmetria áll fenn: az eladók jellemzően jobb információkkal rendelkeznek termékeikről vagy szolgáltatásairól, mint amennyit a vásárlók a termék megvásárlása nélkül fel tudnak fedezni. Lásd George A. Akerlof, *The Market for "Lemons": Quality Uncertainty and the Market Mechanism*, 84 Q.J. ECON. 488 (1970). A gátlástalan eladók kísértésbe esnek, hogy hamis vagy megtévesztő állításokat tegyenek a termékről, vagy lemásolják a jobb minőségéről ismert rivális gyártó védjegyét. Gyakran könnyebb lemásolni egy védjegyet, mint a gyártási technikákat, minőségbiztosítási programokat és hasonlókat. Például két kívülről ugyanúgy kinéző óra mechanikai jellemzői, gyártási minősége és a felhasznált anyagok összetétele nagyon eltérő lehet.

A megbízhatatlan információk elterjedése a piacon növeli a fogyasztók keresési költségeit és torzítja az áru kínálatot. A fogyasztóknak több időt és energiát kell fordítaniuk az áruk ellenőrzésére, a termékpiac felkutatására és a termékek tesztelésére. A gyártók kevésbé lesznek ösztönözve arra, hogy minőségi árukat állítsanak elő, mivel mások szabadon kihasználhatják az ilyen hírnevet. Azokon a termékpiacokon, ahol a minőséget költséges megfigyelni, a kiváló minőségű termékek gyártói nem biztos, hogy képesek lesznek fennmaradni a termékek forrásának és a nem megfigyelhető termékjellemzőkkel kapcsolatos állítások pontosságának ellenőrzésére szolgáló hatékony mechanizmusok nélkül.

A védjegyek, mint az egyes áruk forrásának (pl. Intel) és jellegének (pl. Pentium) tömör és egyértelmű jelzői, ellensúlyozzák a "citrompiac" problémáját azáltal, hogy a fogyasztókkal közlik az árukért felelős vállalkozást, és bizonyos esetekben az áruk specifikációját. A Coca-Cola márkanev például tájékoztatja a fogyasztót az üdítőital gyártójáról, valamint a várható ízről. Ha a termék megfelel az elvárásoknak vagy meghaladja azokat, akkor a védjegy jogosult egy

hűséges vásárló, aki a jövőbeni ügyletek során hajlandó lesz felárat fizetni; ha a termék csalódást okoz, akkor a védjegy tulajdonosa nehezebben tud majd a jövőben értékesíteni az adott fogyasztónak (vagy kénytelen lesz kedvezményt nyújtani, hogy a vásárlót magához vonzza). Ily módon a védjegyek implicit módon nem megfigyelhető jellemzőket közölnek a márkás termékek minőségéről, ezáltal ösztönzik a cégeket arra, hogy a termék minőségébe fektessenek be, még akkor is, ha ezek a jellemzők a vásárlási döntés előtt közvetlenül nem megfigyelhetők. Azoknak az eladóknak, akik belépnek a piac kiváló minőségű szegmensébe, kezdetben be kell fektetniük egy erős hírnév kiépítésébe. Csak miután a fogyasztók megismerik a márkájuk tulajdonságait, térülhetnek meg ezek a költségek. E folyamat kibontakozása során a kiváló minőségű termékek az előállítási költségeik feláráért értékesíthetők, mivel a fogyasztók elvárják, hogy azok magas minőséget képviseljenek. A védjegyek elősegítik az olyan hatékony új üzleti modelleket is, mint a franchise, amelyek méretgazdaságosságot és méretgazdaságosságot eredményeznek a marketingben, és megkönnyítik az üzleti tevékenység gyors elterjedését hatalmas földrajzi területeken.

A termékek jelölése arra is ösztönzi a tisztességtelen eladókat, hogy saját portékájukat a jobb hírű gyártók árujának adják ki. A védjegyjog (valamint általánosabban a hamis reklámra és a tisztességtelen versenyre vonatkozó jogszabályok) a piaci eladók ösztönzőit arra használja fel, hogy ellenőrizze a versenytársak védjegyhasználatát és reklámállításait. Az eladók gyakran a legjobb információkkal rendelkeznek a piacon lévő termékek minőségéről; emellett közvetlen érdekük fűződik ahhoz, hogy megakadályozzák, hogy a versenytársak kihasználják márkájukat, hírnevüket és fogyasztói hűségüket. A magánjogi keresetindítási jogalapok létrehozásával a védjegyekre és a hamis reklámra vonatkozó jogszabályok kihasználják ezt az információs bázist és ösztönző struktúrát, valamint a védjegyek tulajdonosainak hatalmas, decentralizált jogérvényesítési erőforrásait, hogy hatékonyan szabályozzák az információs piacot a fogyasztók nevében.

A szabadalmi és szerzői joghoz hasonlóan a szavak, kifejezések, logók és egyéb azonosító termékjellemzők szellemi tulajdonjogainak megteremtése is többféle költséggel járhat. A leíró kifejezések védjegyként történő oltalma növelheti a keresési költségeket és a versenytársak marketingköltségeinek növelése révén ronthatja a versenyt. Ha például egy süteménygyártó védjegyet szerez a "süti" szóra, akkor a sütik értékesítésében érdekelt más vállalkozásoknak sokkal nehezebb dolguk lenne, ha a fogyasztókkal közölnék áruik jellegét. Ha azonban a védjegyet a "Mrs. Fields Cookies"-ra vennék, és a "cookie"-ra vonatkozó oltalomról lemondanának, akkor a potenciális versenytársak a termékeiket a legkönnyebben felismerhető módon tudnák leírni, és képesek lennének saját védjegyeket - például az "ACME Cookies"-t - kifejleszteni. A leíró kifejezések védjegyoltalma legalábbis jelentősen csökkenti a mások által kereskedelmi forgalomban használható kifejezések tényleges körét.

Általánosságban elmondható, hogy a leíró kifejezések védjegyoltalma akadályozhatja a versenyt. A termék leírására szolgáló leghatékonyabb kifejezés feletti ellenőrzés megszerzése megnöveli az adott piacon értékesíteni kívánó potenciális versenytársak költségeit. Azáltal, hogy a piacra lépőnek nem áll módjában a fogyasztóközönség által legkönnyebben érthető kifejezést vagy kommunikációs eszközt használni, magasabb marketingköltségeket kell viselnie. A védjegyoltalom alatt álló kifejezések összehasonlító reklámozás céljára történő használatának korlátozása szintén akadályozná az erőteljes versenyt.

A védjegyoltalom a kommunikációs és a kreatív kifejezésmódot is akadályozhatja.
A széleskörű kizárólagos védjegyjogok korlátoznák mások lehetőségét (beleértve a

nem versenytársak), hogy kommentálják és kifigurázzák a védjegyeket és azok tulajdonosait. Amint látni fogjuk, különböző doktrínák korlátozzák az ilyen káros hatásokat. Mivel azonban a védjegyoltalom a hagyományos magon túlterjedt - például a védjegyjogosulthoz való kapcsolódás, szponzorálás és a védjegyjogosulthoz való tartozás tág fogalmára -, a határok felmérése egyre nehezebbé válik, ami arra készteti például a film- és televíziós produkciós cégeket, hogy óvatosan járjanak el (és egyre inkább vállalják a licencügyletek költségeit) a védjegyeknek a műveikben való felhasználása során.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. *Összehasonlító intézményi elemzés.* A védjegybitorlás és a hamis reklám elleni magánjogi kereseti jogokon kívül számos más mechanizmus is rendelkezésre áll a piaci információk nyújtására és szabályozására, mint például a megtévesztés és csalás közös jogi kereseti okai és a magánjogi fogyasztóvédelmi jogszabályok, a tisztességtelen versenyre vonatkozó jogszabályok állami szabályozása és állami végrehajtása, valamint az iparági önszabályozás és a tanúsító szervezetek. Hogyan viszonyulnak ezek az intézmények a védjegyoltalomhoz? Kiegészítsék vagy helyettesítsék a védjegyoltalmat? *Lásd* Dan L. Burk & Brett McDonnell, *Trademarks and the Theory of the Firm*, WM51. & MARY L. REV. 345 (2009).

2. *Állapotjavak.* Egyes védjegyek többértelműbb funkciót is betöltenek: egyes fogyasztók számára státuszt vagy identitást jeleznek. Egyesek az ilyen árucikkeket "Veblen-áruknak" nevezik, Thorstein Veblen feltűnő fogyasztásról szóló elméletére utalva. *Lásd:* THORSTEIN VEBLEN, *THE THEORY OF THE LEISURE CLASS: AN ECONOMIC STUDY OF INSTITUTIONS* (1899). Ez az elmélet azt állítja, hogy a normál javaktól eltérően a státuszjavak iránti kereslet az árukkal együtt nő. Az ilyen javak vásárlói érdekeltek lehetnek abban, hogy egy bizonyos márkához - például egy Rolex órához, egy bizonyos egyetem nevét és színeit viselő pólóhoz vagy egy vállalati márkához - kapcsolódjanak, esetleg attól függetlenül, hogy az áru hiteles-e vagy az autentikus áruhoz kapcsolódó minőség. Az ilyen áruk vásárlói közül néhányan esetleg az olcsóbb, hamisított változatot részesítik előnyben. Feltehetően nem jönnének zavarba, ha ilyen árut vásárolnának (pl. egy Rolex órát, amelyet 10 dollárért árulnak az utcasarkon). Természetesen, ha mind a vevők, mind az eladók tisztában vannak a luxuscikk olcsó utánezatai és az eredeti árucikk közötti különbséggel, a dolgok másképp alakulhatnak. Lehet, hogy az olcsó utánezatok bizonyos szempontból elősegítik a luxuscikk eladását. *Lásd* Jonathan Barnett, *Shopping for Gucci on Canal Street: Status Consumption, Intellectual Property and the Incentive Thesis*, 91 VA. L. REV. 1381 (2005).

A státuszjavak olcsóbb, gyengébb minőségű utánezatainak forgalmazása külön kárt okozhat az eredeti áruk eladóinak és vásárlóinak. A hamisított árucikk elérhetősége elvonhatja néhány olyan fogyasztó figyelmét, aki egyébként eredeti árucikket vásárolna, bár ez a hatás valószínűleg viszonylag csekély lesz a nagy árkülönbség és az érdeklődők számára elérhető eredeti árucikk miatt. A hamisított áruk alacsonyabb minősége azonban alááshatja a hiteles gyártóval kapcsolatos jó hírnevet azért, hogy az eladás után a nézelődők összetévesztik a silányabb hamisított árut a hiteles áruval, és így kevésbé hajlandóak megvásárolni a hiteles változatot, ami csökkenti a hamisított áruk eladási árát.

a védjegyjogosult általi értékesítés. Ezenkívül a nem könnyen felismerhető "hamisítványok" elterjedése miatt a hiteles "státuszárúk" korábbi és potenciális vásárlói kevésbé lehetnek érdekeltek egy sokkal ritkább áru birtoklásában. A tulajdonjog értéke beszennyeződhet. Lényegében a státuszjavak negatív hálózati externáliát mutatnak, amelynek következtében az ilyen javak elterjedése csökkenti a korábbi vásárlók értékét. A védjegyjognak foglalkoznia kell-e ezzel a hatással?

3. *Védelem a hígulás ellen.* 1996-ban a Kongresszus a védjegyoltalmat a fogyasztói összetévesztés megelőzésén túlmenően kiterjesztette a híres védjegyek - például a Coca-Cola, a Nike, a Rolls Royce, a Disney és a Tiffany's - védelmére az elmosódástól (a megkülönböztető képesség elvesztésétől) és a márkaidentitás elszíneződésétől. Ahogy a fogyasztók kialakítják a márkák mentális lexikonját, úgy társítanak konkrét termékeket és általános tulajdonságokat bizonyos védjegyekhez. A Rolls Royce például egyszerre jelenti a luxusautó forrását, valamint a kompromisszumok nélküli minőség és a díszes stílus (valamint a magas ár) márkáját. Ha egy másik vállalat Rolls Royce csokoládészeleteket vezetne be, nem valószínű, hogy sok fogyasztó (ha egyáltalán) elhinné, hogy az autógyártó a forrás. Akár szándékos volt, akár nem, az édességgyártó vállalat hasznot húzhat azokból a bizonyos általános tulajdonságokból, amelyeket a fogyasztóközönség a Rolls Royce márkához társít. Emellett némi "státusz" tőkére is szert tehet, amennyiben a fogyasztók értékelik a védjegyhez kapcsolódó jelzést. Így a Rolls Royce név átvétele lehetővé teszi az újonnan belépő számára, hogy a híres védjegyjogosult általános márká hírnevét kihasználja.

Egy másik példa: a Disney az egészséges, családi szórakoztatásról szerzett jó hírnevet. Ha egy pornográf filmkészítő a Disney Smut Productions márkanévét használná filmjeihez, nem valószínű, hogy sok fogyasztót összezavarnának az ilyen filmek forrását illetően. Mindazonáltal a fogyasztók vásárlási lexikonja vitathatóan torzulna, mivel a Disney név mind a családbarát tartalommal, mind a pornográfiával asszociációkat keltene.

A felhígulás elleni védelem megakadályozza a védjegy megkülönböztető képességének ilyen mértékű csorbulását azáltal, hogy megtiltja, hogy a híres védjegyeket mások használják - még a nem kapcsolódó termékpiacokon és nem összetéveszthető módon is. Ez megőrzi a megkülönböztető képességű márkákat, és kizárólagos jogot biztosít a jogosultaknak arra, hogy márkanévüket teljesen új piacokra is átvihessék (vagy ne vigyék).

Milyen költségei vannak a felhígulás elleni védelemnek? Jelentős lehet-e a fogyasztóknak a híres védjegyek nem megtévesztő, hígító használatából eredő kára? A hígulás elleni védelem visszaszorítása vagy megszüntetése jelentősen gyengítené a cégek ösztönzését arra, hogy a márkaértékükbe fektessenek be és azt fenntartsák?

PROBLÉMA

I-2. probléma. A zene és a számítógépek iránti egész életre szóló érdeklődésére építve Ön tíz évet töltött egy számítógépes zenei enciklopédia, a Musipedia létrehozásával. Az enciklopédia tartalmaz szöveget, zenei felvételek részleteit (egyenként legfeljebb 60 másodpercig), képeket és egyéb grafikákat, amelyeket a felhasználó mind előhívhat.

Sok más multimédiás termékhez hasonlóan az Ön enciklopédiája is lehetővé teszi a felhasználó számára, hogy kiválasszon egy érdeklődési körébe tartozó témát, és többet lásson (vagy halljon) róla. Például a nyitómenüből a felhasználó kiválaszthatja a klasszikus zeneszerzőket, majd Mozartot, és ezután választhat egy

életrajzi vázlat, szöveggel, képekkel, videoklipekkal, valamint kotta- és hangfelvételmintákkal.

Annak érdekében, hogy a számítógép-felhasználók könnyebben hozzáférhessenek az enciklopédiákban található összes információhoz, egy olyan "hozzáférési felületet" használtál, amely hasonló a széles körben használt "MediaMate" felülethez, amelyet Gil Bates milliárdos számítógépes impresszárió írt és tett népszerűvé. (Bates a "MediaMate" felületet egy olyan nyilvánosan elérhető felületről adaptálta, amelyet az amerikai hadsereg tervezett az elektronika és más műszaki tárgyak oktatására az újoncoknak.) Bár a MediaMate mára a szabványos interfészprogrammá vált, Bates, csodálatos programozói tehetsége miatt, a programot szabadidejében, több héten keresztül írta, miközben szappanoperákat nézett. Önéletrajza szerint írás közben "meg sem izzadt".

Mivel Bates cége, a MacroLoft számos olyan zenész, mint Jimi Hendrix és Aretha Franklin zenéjének lejátszásához szükséges jogokat is birtokol, úgy döntött, hogy ideje közvetlenül Bates-szel tárgyalni, mielőtt az enciklopédiáját piacra dobja. Vegye figyelembe, hogy bár a Bates megkapta a vonatkozó szerzői jogokra vonatkozó *licenceket*, széles körben ismert, hogy néhány zenész, nevezetesen Neil Young, aki a dalokat alkotta, nem örül a rövid részleteknek az alacsony hűségű számítógépes hangrendszereken történő használatának, amelyek közül néhány "ónosan" hangzik.

Tisztában van azzal, hogy a Bates-szel folytatott tárgyalások messze eltérnek a szokásos üzleti gyakorlattól. Köztudott, hogy minden tárgyalást állva folytat egy hegyi faház fűtetlen szobájában, ügyvédek vagy bármiféle asszisztensek nélkül. A legszokatlanabb, hogy egyáltalán nem érdeklik a formális jogi jogok. A filozófia összes nagy művének fotografikus emlékezetét tükrözve ragaszkodik ahhoz, hogy az általa "első elveknek" nevezett alapelvek alapján tárgyaljon. Ez általában hosszú vitákat jelent arról, hogy kinek milyen jogai vannak, milyen helyzetekben, és miért.

Meg szeretné győzni Bates-t, hogy engedje meg, hogy forgalmazza az enciklopédiáját anélkül, hogy jogdíjat fizetne neki a dalokért, a hozzáférési felületért vagy bármi másért. Ha ez nem sikerül, akkor szeretné, ha ezek a jogdíjak minimálisra korlátozódnának. Mik a legerősebb érvei? Melyek Bates legjobb ellenérvei, és hogyan ellenkezne velük?

B.A SZELLEMI TULAJDON ÁTTEKINTÉSE

A szellemi tulajdonjogot hagyományosan doktrinális szempontok szerint oktatják. Külön tanfolyamok foglalkoznak a szabadalmakkal, a szerzői joggal és a védjegyekkel, és az üzleti titkok gyakran elvesznek a rések között. A szellemi tulajdonjog gyakorlata azonban egyre inkább átível ezeken a vonalakon. A számítástechnikai vállalatok például gyakran igénylik, hogy az ügyvédek egyszerre foglalkozzanak üzleti titokkal, szerzői joggal, szabadalommal, védjegyekkel és trösztellenes kérdésekkel. Ráadásul tisztán gyakorlati szempontból az ügyfeleket végső soron az érdekli, hogy befektetéseik megtérüljenek, nem pedig az, hogy hány szabadalmat, szerzői jogot, védjegyet vagy üzleti titkot tudnak megszerezni az ügyvédek. A szellemi tulajdonjogokkal foglalkozó ügyvédeknek tehát e különböző területek integrált ismeretével kell rendelkezniük ahhoz, hogy megbízható tanácsot adhassanak.

Ezt a célt szem előtt tartva könyvünk funkcionális módon integrálja a szellemi tulajdon különböző formáit. Ennek ellenére továbbra is jelentős időt kell szentelni az egyes elkülönülő területek elsajátítására. Ezért a következő öt fejezet a szellemi tulajdon főbb formáit - üzleti titok, szabadalom, szerzői jog, védjegy/kereskedelmi öltözködés és a kapcsolódó állami jogi doktrínák - tekinti át, miközben hangsúlyozza a különböző jogrendszerek átfedéseit és kölcsönhatásait. A későbbi fejezetek integrálják ezt az anyagot, és haladó témákat vizsgálnak.

Mielőtt azonban belekezdenénk ebbe a részletesebb tanulmányba, rövid áttekintést kell adnunk a szellemi tulajdon általános helyzetéről. A következő szakasz összehasonlító keretben vázolja fel a szellemi tulajdonvédelem egyes főbb módozatainak elemeit. Ezeket az elemeket az 1-1. táblázat foglalja össze. A fejezetet - kezdeti vizsgálódásként - egy olyan problémával zárjuk, amely rávilágít a szellemi tulajdonjog integrált jellegére és a számos ágának egy valós problémára való alkalmazásának kihívásaira.

TÁBLÁZAT 1-1

A szellemi alkotások jogi védelmének főbb módozatai

<i>Üzleti</i>				<i>títokPatentCopyrightVédjegy/ruházat</i>	32
Az alapjául szolgáló elmélet	Szerződési szabadság; védelem a tisztességtelen eszközök verseny	Korlátozott monopólium a használati tárgyak gyártásának ösztönzésére a azonnali kifejező művekért cserébe; kifejlesztett a nyilvánosságra hozatal és a közkincsek végső gazdagodása	Korlátozott (bár viszonylag hosszú életű) monopólium a szerzői jog ösztönzésére. kezdetben a könyvkiadás előmozdításának eszközeként	A megkülönböztető képességű, nem funkcionális elnevezések és a minőség javítását célzó öltözékek örökös oltalma a piaci információk	💡
A jog forrása	Szövetségi törvény (Defend Trade Secrets Act); állami törvények (Uniform Trade Secrets Act); szokásjog.	Szabadalmi törvény jogitörvény (szövetségi);	(szövetségi)Szerzői common law (korlátozott)	Lanham Act (szövetségi); common law (tisztességtelen verseny)	
Tantárgy	Képlet, minta, összeállítás, program, eszköz, módszer, technika, folyamat at	Folyamat, gép, gyártmány vagy anyagösszetétel; növények (ivartalanul) reprodukálás); design- <i>kivéve: a törvények természet, jellegűek) anyagok, nyomtatott</i>	Irodalmi, zenei, koreográfiai, drámai és művészeti alkotások, valamint számítógépes szoftverek és esztétikai elemei hasznos a következő cikkek <i>által korlátozott</i> naturalidea/kifejezésdichotómia (nincsenek funkcionális jellemzők, leíró	Védjegyek; szolgáltatási védjegyek; tanúsító védjegyek (pl. Good Housekeeping); kollektív védjegyek (pl. American Automobile Egyesület); védjegyek (43. § a) pont); <i>nincs védelem a</i> anyagok	B E V E Z E T É S

(formák), mentális
lépések

az ötletek, rendszerek,
módszerek, eljárások
oltalma); a tények/kutatás
nem élveznek oltalmat.

kifejezések, földrajzi nevek,
félrevezető szempontok vagy
"általános" kifejezések (pl.
termosz)

<i>Üzleti</i>				<i>titokPatentCopyrightVédjegy/ruházat</i>
Védelmi szabvány	Nem általánosan ismert vagy hozzáférhető információ; ésszerű erőfeszítések a titoktartás fenntartására; kereskedelmi érték	Újdonság; nem nyilvánvalóság; és hasznosság (megkülönböztető képesség a növény szabadalmak esetében; díszítettség a formatervezési minták esetében).	15 év (formatervezési mintaoltalom).	Eredetiség; szerzőség; rögzítés kézzelfogható adathordozón
A védelem hatálya	Védelem a jogellenes tulajdonszerzéssel szemben - nem megfelelő eszközökkel történő megszerzés vagy jogosulatlan nyilvánosságra hozatal	Kizárólagos jogok az innováció előállítására, felhasználására, értékesítésére, eladásra való felkínálására vagy behozatalára a művészethez való hozzájárulás által korlátozottan; kiterjed az "egyenértékű termékekre" is.		Előadási, bemutatási, terjesztési, sokszorosítási, származékos művekhez való jog; a tulajdonítás és az integritás korlátozott védelme egyes képzőművészeti alkotások esetében; védelem a technikai védelmi intézkedések megkerülése ellen.
Védelmi idő	Amíg nem válik közismertté	A bejelentéstől számított 20 év (használati mintaoltalom); gyógyszerek, orvostechnikai eszközök és adalékanyagok esetében legfeljebb 5 évvel meghosszabbítható; a kibocsátástól számított		A szerző élete + 70 év; "bérmunkák": legalább 95 év a kiadástól vagy 120 év a létrehozástól számítva.

M
e
g
k
ü
l
ö
n
b

öztető
képesség;
másodlagos
jelentés
(leíró és
földrajzi
védjegyek
esetében);
kereskedelm
i használat

(minimális
); híres
védjegy (a
felhígulás
elleni
védelem
esetében).
Kizárólag
os jogok

az USA-ban;
összetéveszthet
őség; hamis
eredetmegjelölé
s (§ 43(a));
felhígulás (híres
védjegyek
esetében).

Örökös, elhagyható

**B.
A
S
Z
E
L
L
E
M
I
T
U
L
A
J
D
O
N
Á
T
T
E
K
I
N
T
É
S
E**

Üzleti

Közzététel A védelem elvesztése

(kivéve, ha sub rosa)

A szabadalomhoz való jog elvesz, ha a feltaláló a bejelentés benyújtásával túl sokáig késlekedik a közzétételt követően; a bejelentés részeként teljes nyilvánosságra hozatal szükséges; egyes esetekben a szabadalomról szóló értesítés szükséges a kártérítéshez.

© értesítés és közzététel már nem szükséges, de bizonyos előnyökkel jár

® értesítés nem kötelező; az érvényesség prima facie bizonyítéka, a lajstromozás vélelmezett ismerete, szövetségi joghatóságot biztosít, 5 év folyamatos használat után vitathatatlanná válik, háromszoros kártérítésre és ügyvédi díjakra jogosít, valamint a jogsértő védjegyet viselő behozatal megtiltására jogosít.

34

Mások jogai

Független felfedezés; visszafejtés; bejelentőktől való mentesség

Csak licenc esetén; kérheti a szabadalom újbóli vizsgálatát a Szabadalmi Hivatalnál

Méltányos felhasználás; kötelező engedélyezés

A termék forrásának igaz tükrözése; tisztességes és járulékos felhasználás (pl. kommentár)

B
E
V

A védelem költségei

Biztonsági kiadások; a személyzet elégedetlensége; peres eljárások költségei

Beadványozási, kibocsátási és fenntartási díjak; perköltségek

zeneművek, kábeltelevízió stb. esetében; független alkotás

Regisztrációs keresés; termék megjelölése (nem kötelező - lásd fent); perköltségek.

F
Z
E
T
É
S

Nincs (az oltalom a rögzítéskor keletkezik); a közzétételhez értesítésre van szükség; a per nyilvántartásba vételhez kötött; perköltségek.

Üzleti

Jogorvoslatok Polgári per

hütlén kezelés; átalakítás,
jogalap nélküli
gazdagodás,
szerződészegés;
kártérítés (esetleg
háromszoros) és tiltó
végzés; büntetőeljárás
lopásért.

Kötelező végzés és

kártérítés (esetleg
háromszoros); ügyvédi
díjak (kivételes
esetekben).

A további jogsértéstől való
eltiltás; a jogsértő cikkek
megsemmisítése; kártérítés
(tényleges vagy nyereség);
törvényes (200-150 000
USD kártérítés a bíróság
mérlegelési jogkörében);
ügyvédi költségek (a
bíróság mérlegelési
jogkörében); büntetőeljárás.

titokPatentCopyrightVédjegy/ruházat

Felfüggesztés; nyereség
elszámolása; kártérítés
(esetleg háromszoros);
ügyvédi díjak (kivételes
esetekben); a jogsértő áruk
lefoglalása és
megsemmisítése;
büntetőeljárás a hamisított
árúk vagy szolgáltatások
kereskedelme miatt.

**B.
A
S
Z
E
L
L
E
M
I
T
U
L
A
J
D
O
N
Á
T
E
K
I
N
T
É
S**

1. Üzleti titok

Az üzleti titok védelme a szokásjogból alakult ki, amely a titoktartásra irányuló ésszerű erőfeszítések tárgyát képező bizalmas információk eltulajdonítása ellen nyújt védelmet. Mint ilyenek, jobban hasonlítanak a hagyományos kártérítési és szerződési joghoz, mint a szabadalmi vagy szerzői joghoz. Míg az üzleti titkok védelme régóta része a szokásjognak, ma már a legtöbb állam törvényi szabályozással védi az üzleti titkokat. A szövetségi kormányzat egyre nagyobb érdeklődést mutat az üzleti titkok védelme iránt, mivel a nemzetközi kémkedés és a hackertámadások egyre nagyobb aggodalomra adnak okot. Az üzleti titkok védelméről szóló törvény elfogadásával az üzleti titkok 2016szövetségi szintű védelmét bővítették.

Az üzleti titkok védelmének célja, hogy megakadályozza az információk tisztességtelen vagy üzletileg ésszerűtlen eszközökkel történő "ellopását". Az üzleti titokra vonatkozó jog lényegében a szellemi tulajdonra vonatkozó magánjog egy formája, amelynek keretében az alkotók szerződéses korlátozásokat állapítanak meg, vagy jogi "kerítéseket" építenek, amelyek védelmet nyújtanak a jogtalan eltulajdonítással szemben.

Az oltalomra jogosult tárgyak meghatározása meglehetősen tág: bármilyen üzleti vagy műszaki információ. Ahhoz, hogy az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok védelmet élvezzenek, az információnak titoknak kell lennie. Azonban csak relatív és nem abszolút titoktartás szükséges. Ezen túlmenően az üzleti titok tulajdonosának ésszerű lépéseket kell tennie a titoktartás fenntartása érdekében. Az üzleti titoknak nincs határozott védelmi ideje, hanem csak addig védhetők, amíg titkosak. Amint az üzleti titok nyilvánosságra kerül, a védelem megszűnik.

Nincs olyan állami ügynökség, amely "kiadja" (vagy akár csak nyilvántartásba veszi) az üzleti titkokat. Inkább minden olyan információ, amely megfelel a fenti kritériumoknak, védelmet élvezhet. A bíróságok két esetben állapítják meg az üzleti titok eltulajdonítását: (1) ha a titkokat lopással vagy más nem megfelelő módon szerezték meg, vagy ha azokat felhasználták; vagy (2) ha a titkokat egy bizalmas kapcsolati megállapodás megsértésével hozták nyilvánosságra. Az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok azonban nem nyújtanak védelmet a független felfedezés vagy feltalálás ellen. Nem akadályozzák meg azt sem, hogy a versenytársak "visszafejtsék" a jogszerűen megszerzett terméket a benne lévő titkok megállapítása érdekében. Sőt, a szövetségi üzleti titokra vonatkozó törvények védik az alkalmazottakat és a vállalkozókat, ha bizalmasan jelentik a kormánynak a feltételezett illegális tevékenységet, vagy ha bizalmasan beszélnek meg aggályaikat az ügyvéddel. Az üzleti titokra vonatkozó törvények megsértése kártérítésre jogosítja fel a tulajdonost, és bizonyos esetekben a felhasználás vagy a további nyilvánosságra hozatal tilalmára.

2. Szabadalom

A szabadalmi jog a klasszikus példája a hasznossági keretrendszer alapján kialakított szellemi tulajdonjogi rendszernek. A "hasznos művészetek" - amit ma technológiának és tudományos felfedezésnek neveznénk - fejlődésének előmozdítására vonatkozó alkotmányos felhatalmazás alapján a szabadalmi jog lehetőséget nyújt a korlátozott időtartamú kizárólagos jogok gyakorlására, hogy ösztönözze a kutatást és fejlesztést, amelynek célja új eljárások, gépek, gyártási cikkek és anyagösszetételek, valamint ezek javításának felfedezése. Az innováció és az új technológia

nyilvánosságra hozatala révén a közvélemény közvetlenül profitál ebből. A szabadalom lejárta után az innováció a köztulajdon részévé válik, és mindenki számára szabadon hozzáférhetővé válik.

A használati szabadalom megszerzéséhez a feltalálónak olyan bejelentést kell benyújtania a Szabadalmi és Védjegy Hivatalhoz (PTO), amely öt követelménynek felel meg: szabadalmaztatható tárgy, hasznosság, újdonság, nem nyilvánvaló jelleg, valamint olyan nyilvánosságra hozatal, amely lehetővé teszi, hogy a szakmában jártas személyek a találmányt elkészíthessék és felhasználhassák. Míg a hasznosság küszöbértéke alacsony, az újdonság és a nem nyilvánvalóság követelményei jelentősek, és a PTO független felülvizsgálatot végez a bejelentésen annak biztosítása érdekében, hogy az megfeleljen ezeknek a követelményeknek. Ha a PTO megadja a szabadalmat, a feltaláló kizárólagos jogot szerez az innováció előállítására, felhasználására és értékesítésére a bejelentés napjától 20számított legfeljebb egyéves időtartamra. A szabadalom megadása szinte abszolút érvényű, és még azokat is kizárja a találmányt önállóan kifejlesztők közül, akik a találmányt a művészet gyakorlásától függetlenül fejlesztik ki. A szabadalom megsértése akkor állapítható meg, ha a vádolt eszköz, készítmény vagy eljárás az érvényes szabadalmi igény valamennyi elemét magában foglalja (vagy lényegében ugyanazt a funkciót lényegében ugyanolyan módon, ugyanolyan eredmény elérése érdekében valósítja meg).

A PTO továbbá növény szabadalmat ad ki megkülönböztető növényekre és formatervezési mintaoltalmat gyártmányok díszítő mintáira. A formatervezési mintaoltalom időtartama a kibocsátástól számított 15 év.

3. Szerzői jog

Bár a szerzői jog és a szabadalmi törvények ugyanazon az alkotmányos alapon nyugszanak, és ugyanaz az általános megközelítésük - az államilag létrehozott monopóliumok a haladás előmozdítása érdekében -, különböző elemeket és jogokat tartalmaznak, amelyek az emberi találmányosság nagyon különböző területeit tükrözik, amelyeket ösztönözni kívánnak. A szerzői jogokat általában könnyebb megszerezni, és lényegesen hosszabb ideig tartanak, mint a szabadalmak, bár a szerzői jogok védelmi köre szűkebb és kevésbé abszolút, mint a szabadalmaké.

A szerzői jog az irodalmi és művészi kifejezésmódok széles körére terjed ki - beleértve a könyveket, a költészetet, az éneket, a táncot, a drámai műveket, a számítógépes programokat, a filmeket, a szobrokat és a festményeket. Maguk az eszmék nem védhetők szerzői joggal, de a szerzőnek az eszme sajátos kifejezése védhető. A védelemhez a műnek bizonyos fokú eredetiséggel kell rendelkeznie, és "kézzelfogható kifejezőeszközön" rögzítve lennie. A szerzői jogi védelem a mű rögzítésétől kezdődik. Nincs állami hatósági vizsgálat, bár a Szerzői Jogi Hivatal nyilvántartásba veszi a szerzői jogi védelem alá eső műveket. Az ilyen nyilvántartásba vétel már nem szükséges az érvényességhez, de az amerikai szerzőknek be kell jegyeztetniük műveiket, mielőtt jogsértési pert indítanának. A szerzői jog a szerző életében plusz 70 évig tart, illetve a jogi személy szerzők esetében összesen évekig.95

A szerzői jogi védelem széleskörűségét és könnyű megszerzését ellensúlyozzák a szerzői jog által biztosított korlátozottabb jogok. Az érvényes szerzői jog tulajdonjoga védi a szerzői jog jogosultját a jogosulatlan másolással, nyilvános előadással és bemutatással szemben, és feljogosítja a jogosultat származékos művek készítésére, valamint a mű értékesítésének és terjesztésének ellenőrzésére. Ezek a jogok azonban több szempontból is korlátozottak. Mások bizonyos körülmények között "tisztességesen felhasználhatják" az anyagot. A szerzői jogi törvény a zeneművek és a kábeltelevíziózás tekintetében kötelező engedélyezést is megállapít. Az erkölcsi jogok

korlátozott köre véd a képzőművészeti alkotások egy szűk csoportjának téves átruházása vagy megsemmisítése ellen.

A szerzői jog csak a védett kifejezés *másolásával* szemben nyújt védelmet. A szerzői jogi védelem alatt álló mű önálló létrehozása nem sérti a szerzői jogi törvényt, ahogyan a mű nem védett elemeinek másolása sem. Ezért a szerzői jogi törvénynek rendelkeznie kell valamilyen mechanizmussal annak megállapítására, hogy mikor másoltak le egy művet jogellenesen. Bár ritka esetekben a másolás közvetlen bizonyítéka rendelkezésre állhat, általában nem. Helyette a bíróságok a másolásra annak bizonyításából következtetnek, hogy az alperes *hozzáférhetett a felperes művéhez*, valamint annak bizonyításából, hogy a két mű *hasonló*. Még ha a másolás megállapítható is, azt is bizonyítani kell, hogy az alperes műve *lényegében hasonlít a felperes művének védett elemeire* (pl. az ötletek kivételével).

A digitális technológia elterjedésével a kongresszus a hagyományos szerzői jogi védelmet a szerzői jogi művek jogosulatlan felhasználásának és terjesztésének, valamint a szerzői jogi kezelési információk megváltoztatásának megakadályozására szolgáló technikai védelmi intézkedések megkerülésének tilalmával bővítette. Ezek az új jogok különböző kivételek és korlátozások hatálya alá tartoznak.

4. Védjegy/kereskedelmi ruha

A védjegyeket az állami törvények és a szokásjog, valamint a szövetségi törvények is védik, bár az alkotmányos felhatalmazás forrása eltér a szabadalmi és a szerzői jogi törvényekétől. A védjegyek és a tisztességtelen verseny szabályozására vonatkozó szövetségi hatáskör nem egy konkrét alkotmányos felhatalmazásból ered, hanem a kereskedelmi záradékon alapul, amely felhatalmazza a Kongresszust a kül- és államközi kereskedelem szabályozására. A szabadalmi és szerzői jogi oltalomtól eltérően a védjegyjog nem abból a szándékból fejlődött ki, hogy bizonyos típusú gazdasági tevékenységeket ösztönözzön. Eredeti célja inkább az volt, hogy megvédje a fogyasztókat a gátlástalan eladókkal szemben, akik valaki más logójának vagy azonosító jelének zászlaja alatt próbálnak repülni. A védjegyjog az utóbbi időben az ösztönző és a természetes jogokkal kapcsolatos indokokat is magáévá tette. A Lanham Act (a szövetségi védjegyről szóló törvény) olyan szavakat, szimbólumokat és egyéb jellemzőket véd, amelyek az áruk vagy szolgáltatások jellegének és forrásának azonosítására szolgálnak. A Lanham Act alapján oltalom alatt álló védjegyek közé tartoznak például a vállalati és terméknevek, szimbólumok, logók, szlogenek, képek és minták, termékkonfigurációk, színek és még az illatok is. Nem minden ilyen védjegy védhető azonban. A védjegyoltalom elnyeréséhez nem kell, hogy a védjegy új vagy korábban nem használt legyen, de a fogyasztók számára az azonosított áru vagy szolgáltatás forrását kell jelölnie. Nem lehet pusztán magának az árunak a leírása vagy a kínált áruk vagy szolgáltatások osztályának általános megnevezése. Továbbá az azonosító védjegy nem lehet magának az árunak funkcionális eleme, hanem tisztán azonosító célt kell szolgálnia. 1996 óta a híres védjegyek szövetségi védelmet élveznek az elmosódás vagy elszíneződés útján történő "felhígulás" ellen is. Végezetül a védjegyoltalom közvetlenül a védjegy kereskedelmi áruk azonosítására történő használatához kapcsolódik. A védjegyek nem járnak le egy adott időpontban, hanem mindaddig hatályban maradnak, amíg a tulajdonosuk "le nem mond" róluk, vagy amíg védhetetlenné nem válnak.

A PTO megvizsgálja a védjegybejelentéseket és kiadja a védjegybejegyzéseket, amelyek jelentős előnyökkel járnak a bejegyeztetésre jogosultak számára, beleértve az érvényesség prima facie bizonyítását; mások vélelmezett értesítését a tulajdonjogról;

szövetségi tárgyi joghatóságot; öt év elteltével vitathatalanságot, amely kizárólagos jogot biztosít a védjegy használatára.

védjegyet; felhatalmazást arra, hogy háromszoros kártérítést és ügyvédi díjat követeljen; valamint a jogsértő védjegyet viselő áruk behozatalának megtiltására. A szövetségi védjegyrebejegyzés azonban nem szükséges a védjegyoltalom megszerzéséhez. Az a védjegyjogosult, aki úgy véli, hogy egy másik személy ugyanazt vagy hasonló védjegyet használ a konkurens áruk megjelölésére, pert indíthat védjegybitorlás miatt. A jogsértés attól függ, hogy a fogyasztók valószínűleg összetéveszthetők-e az áruk vagy szolgáltatások eredetét illetően. Ha igen, a védjegyjogosult jogosult a megtévesztő használat elleni tiltó végzésre, a korábbi jogsértésért járó kártérítésre, és bizonyos esetekben a jogsértő áruk lefoglalására és megsemmisítésére.

PROBLÉM

A

I-3 probléma

MEMORANDUM

To:

From: Partner: Senior Partner

Re: HEALTHWARE Inc.

Janet Peterson tegnap felhívott egy új vállalkozással kapcsolatban, amelyet meg akar indítani. Mint azt talán tudják, Janet számítógépes programozó és ápolónő. Van egy érdekes ötlete egy új vállalkozással kapcsolatban, és azt szeretné, ha tanácsot adnánk neki, hogyan alakíthatná ki a vállalkozást, hogy a lehető legnagyobb sikerrel járjon.

A vállalkozást Healthware-nek szeretné nevezni. Janet úgy véli, hogy a diéta/egészségügy/környezetvédelem/mobileszköz-őrületet egy olyan felhasználóbarát alkalmazás kifejlesztésével tudja kihasználni, amely nyomon követi a felhasználó étrendjét és fitnesztevékenységét. A felhasználó megadná az egészségi állapotára vonatkozó információkat (pl. életkor, testsúly, kórtörténet, diétás korlátozások). A program minden nap összegyűjtené a felhasználó étrendjére és testmozgására vonatkozó információkat. A felhasználó okostelefonjába épített gyorsulásmérő gyűjtené a testmozgással kapcsolatos információkat. A felhasználó manuálisan beírhatja az ételfogyasztását, vagy egy Quick Response Code (mátrix vonalkód) olvasó segítségével beolvashatja a csomagolt és éttermi élelmiszerek egyre szélesebb skáláján található étrendi információkat. A szoftver rendszeresen elemzést adna a felhasználó egészségi állapotáról, valamint javaslatokat a felhasználó céljainak eléréséhez, legyen szó akár a testsúlycsökkentésről, a jobb fittségről vagy az általános egészségi állapotról. A program emellett a felhasználó tevékenységeiről nyilvántartást vezetne, amelyet az éves orvosi vizsgálatra magával vihetne. További alprogramok állnának rendelkezésre terhes és szoptató nők, gyermekek, idősek, cukorbetegek, vegetáriánusok, triatlonisták stb. számára.

Janet úgy gondolja, hogy össze tudná hozni a projekt megvalósításához szükséges sokféle embert: programozókat, egy táplálkozási szakértőt, egy orvost, egy fitnesztanácsadót. Aggódik azonban amiatt, hogy ezek közül az emberek közül valaki, miután megismerkedik a termékkel, egy konkurens programot dolgozhat ki.

Milyen lehetőségek vannak a Healthware strukturálására? Milyen problémákat lát a vállalkozás strukturálásával kapcsolatban? Feltételezve, hogy a termék népszerű,

melyek a Healthware sikerének fő kockázatai? Hogyan lehet a Healthware-t úgy strukturálni, hogy leküzdjük ezeket a problémákat?

II. FEJEZET: ÜZLETI TITOKJOG

A.	Bevezetés	42	
1.	Történelmi	42	háttér
2.	üzleti titkokelméleti indoklása		43
i.	Tulajdonjogok		44
ii.	Kártérítési jog		44
iii.	Egy harmadik		út?
	46		
3.	A modern üzleti titok		védelménekáttekintése
	47		
B.	Tantárgy		50
1.	Az üzleti		titok meghatározása
	50		
2.	titoktartás fenntartására irányulóésszerű erőfeszítések		60
3.	Üzleti titkokfelfedése		70
i.	Az üzleti titok		tulajdonosánakönkéntes közzététele
	70		
ii.	Üzleti titkot megtestesítő termék		nyilvánosságchoztörténő eljuttatása
	71		
iii.	Harmadikfél általi nyilvánosságra hozatal		73
iv.	Véletlen nyilvánosságra hozatal		74
v.	Kormányzati nyilvánosságra hozatal		74
C.	Üzleti		titokeltulajdonítása
	77		
1.	Helytelen eszközök		77
2.	Bizalmas kapcsolat		82
D.	Megfelelő eszközök		és mentesség
	89		
1.	Független felfedezés és		visszafejtés
	89		
2.	Közpolitikai		korlátozás
	97		
E.	Titoktartásimegállapodások		101
F.	A távozó		alkalmazottakesete
	106		
1.	Titoktartás és		üzleti titkokfelhasználása
	107		
2.	A munkavállalói		találmányoktulajdonjoga
	108		
i.	A		találmányok átruházására vonatkozóáltalános jogi
	kötelezettség		108
ii.	Átruházási megállapodások		109
iii.	Pótkocsi záradékok		110
3.	Versenytilalmi		megállapodások

	112	
4.	Ajánlatkéréstől való eltekintésről szóló	megállapodások
	128	
G.	Jogorvoslatok	133
1.	Felszólítások	134
2.	Kártérítés	és kártalanítás
	140	
3.	Üzleti titok büntetőjogi	alapszabályai
	141	
	2.Szövetségi büntetőjogiüzleti titok	felelőssége
	142	
H.	Szövetségi elővásárlás	145

A. BEVEZETÉS

1. Történelmi háttér

Az a gondolat, hogy az információt védeni kell a "lopással" szemben (amely magában foglalhatja az információt tartalmazó tárgyi eszközök fizikai elvételét vagy egyszerűen az adatok másolását vagy memorizálását), tiszteletre méltó a jogban. Egy tudós a legkorábbi, "üzleti titok eltulajdonítása" elleni jogi védelmet a Római Birodalomig vezeti vissza. *Lásd* A. Arthur Schiller, *Trade Secrets and the Roman Law: The Actio Servi Corrupti*, COLUM30.

L. REV. 837 (1930).¹ A római bíróságok létrehoztak egy "actio servi corrupti" nevű kereseti okot - szó szerint: a rabszolga megrontása iránti keresetet. Schiller szerint az actio servi corrupti-t arra használták, hogy megvédjék a rabszolgatartókat azoktól a harmadik felektől, akik (megvesztegetéssel vagy megfélemlítéssel) "megrontanák" a rabszolgákat, hogy felfedjék a tulajdonosok bizalmas üzleti információit. A törvény az ilyen harmadik személyeket a rabszolgatartóval szemben a nyilvánosságra hozatal miatt elszenvedett kár kétszereséért tette felelőssé.

Bár a kutatások kétségbe vonják az üzleti titok védelmének érvényesítését a Római Birodalomban, *lásd* Alan Watson, *Trade Secrets and Roman Law: The Myth Exploded*, 11 TUL. EUR. & CIV. L.F. 19 (1996), az a felfogás, hogy az úgynevezett üzleti vagy "üzleti titkok" jogi védelemre jogosultak, gyorsan elterjedt az egész világon. Már a reneszánszban a legtöbb európai nemzetállamban léteztek olyan törvények, amelyek védték a vállalkozásokat (nevezetesen a céhkartelleket) azokkal szemben, akik engedély nélkül használták fel titkos eljárásaikat és ötleteiket.

Az iparosodás előtti gazdaságokban a kézművesek a szakmában szerzett tudásukat úgy adták át a tanoncuknak, hogy a tanulóidő alatt a know-how-t titokban tartották. *Lásd* Catherine L. Fisk, *Working Knowledge: Trade Secrets, Restrictive Covenants in Employment, and the Rise of Corporate Intellectual Property, 1800-1920*, 52 HASTINGS L.J. 441, 450-51 (2001). E képzés után a tanonc szabadon gyakorolhatta a szakmát. Ezt a védelmet a szokások, a szakmai céhek és a szorosan összetartozó közösségek erősítették meg. *Lásd* CARLO M. CIPOLLA, *BEFORE THE INDUSTRIAL REVOLUTION: EUROPEAN ECONOMY AND SOCIETY 1000-1700* (2d ed. 1980).

Ez az informális rendszer, amelyet elsősorban a társadalmi normák és a kötelező szolgálati időn keresztül a tanoncok mobilitásának korlátozása szabályozott, a 19. század elején erodálódott, ahogy az iparosodás a termelést a gyárakba helyezte át, és a munkaerő mobilitása megnőtt. A gyárak sokkal nagyobb léptékben működtek, mint a hagyományos kézműves vállalkozások, és nem voltak társadalmi és céhes korlátok a saját technikák és a know-how terjesztésére. Míg a szabadalmak védelmet nyújtottak a nagyobb, különálló fejlesztések számára, addig a kisebb horderejű, fokozatos know-how-t jobban veszélyeztette az elsajátítás az imper-szonális, specializált gyári környezetben. Az angliai gyártulajdonosok a munkahelyi üzleti titkok szélesebb körű védelmét szorgalmazták. Az ipari folyamatok mögött álló know-how

¹ Üzleti titkok már korábban is léteztek, bár szokatlan formában. Vegyük például Mark C. Suchman, *Invention and Ritual: Notes on the Interrelation of Magic and Intellectual Property in Preliterate Societies*, 89 COLUM. L. REV. 1264,1274 (1989).

fokozatosan elnyerte a common law bíróságok elismerését és végrehajtását. *Lásd Newbery v. James*, 35 Eng. Rep. 1011, 1011-12 (Ch.) (1817); Fisk, *fentebb*, 450-88. o.). A gyakorlat a tizenkilencedik század közepére terjedt el az Egyesült Államokban, és gyorsan fejlődött. *Lásd Vickery v. Welch*, 36 Mass. (19 Pick.) 523, 525-27 (1837). A jogalkotók ezeket a tanokat olyan törvényekben kodifikálták, amelyek az "ipari titkokat" védték. E törvények közül sok még ma is hatályban van, bár módosított formában.

Az üzleti titok védelme olyan információkra is kiterjedhet, amelyek nem voltak általánosan ismertek a nyilvánosság számára, amennyiben a munkáltató ésszerű óvintézkedéseket tett a titok megőrzése érdekében. Ez utóbbi követelmény bevezette a titoktartási megállapodásokat ("NDA-k") az általános gyakorlatba. Az üzleti titkok munkavállalók és vállalkozók általi felfedése elleni védelem elmulasztása veszélyeztetné az üzleti titok védelmét.

Az üzleti titok kialakulóban lévő jogát a RESTATEMENT OF TORTS című dokumentumban gyűjtötték össze, amely a A 1939.RESTATEMENT üzleti titokként védett minden olyan információt, amelyet "valaki üzleti tevékenységében használ", és amely "lehetőséget ad a tulajdonosának arra, hogy előnyhöz jusson azokkal a versenytársakkal szemben, akik nem ismerik vagy nem használják fel", feltéve, hogy az információ valóban titok volt. A RESTATEMENT (SECOND) OF TORTS kiadásakor a 1979.szerzők ~~haz~~ az üzleti titokra vonatkozó rendelkezéseket azzal az indokkal, hogy az üzleti titokra vonatkozó jog önálló jogággá fejlődött, amely már nem támaszkodik a kártérítési jog általános elveire. Ennek ellenére az eredeti RESTATEMENT továbbra is befolyásos maradt, mivel oly sok bírósági döntés támaszkodott rá, és a törvények és más kulcsfontosságú források integrálták a benne foglaltakat.

A huszadik század közepére "az állami és szövetségi jog, amely hagyományosan megbirkózott [az ipari kémkedéssel], a konfliktusok és a zűrzavar egyre mélyülő útvesztőjében sínylődött". *Lásd: Note, The Theft of Trade Secrets: The Need for a Statutory Solution*, 120 U. PA. L. REV. 378 (1971). Felismerve ezt a doktrinális zűrzavart és az üzleti titok védelmének növekvő gazdasági jelentőségét, az Amerikai Ügyvédi Kamara különbizottságot hozott létre, hogy vizsgálja meg egy egységes üzleti titokról szóló törvény kidolgozását az államok közötti védelem harmonizálása érdekében a következő évtized során 1968. ez a bizottság kidolgozta és továbbfejlesztette az egységes állami üzleti titokról szóló törvényt (Uniform State Trade Secrets Act, UTSA), amelyet az Egységes Állami Törvények Nemzeti Bizottsága 1979-ben hirdetett ki. Az UTSA-t azóta az államok 48 és a Columbia körzet is elfogadta. Az 1990-es években az Amerikai Jogi Intézet integrálta az üzleti titokra vonatkozó jogot a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION (HARMADIK) törvénybe. A kongresszus 2016, elfogadta az üzleti titkok védelméről szóló törvényt (Defend Trade Secrets Act), amely egységesítette a szövetségi jogot anélkül, hogy jelentősen megváltoztatna volna az állami jogban kialakult szabályokat. Mielőtt rátérnénk az üzleti titok védelmének e modern forrásaira, hasznos lesz megvizsgálni az üzleti titok védelmét megalapozó elveket.

2. Az üzleti titkok elméleti indoklása

Az üzleti titokra vonatkozó jogot régóta két különböző okkal indokolják: a

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

tulajdonjoggal és a kártérítési jogon alapuló tisztességtelen versennyel.

i. Tulajdonjogok

Egyes jogászok a "szellemi tulajdont" a "tulajdon" tágabb fogalmának egy fajtájaként fogalmazták meg. A Legfelsőbb Bíróság annak vizsgálatakor, hogy a védett információk kormányzati nyilvánosságra hozatala az amerikai alkotmány ötödik kiegészítése alapján elvételnek minősül-e, úgy ítélte meg, hogy az üzleti titkok a tulajdon egyik formáját képezik. *Ruckelshaus v. Monsanto Co.*, U467.S. 1001-04986, (1984). Az üzleti titkokat "tulajdonnak" minősítve a bíróság részben azzal indokolta, hogy "[a]z üzleti titkok számos olyan tulajdonsággal rendelkeznek, mint a tulajdon kézzelfoghatóbb formái. Az üzleti titok átruházható. Az üzleti titok képezheti egy tröszt alapját, és csődbiztosra száll a csődeljárás során". *Id.* at 1002-04.

A bíróságok az üzleti titkokat rendszeresen "tulajdonként" jellemzik, ²és a nyilvánosságra hozataluk megakadályozására tiltó végzéseket hoznak. A "tulajdon" érdek jellegét azonban korlátozza az üzleti titkok kapcsolati jellege. *Lásd* Robert G. Bone, *A New Look at Trade Secret Law: Doctrine in Search of Justification*, 86 CAL. L. REV. 241, 251-60 (1998). Ahogyan a bíróság a *Peabody v. Norfolk*, 98 Mass. 452, 458 (1868), megjegyezte, hogy ha egy fél "feltalál vagy felfedez és titokban tart egy gyártási eljárást, akár szabadalom tárgyát képezi, akár nem, nem rendelkezik ugyan kizárólagos joggal a nyilvánossággal vagy azokkal szemben, akik jóhiszeműen szereznek tudomást róla, de olyan tulajdonnal rendelkezik, amelyet a bíróság megvéd azzal szemben, aki szerződészegés és bizalomvesztés miatt vállalja, hogy azt saját használatára alkalmazza, vagy harmadik személyeknek nyilvánosságra hozza". A bíróság kifejtette, hogy a méltányossági bíróságok beavatkoznak a "bizalom ilyen jellegű megszegésének megakadályozása érdekében, ha a kár helyrehozhatatlan lenne, és a törvényes jogorvoslat nem megfelelő, ezt a hatóság jól megalapozottan állítja". Így a bizalom megszegése esetén "a bizalmas munkavégzés során" rendelkezésre álltak a tiltó végzések.

Az üzleti titok üzleti titok "tulajdonosát" megillető tulajdonjogként való kezelése összhangban van azzal a nézettel, hogy az üzleti titokra vonatkozó jog a szabadalmi jogon túl további ösztönzést nyújt az innovációra.

ii. Kártérítési jog

Az üzleti titokra vonatkozó jog nagy részének alternatív magyarázata az, amit "kötelességalapú" elméletnek nevezhetünk, vagy amit Melvin Jager "a kereskedelmi erkölcs fenntartásának" nevez. 1 MELVIN JAGER, TRADE SECRETS LAW §1.03 (2013), 1-4. pont. Oliver Wendell Holmes bíró megkérdőjelezte az üzleti titok "tulajdonjogi" felfogását az *E.I. du Pont & Co. v. Masland*, U244.S. (100,1917102), inkább relációs szempontból jellemzi ezeket a jogokat.

[T]Az üzleti titokra alkalmazott "tulajdon" szó az elsődleges tény bizonyos másodlagos következményeinek nem elemzett kifejezése, hogy a törvény a jóhiszeműsége vonatkozóan néhány kezdetleges követelményt támaszt. Függetlenül attól, hogy a felperesek rendelkeznek-e értékes titokkal vagy sem, az alperes ismeri a tényeket, bármilyenek is legyenek azok, a következők révén

² *Lásd pl. ., Tabor v. Hoffman, N118.Y. N.30,23E. (121889) (megállapítva, hogy "a szerzői jogtól vagy szabadalomtól függetlenül a feltaláló vagy szerző a szokásjog szerint kizárólagos tulajdonnal rendelkezik találmányán vagy alkotásán, amíg az a közzététel révén a nagyközönség tulajdonába nem kerül").*

egy különleges bizalmat, amelyet elfogadott. A tulajdon megtagadható, de a bizalmat nem. Ezért a jelen ügyben nem a tulajdon vagy a tisztességes eljárás a kiindulópont, hanem az, hogy az alperes bizalmas kapcsolatban állt a felperesekkel.

E.I. duPont de Nemours Powder Co. v. Masland, 244 U.S. 100, 102 (1917).³ A *Masland* "bizalomszegés" elméletéhez szorosan kapcsolódik az üzleti titokjog szerződéses alapja. Bár nem mindig alkalmazható, számos üzleti titok ügye egy szerződésben - például technológiai licenccben vagy munkaszerződésben - kifejezetten rögzített "kötelezettségből" ered. Ezekben az esetekben a kötelezettségszegésen alapuló deliktualis elmélet összeolvad a szerződészegésre vonatkozó szokásos általános jogi keresettel. Vö. Robert G. Bone, *A New Look at Trade Secret Law: Doctrine in Search of Justification*, 86 CAL. L. REV. 241 (1998) (megkérdőjelezi az üzleti titokra vonatkozó jog bármilyen elkülönült elméleti indoklását, és amellet érvel, hogy a szerződéses és a kártérítési doktrínák megfelelő alapot biztosítanak).

Az üzleti titokra vonatkozó jog régóta az úgynevezett "kereskedelmi erkölcs" alapján működik. Lásd MELVIN F. JAGER, *TRADE SECRETS LAW* §1:3 (2013) ("[t]he Anglo-

Az amerikai szokásjog ... az üzleti erkölcs és a jóhiszemű üzleti kapcsolatok erősítése érdekében kezdte kialakítani az üzleti titkok védelmét"); Bone, 86 CAL. L. REV. at 244 ("Az üzleti titokra vonatkozó jog "relációsan meghatározott kötelezettségeken" alapul, mint például "a munkáltató és a munkavállaló közötti kapcsolatból eredő bizalmi kötelezettség megsértésével a munkáltatói titkokat felhasználó vagy felfedő hűtlen alkalmazottak").

Az *Eastman*-ügy jól szemlélteti ezt az elvet a gyakorlatban. Lásd *Eastman Co. v. Reichenbach*, N20.Y.S. (110,N.110,116Y. Sup. Ct. 1892), *aff'd sub nom. Eastman Kodak Co.*

v. Reighenbach, N29.Y.S. (1143N.Y. Gen. Term 1894). A XIX. század végén az *Eastman* (Kodak), a fotótechnológia úttörő fejlesztője pert indított olyan korábbi magas rangú alkalmazottak ellen, akik távoztak, hogy egy konkurens vállalkozást indítsanak, felhasználva azokat a titkos információkat, amelyek kifejlesztésében az *Eastman*-nál közreműködtek. Az érintettek átruházási szerződéseket kötöttek, amelyek kiterjedtek minden olyan találmányra, felfedezésre és fejlesztésre a fényképezés területén, amelyet az *Eastman*-nél dolgoztak, felfedeztek vagy feltaláltak, és vállalták, hogy a vállalati titkokat szigorúan bizalmasan kezelik, és nem hozzák nyilvánosságra, illetve nem használják fel azokat illetéktelenül. A bíróság azzal az indokkal tiltotta meg az alperesek versengő vállalkozását, hogy

[Ez nem törvényes verseny, amelyet a jog politikája szerint mindig is támogatni és ösztönözni kell, hanem a jó erkölcsbe ütközik, és olyan bizalomvesztésnek minősül, amelyet egy bíróság, még kevésbé egy tisztességes bíróság nem tűrhet el.

20 N.Y.S., 116. o.

Ez a téma áthatja az üzleti titokjogot. Amint azt a Legfelsőbb Bíróság a *Kewanee*

Oil Co. v. Bicron Corp., U416.S. (4701974) ügyben hozott, úttörő jelentőségű határozatában elismerte, amely szerint a szövetségi szabadalmi jog nem előzi meg az állami üzleti titok védelmét, "[a]

³ A *Monsanto* Bíróság megkülönböztette *Maslandet* azzal, hogy megjegyezte, hogy "Holmes bíró nem tagadta a tulajdonosi érdek létezését; egyszerűen csak úgy ítélte meg, hogy az érdek létezésének meghatározása nem releváns az ügy megoldása szempontjából". *Monsanto*, 467 U.S. n1004.9.

a kereskedelmi etika normái és a találmányok ösztönzése az üzleti titokjog mögött álló, széles körben megfogalmazott politikák. 'A jóhiszemű és becsületes üzletkötés szükségessége a kereskedelmi világ életét és szellemét jelenti.'" *Id.* 481-82. o. (1974) (idézi a *National Tube Co. v. Eastern Tube Co.*, 3 Ohio Cir. Ct. R., N.S., 459, 462 (1902), *aff'd*, 69 Ohio St. 560, N70.E. 1127 (1903)).

iii. Egy harmadik út?

Mark Lemley professzor szerint az üzleti titoknak nem annyira mint valós tulajdonnak, hanem mint *szellemi* tulajdonnak van értelme - vagyis mint olyan kormányzati politikának, amelynek célja az innováció előmozdítása és ironikus módon a titkok hatékony nyilvánosságra hozatalának ösztönzése. Mark A. Lemley, *The Surprising Virtues of Treating Trade Secrets as IP Rights*, 61 STAN. L. REV. 311 (2008).

Az innováció előmozdításának elve összhangban van a kereskedelmi vállalkozások tulajdonjogi szemléletével. A védett információk ellopása elleni védelem ösztönzi az ilyen információkba való befektetést. Ezzel szemben a kereskedelmi erkölcsre vonatkozó aggály a jogellenes cselekményektől való elrettentést célozza, és ezért néha kártérítési elméletként írják le. Itt az üzleti titokra vonatkozó jog célja a jogellenes magatartás büntetése és megelőzése, sőt a kereskedelmi magatartás ésszerű normáinak fenntartása. A kártérítési elmélet szerint az üzleti titok védelme nem kifejezetten a beruházások ösztönzésére irányul. Egyértelmű azonban, hogy a jogellenes magatartás megakadályozásának egyik következménye az üzleti titokba történő befektetések ösztönzése lenne. Ennélfogva, fogalmi különbségeik ellenére, az üzleti titkok deliktuális és tulajdonjogi/ösztönző megközelítései ugyanabba az irányba mutathatnak.

A *Kewanee Oil* véleménye hasonlóképpen elismerte az üzleti titok védelmének egy szellemi tulajdonhoz kapcsolódó célját: a kutatás és fejlesztés ösztönzését:

A találmányok ösztönzésére irányuló szabadalmi politikát természetesen nem zavarja a találmányok ösztönzésének egy másik formája. Ebben a tekintetben a két rendszer nincs és soha nem is lenne ellentétben egymással. . .

Az üzleti titokra vonatkozó jog ösztönözni fogja a találmányokat azokon a területeken, amelyekre a szabadalmi jog nem terjed ki, és arra fogja ösztönözni a független újítót, hogy folytassa találmánya felfedezését és hasznosítását. A versenyt elősegíti, és a nyilvánosságot nem fosztja meg az értékes, ha nem is teljesen szabadalmaztatható találmányok felhasználásától.

Kewanee Oil Co. kontra Bicorn Corp., 416 U.S. 470, 481-85 (1974). A Bíróság elismerte, hogy

még ha egy felfedezés nem is szabadalmaztatható, ez nem csökkenti a felfedezés értékét annak, aki azt teszi, és nem jelent előnyt a versenytárs számára, aki tisztességtelen eszközökkel vagy a megtört bizalom haszonélvezőjeként anélkül jut hozzá a kívánt ismeretekhez, hogy ő maga megfizetné a felfedező által ráfordított munka, pénz vagy gépek árát.

Id. 482. o. (idézi az *A. O. Smith Corp. v. Petroleum Iron Works Co.*, 73 F.2d 531, 539 (6th Cir. 1934). A Bíróság hangsúlyozta "az üzleti titok védelmének fontosságát a

kutatás és fejlesztés támogatása, valamint a gazdasági hatékonyság növelése szempontjából a következő területeken

a nagyvállalatok a kreatív fejlesztésekért való felelősség szétosztása révén." *Lásd id.* (idézve a *Wexler v. Greenberg*, Pa399. 578-79569,, A160.2d 434-435430, (Penn. S. Ct. 1960)). Ez összhangban van Gray bírónak egy korszakalkotó ügyben tett kijelentésével, miszerint "a jog politikája a köz javára a találmányok és a kereskedelmi vállalkozások ösztönzése és védelme". *Peabody v. Norfolk*, 98 Mass. at. 458.

3. A modern üzleti titok védelmének áttekintése

Ma az Egyesült Államok minden egyes tagállama védi az üzleti titkokat. Az üzleti titok helytelen felhasználása vagy elzárása hagyományosan a common law szerinti deliktum volt. Az Uniform Trade Secrets Act (Egységes Kereskedelmi Titokvédelmi Törvény) egységesíti az üzleti titok védelmét, annak ellenére, hogy túlnyomórészt állami jogi alapokon nyugszik. A RESTATEMENT OF TORTS, §§757, 758 valamint a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION szintén értékes forrásként szolgál az üzleti titok védelmében való eligazodáshoz.

Csak New York, Észak-Karolina és Massachusetts nem fogadta el az UTSA-t, bár Észak-Karolina üzleti titokra vonatkozó törvénye nagymértékben az UTSA-t veszi alapul. New York és Massachusetts az üzleti titkokat a szokásjog alapján védi, a Restatement of Torts keretrendszerét alkalmazva. Az egységes törvény fontossága miatt itt az elsődleges rendelkezéseit közöljük.

Egységes üzleti titokról szóló törvény, módosításokkal 1985

§1. Fogalommeghatározások

E [törvény] alkalmazásában, hacsak a szöveggörnyezet másként nem rendelkezik:

- (1) A "nem megfelelő eszközök" közé tartozik a lopás, a megvesztegetés, a megfélemlítés, a titoktartási kötelezettség megszegése vagy megszegésre való ösztönzés, illetve az elektronikus vagy egyéb eszközökkel történő kémkedés;
- (2) "hűtlen kezelés":
 - (i) egy másik személy üzleti titkának olyan személy általi megszerzése, aki tudja vagy okkal tudhatja, hogy az üzleti titkot nem megfelelő módon szerezte meg; vagy
 - (ii) egy másik személy üzleti titkának kifejezett vagy hallgatóságos beleegyezése nélküli felfedése vagy felhasználása olyan személy által, aki
 - (A) az üzleti titok megismeréséhez nem megfelelő eszközöket használt; vagy
 - (B) a nyilvánosságra hozatal vagy felhasználás időpontjában tudta vagy okkal tudhatta, hogy az üzleti titok ismerete
 - (I) olyan személytől vagy olyan személyen keresztül származik, aki annak megszerzéséhez nem megfelelő eszközöket használt;
 - (II) olyan körülmények között szerezték meg, amelyek titoktartási vagy felhasználási korlátozási kötelezettséget keletkeztetnek; vagy

(III) olyan személytől vagy olyan személyen keresztül származik, aki a mentesítést kérő személy felé titoktartási vagy felhasználási kötelezettséggel tartozott; vagy

(C) a pozíciójában bekövetkezett lényeges változást megelőzően tudta vagy okkal tudhatta, hogy az üzleti titok, és hogy az üzleti titok ismeretére véletlenül vagy tévedésből tett szert. . . .

(4) "Üzleti titok": olyan információ, beleértve a képletet, mintát, kombinációt, programot, eszközt, módszert, technikát vagy eljárást, amely:

(i) független tényleges vagy potenciális gazdasági értéket képvisel, mivel nem közismert, és nem könnyen megállapítható más személyek számára, akik a nyilvánosságra hozatalából vagy felhasználásából gazdasági értékre tehetnek szert, és

(ii) az adott körülmények között ésszerű erőfeszítések tárgyát képezi a titoktartás fenntartása érdekében.

A 2016-ban elfogadott szövetségi Defend Trade Secrets Act "az egységes kereskedelmi titokvédelmi törvény mintájára készült", H. REP. NO. 114-529, 114th CONG., 2 D SESS., DEFEND TRADE SECRETS ACT OF 2016 (2016). Az UTSA nyelvezetét használva határozza meg az üzleti titokkal való visszaélés fogalmát. A DTSA az UTSA-t egészíti ki a "helytelen eszköz" meghatározásával:

(A) magában foglalja a lopást, a megvesztegetést, a hamis színlelést, a titoktartási kötelezettség megszegését vagy megszegésre való ösztönzést, illetve az elektronikus vagy egyéb eszközökkel történő kémkedést; és

(B) nem foglalja magában a visszafejtést, a független származtatást vagy a megszerzés bármely más jogszerű módját.

Texas a szövetségi törvény átvételét az *egységesség hiányának* bizonyítékeként értékelte, és 2017-ben úgy módosította az UTSA változatát, hogy az üzleti titok fogalmát a DTSA-ban (amely maga is a gazdasági kémkedésről szóló törvényből maradt fenn) fogadta el, ahelyett, hogy más államok törvényeihez igazodott volna. Ez a tágabb szövetségi meghatározás kimondja:

az "üzleti titok" kifejezés a pénzügyi, üzleti, ~~tudományos~~ műszaki, gazdasági vagy mérnöki információk minden formáját és típusát jelenti, beleértve a mintákat, terveket, összeállításokat, programeszközöket, képleteket, terveket, prototípusokat, módszereket, technikákat, eljárásokat, eljárásokat, programokat vagy kódokat, akár kézzelfogható, akár nem kézzelfogható, és akár fizikailag, elektronikusan, grafikusán, fényképen vagy írásban tárolt, összeállított vagy megőrkített, akár nem, ha-

(A) a tulajdonos ésszerű intézkedéseket tett az ilyen információk titokban tartása érdekében; és

(B) az információ tényleges vagy potenciális, független gazdasági értéket képvisel, mivel nem közismert, és nem könnyen, megfelelő eszközökkel megismerhető más személy számára, aki az információ nyilvánosságra hozatalából vagy felhasználásából gazdasági értéket szerezhet.

18 U.S.C. §1839(3).

Az üzleti titokra vonatkozó követelés három alapvető elemre bontható. Először is, az érintett tárgynak meg kell felelnie az üzleti titok védelmének: olyan típusú tudásnak vagy információnak kell lennie, amelyet az üzleti titokjognak védenie kell, és nem lehet mindenki számára általánosan ismert. Ami a jogosult tárgyat illeti, a jelenlegi tendencia, amelyet az UTSA példáz, az, hogy üzleti titokként védelmet élvez minden értékes információ, amennyiben az információ képes gazdasági értéket teremteni a tulajdonos számára. Az a követelmény, hogy az információ ne legyen általánosan ismert, az üzleti "titok" megjelölésből következik. Ez a követelmény azt hivatott biztosítani, hogy egy szakmában vagy iparágban általánosan ismert információra senki ne tarthasson igényt szellemi tulajdonvédelemre.

A második elem az, hogy az üzleti titok jogosultja az adott körülmények között *ésszerű óvintézkedéseket* tett annak megakadályozására, hogy az üzleti titok nyilvánosságra kerüljön. A bíróságok eltérően ítélik meg ezt a követelményt. Egyesek annak bizonyítékaként tekintenek rá, hogy az üzleti titok elég értékes ahhoz, hogy pereskedjen; mások úgy vélik, hogy amennyiben a felperes ésszerű óvintézkedéseket tett, az alperes valószínűleg jogtalanul szerezte meg az üzleti titkot. Bármi legyen is az indoklás, egyértelmű, hogy senki sem engedheti, hogy a termékekkel és műveletekkel kapcsolatos információk egy időben szabadon áramoljanak a versenytársakhoz, majd később azt állítsa, hogy a versenytársak jogtalanul szereztek értékes üzleti titkot. A jog megalapozásához az információ védelmében szorgalmasan kell eljárni. Mint mindig, az "ésszerű" kifejezés jelenléte azonban szoros ügyeket és nehéz határvonalakat biztosít a bíróságok számára, ami a következő ügyek közül többben is tükröződik.

Végül az üzleti titkot védő felperesnek bizonyítania kell, hogy az alperes jogellenesen szerezte meg az információt - egyszerűen, hogy az alperes *jogellenesen tulajdonította el* az üzleti titkot. Csak azért, mert egy személy információja értékes, még nem jelenti azt, hogy másnak jogtalan lenne azt felhasználni vagy nyilvánosságra hozni. A felhasználás vagy a nyilvánosságra hozatal azonban jogellenes, ha az információt megtevesztés, csalás vagy egyenesen lopás útján szereztek meg. A versenytársaknak a riválisok vállalkozásaira és termékeire vonatkozó információk felkutatása miatt rengeteg a szoros ügy.

A legtöbb üzleti titokkal kapcsolatos ügy nem kívülálló által elkövetett csalásból ered, hanem az üzleti titok jogosultjával szemben fennálló, az üzleti titok nyilvánosságra hozatalára vagy eltulajdonítására vonatkozó kötelezettség megszegéséből. Ez a kötelezettség keletkezhet *kifejezett szerződés* vagy *hallgatólagos kötelezettség* alapján. Még kifejezett szerződés hiányában is a legtöbb munkavállalónak kötelessége, hogy megvédje munkáltatója titkos gyakorlatához és információihoz fűződő érdekeit. Azonban még abban az esetben is, ha a kötelezettség kifejezett szerződés alapján keletkezik, a megállapodás hatályára és időtartamára vonatkozó közrendi korlátozások gyakran lépnek életbe, ami egyes esetekben a szerződésben meghatározott kifejezett kötelezettségek jelentős bírósági módosítását eredményezi.

A Defend Trade Secrets Act of hozzáad2016 egy fontos korlátozást az üzleti titok védelméhez: kifejezett mentességet biztosít az olyan bejelentők, alkalmazottak és vállalkozók számára, akik a kormánynak és ügyvédjüknek bizalmasan felfedik a feltételezett illegális tevékenységet. *Lásd* 18 U.S.C. 1833(b) §. Az üzleti titok védelmének ez a korlátozása elősegíti a vállalati csalás és a jogellenes tevékenység

más formáinak felderítéséhez és megakadályozásához fűződő társadalmi érdekeket.

Az Egyesült Államok úttörő szerepet játszott az üzleti titokra vonatkozó törvényekben, és más országok is követték a példáját. Az EU üzleti titkokról szóló irányelve például nagyrészt az UTSA fogalommeghatározásait követi.

a titoktartás, az ésszerű erőfeszítések és a hűtlen kezelés. *Lásd a Tanács 2016/943 irányelvének (2016/943) cikkét. 2-5. CIKK, 2016. ÉVI HL (L 157/1) 1. O. (EK).*

B. TÉMA

1. Az üzleti titok meghatározása

Metallurgical Industries Inc. kontra Fourtek, Inc.
United States Court of Appeals for the Fifth Circuit
F790.2d 1195 (5th Cir. 1986)

GEE, körzeti bíró:

A mai ügy megköveteli, hogy felülvizsgáljuk a kereskedelmi adatokkal való visszaélésről szóló texasi törvényt. Ezt követően arra a következtetésre jutottunk, hogy a kerületi bíróság tévesen értelmezte e kereseti jogalap természetét és elemeit, és ez a tévedés vezetett ahhoz, hogy tévesen a Bielefeldt fellebbező javára hozott ítéletet. Azt is megállapítjuk, hogy a bíróság visszaélt a ~~művészi~~ jogkörével, amikor bizonyos bizonyítékokat kizárt. Ennek megfelelően részben helyt adunk, részben hatályon kívül helyezzük, és új eljárás lefolytatása céljából visszautaljuk az ügyet.

I. Az ügy tényei

Kezdjük a szóban forgó tudományos folyamat rövid leírásával. A volfrámkarbid olyan fémvegyület, amely bizonyos ipari eljárásokban nagy értéket képvisel. A kobalt fémmel kombinálva egy rendkívül kemény ötvözetet alkot, amelyet "cementált volfrámkarbid" néven ismerünk, és amelyet olajfűrőkben, fémek gyártására szolgáló szerszámokban és kopásálló bevonatokban használnak. Nagy értéke miatt a karbid visszanyerése fémhulladékból megvalósítható. Az ötvözet megmunkálással szembeni rendkívüli ellenállása azonban sokáig megnehezítette a visszanyerést. Az 1960-as évek végén és az 1970-es évek elején új megoldást dolgoztak ki, amelyet cink visszanyerési eljárásnak neveztek el, és amely a karbidnak a cinkkel magas hőmérsékleten történő reakcióján alapult. A kemence tégelyeiben az olvadt cink reakcióba lép a karbidban lévő kobaltal, ami a fémhulladék duzzadását és repedezését okozza. Miután ez megtörtént, a cinket lepárolják a tégelyből, így a fémhulladék törekenyebb állapotba kerül. A karbidot ezután porrá őrlik, amely új termékekben használható a szűz karbid alternatívájaként. Ez az eljárás a karbid visszanyerésének általánosan elismert modern módszere.

A Metallurgical Industries 1976 óta foglalkozik a karbid visszanyerésével, a kezdetlegesebb "hidegáramú eljárással". Az 1970-es évek közepén a Metallurgical elkezdte fontolóra venni a cink visszanyerési eljárás alkalmazását. Ezzel kapcsolatban megismerkedett Irvin Bielefeldt fellebbezővel, a Therm-O-Vac Engineering & Manufacturing Company (Therm-O-Vac) képviselőjével. A tárgyalások eredményeként a Therm-O-Vac szerződést kötött két cinkvisszanyerő kemence megtervezésére és megépítésére, az elsőre vonatkozó megrendelést júliusban hajtották végre. 1976.

A kemence 1977 áprilisában érkezett meg. Mivel elégedetlen volt a teljesítményével, a Metallurgical alaposan átalakította azt. Először is a kemence egyik részébe hűtőlemezeket helyezett el, hogy a cink desztillálásához jobb hőmérsékletkülönbséget hozzon létre. Másodszor, a Metallurgical az addig használt

egyetlen nagy tégelyt több kisebb tégellyel helyettesítette, hogy megakadályozza a cink kiégetését.

a kemencében való szétszóródástól. Harmadszor, a szegmentált fűtőelemeket, amelyek elektromos íveket okoztak, egységes grafit fűtőelemekkel váltotta fel. Végül szűrőt szerelt be a kemence vákuumszivattyúiba, amelyeket a cinkrézecskek folyamatosan eltömítettek. Ezek az intézkedések sikeresnek bizonyultak, és a módosított kemence hamarosan megkezdte kereskedelmi üzemét.

. . . [M]etallurgical visszatért a Therm-O-Vachoz a második kemencéhez. A megrendelést 1979 januárjában írták alá, és a kemence júliusban érkezett meg. Ismét további módosításokat kellett végrehajtani, de a kereskedelmi termelés állítólag januárban megvalósult. 1980.

1980-ban, miután a Therm-O-Vac csődbe ment, Bielefeldt és három másik korábbi Therm-O-Vac alkalmazott - Norman Montesino, Gary Boehm és Michael Sarvadi - megalapította a Fourtek, Incorporated vállalatot. Nem sokkal ezután a Fourtek beleegyezett, hogy a Smith International, Incorporated (Smith) fellebbezett számára egy cinkvisszanyerő kemencét építsen. . .

A Metallurgical sokszínűségi keresetet indított a Smith, Bielefeldt, Montesino ellen, Böhm és Sarvadi novemberben A Metallurgical a panaszában 1981. azzal vádolta a devádlottakat, hogy eltulajdonították üzleti titkait [tárgyalás] tanúvallomás szerint a Metallurgiának a Bielefeldtnek küldött gyakori értesítéseit, miszerint az eljárás titkos, és hogy a neki szóló felvilágosítások bizalmasan történtek. Egy másik tanú olyan találkozóról számolt be, amelyeken a módosításokat elfogadták. Bielefeldt állítólag nem volt meggyőződve a változtatások hatékonyságáról, és keveset szólt hozzá a megbeszélésekhez. A Metallurgical bizonyítékot szolgáltatott arra vonatkozóan is, hogy jelentős időt, erőfeszítést és pénzt fordított a kemencék módosítására.

[A kerületi bíróság mindazonáltal helyt adott az alperesek irányított ítéletre irányuló indítványainak.] A legfőbb indok az volt, hogy a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nincs üzleti titok. A tárgyaláson a Metallurgical elismerte, hogy az egyes változtatások önmagukban nem titkok; a hűtőlemezek és a szivattyúszűrők például jól ismertek. A Metallurgical álláspontja helyett az volt, hogy az eljárás egésze a karbidüzletágban üzleti titoknak minősül. A bíróság azonban elutasította, hogy a texasi törvények bármilyen védelmet biztosítsanak a módosítási eljárásnak. Arra a következtetésre jutott továbbá, hogy a Bielefeldt által a Metallurgiával való együttműködés során szerzett információk túl általánosak ahhoz, hogy jogi védelmet élvezzenek. Végül úgy döntött, hogy a "negatív know-how" - a tudás arról, hogy mit ne tegyen - nem védett. . . .

III. Az "üzleti titok" meghatározása

Azzal kezdjük, hogy áttekintjük az üzleti titok jogi meghatározását. Természetesen ahhoz, hogy titoknak minősüljön, az érintett tárgynak ténylegesen titoknak kell lennie; "az iparágban általánosan ismert dolgokat nem sajátíthatja ki valaki titokként". *Wissman v. Bou-cher*, 150 Tex. 326, 240 S.W.2d 278, 280 (Tex. 1951); *lásd még Zoecon Industries v. American Stockman Tag Co.*, 713 F.2d 1174, 1179 (5th Cir. 1983) ("egy könnyen megállapítható neveket és címeket tartalmazó ügyféllista nem élvez üzleti titokként védelmet"). A Smith hangsúlyozza a titok hiányát, mivel a cink visszanyerésének alapvető eljárása a kereskedelemben nyilvánosságra került. Elismerve a cink kinyerési eljárás nyilvánosságra hozatalát, mindazonáltal arra a következtetésre jutunk, hogy a Metallurgical sajátos módosítási erőfeszítései

még ismeretlenek az iparág számára. A cink visszanyerésének általános leírása semmit sem árul el arról, hogy az egységes fűtőelemek és a vákuumszivattyús szűrők milyen előnyökkel járhatnak az eljárás során. Az, hogy az érintett tudományos elvek általánosan ismertek, nem feltétlenül cáfolja a Metallurgical üzleti titokra vonatkozó állítását.

A Metallurgical továbbá bizonyítékokat is bemutatott állításának alátámasztására. Az egyik fő tanúja Arnold Blum volt, aki nagy befolyással bírt a kemencék átalakítására vonatkozó döntések meghozatalában. Blum azt vallotta, hogy szerinte a Metallurgical változtatásai ismeretlenek voltak a karbid-újrafeldolgozó iparban. A bizonyítékok azt is mutatják, hogy a Metallurgical igyekezett titokban tartani a módosításait. Blum azt vallotta, hogy tudomásul vette a biztonsági intézkedéseket, amelyeket a kemencék elrejtése érdekében tettek az arra felhatalmazott személyzet kivételével. A kemencék a nyilvánosság elől elzárt területeken voltak, miközben táblák figyelmeztettek mindenkit a korlátozott hozzáférésre. A vállalat politikája továbbá megkövetelte, hogy mindenki, akinek joga van megnézni a kemencét, írjon alá egy titoktartási megállapodást. Ezek az intézkedések a titok létezését bizonyító bizonyítéknak minősülnek. Az egyén szubjektív meggyőződése egy titok létezéséről arra utal, hogy a titok létezik. A biztonsági intézkedések végül is pénzbe kerülnek; egy gyártó ezért feltehetően nem vállalná ezeket a költségeket, ha úgy gondolná, hogy versenytársai már ismerik az érintett információt. A *University Computing Co. kontra Lykes-Youngstown Corp.*, 504 F.2d 518, 535 (5th Cir. 1974), a szubjektív meggyőződést olyan tényezőnek tekintettük, amelyet figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy létezik-e titok. Mivel a biztonsági intézkedésekre vonatkozó bizonyítékok relevánsak, az itt bemutatottak segítenek abban a következtetésben, hogy egy egyszerű esküdszék megállapíthatta volna a szükséges sze- crecy meglétét.

A Smith azonban azzal érvel, hogy a Metallurgical által más felekkel való közlés meghiúsította a jogi védelem megszerzéséhez szükséges titoktartást. A Metallurgical 1978-ban felfedte információit a Consarc Corporation előtt; 1980-ban a La Floridienne-nek, a karbidvisszanyerési technológia európai licenciavevőjének is felfedte az információkat. Mivel mindkét közzétételre azelőtt került sor, hogy Bielefeldt állítólagosan eltulajdonította a módosításokkal kapcsolatos ismereteket, mások is tudtak az információkról, amikor a Smith-kemencét megépítették. A Smith azt állítja, hogy így valójában nem létezett üzleti titok.

Bár a törvény megköveteli a titoktartást, annak nem kell feltétlenül teljesnek lennie. A nyilvánosságra hozatal természetesen minden titkot feloldana, de a titok birtokosának nem kell teljesen hallgatnia:

Védelmének elvesztése nélkül közölheti a használatában részt vevő alkalmazottakkal. Ugyanígy közölheti azt más, titoktartásra kötelezett személyekkel is. . . .

Mindazonáltal a titoktartás lényeges elemének kell fennállnia, hogy az információ megszerzése nehezen lenne lehetséges, kivéve, ha nem megfelelő eszközöket használnának.

RESTATEMENT OF TORTS, §757 Comment *b* (1939). Megállapítjuk, hogy a jogosult korlátozott mértékben nyilvánosságra hozhatja információit anélkül, hogy azok üzleti titokként való minősítését megsemmisítené. Az ellenkező megállapítás nagymértékben korlátozná a birtokos azon képességét, hogy hasznot húzzon a titkából.

Ha a nyilvánosságra hozatal mások számára a jogosult gazdasági érdekeinek előmozdítása érdekében történik, akkor azt megfelelő körülmények között korlátozott nyilvánosságra hozatalnak kell tekinteni, amely nem semmisíti meg a szükséges titoktartást. Az egyetlen kérdés az, hogy itt korlátozott nyilvánosságra hozatalról van-e szó. . . .

... a vonatkozó politikai megfontolásokat tekintve két okot tudunk felismerni, amiért a Met- allurgical másokkal való közlése korlátozott, és ezért nem elegendő a Metallurgical egyéb bizonyítékai által sugallt titoktartás megszüntetéséhez. Először is, a nyilvánosságra hozatalok nem voltak nyilvános bejelentések; a Metallurgical inkább csak két olyan vállalat adta át információit, akikkel kapcsolatban állt. Ez az ügy tehát különbözik a *Luccous kontra J. C. Kinley Co.*, 376 S.W.2d 336 (Tex. 1964), amelyben a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy készülék tervezése nem lehetett üzleti titok, mivel azt szabadalmaztatták - és így az egész világ számára nyilvánosságra hozták - mielőtt a felek között bármilyen üzletkötés történt volna. Másodsor, a nyilvánosságra hozatal a Metallurgical gazdasági érdekeinek előmozdítása érdekében történt. A Consarcnak történő felfedés abban a reményben történt, hogy a Consarc megépítheti a második kemencét. Egy régóta fennálló megállapodás értelmében a La Floridienne licencjogosultként jogdíjfizetés ellenében jogosult volt az információkra. A Metallurgical tehát a felfedezéseit olyan üzleti tranzakciók részeként hozta nyilvánosságra, amelyekből hasznot remélt.

A Metallurgical ügye erősebb lett volna, ha bizonyítékot szolgáltatott volna az e két társasággal fennálló bizalmas kapcsolatokról is, de nem vagyunk hajlandóak úgy tekinteni ezt a mulasztást, mint ami véglegesen megcáfolja a nyilvánosságra hozott információk korlátozott jellegét. A Smith helyesen mutat rá, hogy a Metallurgicalra hárul a bizalmas kapcsolatok meglétének bizonyítása. A Smith állításával ellentétben azonban a titoktartás nem követelmény; ez csak egy mérlegelendő tényező. Az, hogy a közzététel korlátozott-e, olyan kérdés, amelynek megoldása számos tény mérlegelésétől függ. E tényekből a Metallurgical számára kedvezően értelmezve az a következtetés vonható le, hogy a Metallurgical csak hasznot akart húzni a titkaiból az üzleti ügyletei során, nem pedig a titkai nyilvánosságra hozatalát. Ezért a Smith érvelése nem győzött meg bennünket.

A hatályos jog azonban az üzleti titok jogi elismerésének egyéb követelményeit hangsúlyozza. A *Huffines*, 314 S.W.2d 763, az üzleti titokra vonatkozó jog egyik alapvető ügyében Texas elfogadta az American Law Institute's Restatement of the Law széles körben elismert kijelentéseit. A texasi legfelsőbb bíróság idézte a Restatement üzleti titok meghatározását:

Üzleti titok lehet minden olyan képlet, minta, eszköz vagy információ-összeállítás, amelyet valaki a vállalkozásában használ, és amely lehetőséget ad arra, hogy előnyhöz jusson azokkal a versenytársakkal szemben, akik nem ismerik vagy nem használják. Ilyen lehet egy kémiai vegyület, egy anyaggyártási, -kezelési vagy -megőrzési eljárás, egy gép vagy más eszköz mintája vagy egy vásárlói lista.

Id. 776. o., idézi a RESTATEMENT OF TORTS, §757 Comment *b* (1939). Ebből adódik az állítólagos titok birtokosa számára az érték kritériuma. . . .

A Metallurgical teljesítette a módosítások értékének bizonyítására vonatkozó kötelezettségét. Lawrence Lorman, a vállalat alelnöke azt vallotta, hogy a cink visszanyerésének eljárása a Metallurgical számára előnyt jelentett két versenytársával szemben, mivel segítette a legjobb minőségű visszanyert karbidpor előállítását. A por minősége valójában a drágább szűz karbid alternatívájává teszi. Lorman azt vallotta, hogy a vevők a Metallurgical visszanyert cinkporát jobb terméként értékelték, mint a Metallurgical által visszanyert cinkport.

a mások által használt coldstream eljárás. Ezek a bizonyítékok egyértelműen azt mutatják, hogy a cinkviszszanyerő kemence kereskedelmi célú működéséhez vezető módosítások egyértelmű előnyt jelentettek a versenytársakkal szemben.

Egy másik követelmény a titkos eszköz vagy eljárás kifejlesztésének költsége. A *Huffines* társügyében, a *K&G Oil, Tool & Service Co. kontra G&G Fishing Tool Service*, Tex158. 594, 314 S.W.2d 782, 790, 117 U.S.P.Q. (BNA) 471 (Tex. 1958), a bíróság elismerte a szóban forgó eszköz kifejlesztésének költségeit; "a jegyzőkönyv azt mutatja ... hogy sok munkát és leleményességet fordítottak egy praktikus és sikeres eszköz kifejlesztésére". *Lásd még Zoecon Industries*, F713.2d at (1179"még ha a nevek és címek könnyen megállapíthatóak is lennének a szaklapokból, ahogy az alperesek állítják, a többi in- formáció csak jelentős költséggel állítható össze"). Nem kérdéses, hogy a Metallurgical sok időt, erőfeszítést és pénzt fordított a szükséges változtatások elvégzésére. Egyértelműen teljesítette azt a terhet, hogy bizonyítsa a bonyolult gyártási folyamat működésének megvalósításával járó erőfeszítéseket.

Az, hogy a titok kitalálásának költségei és a titok által biztosított érték az üzleti titok jogi megfogalmazásában kritériumként szerepelnek, mutatja a jog e területének méltányos alapját. Csak az tűnik igazságosnak, hogy valaki megtarthatja és élvezheti munkája gyümölcsét. Ha egy üzletember keményen dolgozott, használta a fantáziáját, és bátor lépéseket tett annak érdekében, hogy előnyre tegyen szert versenytársaival szemben, akkor képesnek kell lennie arra, hogy hasznot húzzon erőfeszítéseiből. Mivel az üzleti előny eltűnhet, amint a versenytársak tudomást szereznek róla, a törvénynek védenie kell az üzletember azon erőfeszítéseit, hogy titokban tartsa eredményeit. Amint azt az alábbiakban tárgyaljuk, ez a jognak egy olyan területe, ahol az egyszerű méltányosság még mindig nagy szerepet játszik.

Nem állítjuk azonban, hogy mindezeknek a tényezőknek minden esetben fenn kell állniuk. Mivel minden egyes esetnek a saját tényállásától kell függenie, nem lehet egységes képletet kidolgozni a tényezők mérlegelésére. A titoktartás természetesen mindig szükséges, de ezen túlmenően nincsenek általános érvényű követelmények. Egy jövőbeni esetben például, ha az alperes által elkövetett bizalomvesztés különösen kirívó, a sértett fél még mindig kereshet jogorvoslatot a bíróságon, annak ellenére, hogy a titok tárgyát csak kis költséggel vagy egyáltalán nem fedezték fel, vagy hogy a titoktartás tárgya nem bír nagy értékkel számára. Az "üzleti titok" fogalmának meghatározása ezért az összes méltányossági szempont mérlegelésével történik. Itt azonban könnyű felismerni az üzleti titok lehetőségét, mivel a Metallurgical mindhárom fent tárgyalt tényezőre vonatkozóan bizonyítékot nyújtott be. . . .

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. A tömeges kiskereskedelmi piacokon az áruk értékesítése az eladó gazdasági érdekeinek előmozdítása érdekében történik. A *Fourtek* indoklása szerint miért rombolják az ilyen értékesítések a titok értékét?

2. Ha az alperesek a Consarctól vagy a La Floridienne-től - a Metallurgical engedélyeseitől - szereztek volna információt a Metallurgical eljárásáról, másként alakult volna az ügy? Számítana-e, hogy úgy szereztek-e meg az információt, hogy tudták, hogy a Metallurgical még mindig üzleti titoknak tekinti azt?

3. Az üzleti titokként védhető információk kategóriái széleskörűek. Amint azt a *Fourtek* világossá teszi, ide tartoznak az olyan elemek titkos kombinációi is, amelyek önmagukban nyilvánosan ismertek. Ide tartoznak továbbá a tudományos és műszaki információk és az üzleti információk, mint például az ügyféllisták és üzleti tervek. Tud olyan információtípust, amely nem élvezhet üzleti titokvédelmet?

Az oltalomra való jogosultság csak az első akadály az üzleti titok fennállásának megállapításához szükséges számos akadály közül. Sok állítólagos üzleti titok, amely *jogosult* az oltalomra, valójában nem kap védelmet, mert nem felel meg az e szakaszban ismertetett egyéb követelmények egyikének sem. A bíróságok gyakran tartottak bizonyos alapötleteket vagy fogalmakat titokként védhetőnek, mert túlságosan ismertek voltak ahhoz, hogy a titoktartásból értéket lehessen levonni. Például a *Buffets, Inc. v. Klinke*, 73 F.3d 765 (9th Cir. 1996) ügyben a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem hivatkozhat üzleti titokként a grillezett csirkére és a sajtos makarónira vonatkozó viszonylag egyszerű receptjeire. Másrészt a *Camp Creek Hospitality Inns v. Sheraton Franchise Corp.*, F139.3d (139611th Cir. 1997) ügyben a bíróság úgy ítélte meg, hogy egy szálloda üzleti titokként védheti az áraira, kedvezményeire és foglaltsági szintjére vonatkozó információkat, amennyiben ezek az iparágban szigorúan őrzött információk voltak. A *Nextdoor.com, Inc. kontra Abhyanker*, 2013 WL 3802526 (N.D. Cal. July 19, 2013) ügyben pedig a bíróság úgy ítélte meg, hogy az a döntés, hogy egy új, szomszédság-orientált közösségi hálózatot egy adott környéken tesztelnek, üzleti titoknak minősülhet, amennyiben a felperes jelentős vizsgálatot végzett a hálózat elindításához legmegfelelőbb környék kiválasztása érdekében.

4. A bíróságok világossá tették, hogy az üzleti titoknak nem kell újszerűnek lennie ahhoz, hogy üzleti titokvédelemben részesüljön. Az ötlet már korábban is felmerülhetett valakiben; akár más is használhatja. Ha azonban az ötlet nem *általánosan ismert* vagy az iparág versenytársai számára nem *könnyen megállapítható*, akkor is jogosult lehet az üzleti titok védelmére. Egy széles körben idézett határozat a következőképpen írja le a védhető ötletekre vonatkozó követelményeket:

[U]a szabadalmi jogi értelemben vett egyediség nem lényeges eleme az üzleti titoknak, mivel a szabadalmi törvények célja a találmányok ösztönzése, míg az üzleti titokra vonatkozó törvények célja a bizalomvesztés elleni védelem. Az üzleti titoknak azonban "rendelkeznie kell legalább az eredetiségnek azzal a csekélységével, amely elkülöníti azt a mindennapi tudástól". *Cataphote Corporation kontra Hudson*, F444.2d (1313,5th 1315Cir. 1971). Amint azt egy e témával foglalkozó mérvadó értekezés megállapítja:

A szabadalomtól eltérően az üzleti titoknak nem kell alapvetően újnak, újszerűnek vagy egyedinek lennie; ezért a korábbi technika kevésbé hatékony védekezési eszköz egy üzleti titok esetében, mint egy szabadalombitorlási ügyben. Az ötletnek nem kell bonyolultnak lennie; lehet lényegében egyszerű is, és mégis titoknak minősülhet, kivéve, ha közismert, és ezért közkincsnek minősül.

2 CALLMAN, UNFAIR COMPETITION, TRADEMARKS AND MONOPOLIES §52.1 (3d ed. 1968).

Forest Laboratories kontra The Pillsbury Co., F425.2d (621,7th 624Cir. 1971). Egyes bíróságok még ennél is tovább mentek, azt sugallva, hogy "[az] üzleti titok nem lehet

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

több, mint

"pusztán egy mechanikai javítás, amelyet egy jó szerelő el tud végezni". *SI Handling Systems, Inc. v. Heisley*, 753 F.2d 1244, 1256 (3d Cir. 1985).

Miért nem lehet újdonságot megkövetelni az üzleti titok védelméhez? Vagyis miért kellene a törvénynek védenie egy információ "titkosságát", ha mások már felfedezték azt?

5. A Restatement of Torts hat tényezőt sorol fel, amelyeket figyelembe kell venni annak meghatározásakor, hogy az információ üzleti titoknak minősül-e:

- Az információnak a kérelmező vállalkozásán kívül ismert mértéke.
- Az alkalmazottak és a vállalkozás részét vevő más személyek ismeretének mértéke.
- A kérelmező által az információ titkosságának megőrzése érdekében tett intézkedések mértéke.
- Az információ értéke a vállalkozás és versenytársai számára.
- A vállalkozás által az információ fejlesztésére fordított erőfeszítés vagy pénzösszeg.
- Az információ megszerzésének vagy másolásának egyszerűsége vagy nehézsége.

Ahhoz, hogy az információ védhető legyen, nem lehet "általánosan ismert" vagy az iparági versenytársak által "könnyen megállapítható". *Lásd Burbank Grease Servs. v. Sokolowski*, 693 N.W.2d (89Wis. Ct. App. 2005) (a Burbank potenciális ügyfeleinek listája könnyen megismerhető volt az internetről, szakmai szövetségekből és az ügyfelek megkérdezésével, hogy kivel kell kapcsolatba lépni), *más okokból újrértelmezve*, 717 N.W.2d 781 (Wis. 2006).

6. Miért kellene olyan titkokat védenünk, amelyekre kevés vagy semmilyen kutatási befektetéssel bukkantunk, de amelyeknek történetesen "értékük" van? A szellemi tulajdon gazdasági logikája azt sugallja, hogy az ilyen titkokat védeni nélkül alultermelik?

7. Miért van egyáltalán szükség a titoktartásra? Az üzleti titok nem minősül hűtlen kezelésnek, kivéve, ha az információt nem megfelelő eszközökkel vagy bizalmas kapcsolatból szerzik meg. Miért nem elegendőek ezek a deliktuális elemek? Minden bizonnyal elképzelhető egy olyan "hűtlen kezelés" deliktum, amely az információ eltérítését bünteti, függetlenül attól, hogy az titkos-e vagy sem. A VI. fejezetben tárgyalt néhány ellentmondásos eset éppen egy ilyen szokásjogi deliktumot hozott létre. Az ott idézett ügyeken kívül *lásd United States Sporting Products v. Johnny Stewart Game Calls*, 865 S.W.2d 214 (Tex. App. 1993) (nyilvánosan értékesített, szerzői joggal nem védett felvételek "munkaelmélet" alapján védhetők); *Note, The "Genetic Message" from the Cornfields of Iowa: Expanding the Law of Trade Secrets*, DRAKE38 L. REV. 631 (1989) (egy hasonló, nyilvánosan értékesített gabonával kapcsolatos ügy leírása).

Az egyik lehetséges ellenvetés egy ilyen rendszerrel szemben az, hogy a versenytársaktól való jogszerű információszerzést akadályozná. De az egyetlen olyan információ, amelyet a jogellenes tulajdonszerzéssel kapcsolatos szabálysértés véd, és amelyet nem véd az üzleti titokra vonatkozó törvény, az a nyilvános információ. Mivel a

nyilvános, a versenytársaknak feltehetően kevés szükségük van arra, hogy közvetlenül egy másik vállalattól vagy kétes eszközökkel megszerezzék azt.⁴

A "titkos" és a "nyilvános" információk között azonban lehet egy szürke zóna. Ha három nagyvállalat mind ugyanazt az eljárást használja, de szigorúan őrzi, akkor az titkos? Ha egy vállalat titokként szigorúan őrzi az eljárást, de az eljárásról szóló beszámoló egy homályos, közzétett forrásban elérhető, akkor a vállalatnak van-e védhető üzleti titka? Számít-e, hogy a közzétett forrás mennyire homályos, ha az alperes valójában a felperestől szerzi be az információt, ahelyett, hogy a nyilvánosan hozzáférhető forráshoz fordulna? Milyen üzleti titokelmélet támasztaná alá a felelősség megállapítását egy ilyen esetben? Azzal az érveléssel kapcsolatban, hogy a titoktartási követelmény szélesebb körű nyilvánosságra hozatalra ösztönöz, mivel lehetővé teszi a vállalatok számára, hogy a szigorúbb fizikai védelem helyett a törvényre támaszkodjanak, lásd Mark A. Lemley, *The Surprising Virtues of Treating Trade Secrets as IP Rights*, 61 STAN. L. REV. 311 (2008).

A *Rohm & Haas Co. kontra Adco Chemical Co.*, F689.2d (4243d Cir. 1982) ügyben Harvey alperes egy korábbi Rohm & Haas alkalmazott volt, akit az Adco azért vett fel, hogy lemásoljon egy eljárást a "festékszállító járművek" előállítására, azaz a festékhez hozzáadott vegyi anyagok előállítására, amelyek lehetővé teszik a festék könnyű felvitelét a felületekre. Az ügyben nem tűnik kérdésesnek, hogy Harvey valóban megjegyezte a felperes képletét, és elvitte azt az Adcónak. Védekezésükben a de- vádlottak bizonyítékot nyújtottak be arra vonatkozóan, hogy egy sor korábbi publikáció valóban felfedte a Rohm & Haas "titkos" eljárását. A bíróság ennek ellenére arra a következtetésre jutott, hogy az védhető üzleti titok, részben azért, mert az alperesek *valójában nem az* említett publikációkból szerezték meg az információt. Miért lenne ez fontos? Természetesen az alperesek magatartása bizonyítja, hogy az információt a felperestől vették át, de ez nem lehet releváns, ha a felperes nem rendelkezik védhető titokkal. A *Rohm & Haas* bíróság valójában eltörölte a titoktartás követelményét azzal, hogy csak azt követelte meg, hogy az alperesek ténylegesen a felperestől szerezzék meg az információt?

A *Rohm & Haas* ügy az üzleti titokjog egyik kritikus vitájának középpontjában áll: vajon az információnak ténylegesen "ismertnek" kell-e lennie a versenytársak számára, vagy csupán "megismerhetőnek" ahhoz, hogy a bíróság megállapítsa, hogy az nem titok. Számos bíróság a Restatement of Torts alapján az előbbi álláspontot képviseli, ahogyan a *Rohm & Haas is*. Ez a nézet tág teret ad az üzleti titok védelmének, mivel lehetővé teszi a felperes számára, hogy olyan információkat is megvédjen, amelyeket szabályosan megszerezhetett volna, de valójában nem szerzett meg. Emellett hangsúlyozza a tisztességtelen verseny

⁴ A szokásjogi védelem titkos információkra való korlátozásának másik oka lehet a szokásjognak a szellemi tulajdonra vonatkozó szövetségi törvények általi elővásárlási joggal kapcsolatos aggodalom. Bár a törvény menete nem teljesen világos, a szövetségi bíróságok általában úgy ítélték meg, hogy a szabadalmi és szerzői jogi törvények előnyt élveznek azokkal az állami törvényekkel szemben, amelyek tulajdonjogot teremtenek a nyilvános információkra. Így az elővásárlás megőrzi a szövetségi szellemi tulajdonjogokra vonatkozó törvények által kialakított egyensúlyt. *Lásd pl. Synercom Technology v. University Computing Co.*, 474 F. Supp. 37 (N.D. Tex. 1979) (az állami tisztességtelen versenytörvények nem akadályozhatják meg a nyilvános információk másolását). Az ilyen elővásárlásnak két oka van. Először is, lehet, hogy a szövetségi törvények azt a megítélést tükrözik, hogy a nem szabadalmaztatható

találmányoknak a nyilvánosságot kellene megilletniük. Erről az indoklásról lásd *Bonito Boats v. Thunder Craft Boats*, U489.S. (1411989). Másodszor, az elővásárlás "becsatornázza" a találmányokat a ~~vál~~ meg egyik vagy másik formájába. A szövetségi elővásárlási jogot részletesebben a II. fejezet H), III. fejezet J) és VI. fejezet A) pontjában tárgyaljuk.

az üzleti titok védelmének indoklása - a probléma nem az, hogy az alperes megszerezte az információt, hanem az, hogy milyen módon szerezte meg azt.

A régi Restatement szabállyal való jelentős szakításként az egységes üzleti titokról szóló törvény úgy rendelkezik, hogy az információ nem minősül üzleti titoknak, ha az "általánosan ismert" vagy "megfelelő eszközökkel könnyen megállapítható".⁵ E nézet szerint, ha egy titok nyilvános forrásokból könnyen hozzáférhetővé válik, elveszíti az üzleti titok védelmét. Ekkor az alperes szabadon megszerezheti az információt a nyilvános forrásból *vagy magától a felperestől*. Lásd RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION §39, Comment *f*, at (433 "When the az információ könnyen megállapítható az ilyen [nyilvános] forrásokból, azonban a nyilvánosság tényleges igénybevétele csak formalitás, amely nem határozza meg a felelősséget.").

Még a RESTATEMENT OF TORTS nézetét követő jogrendszerek is korlátozzák, hogy mi élvezhet üzleti titokvédelmet. Ha az információ általánosan ismert a nyilvánosság előtt, vagy akár egy speciális iparágon belül is, nem élvez védelmet. Egyetlen vállalat sem hivatkozhat például arra, hogy az "E=mc²" üzleti titok, még akkor sem, ha a képletet zár alatt tartja, és még akkor sem, ha az alperes inkább a vállalattól lopja el, minthogy máshonnan szerezne meg. Lásd *Spring Indus. v. Nicolozakes*, U58.S.P.Q.2d (1794Ohio Ct. App. 2000) (a kavicsbányászattal kapcsolatos információ nem üzleti titok a titokban tartására tett erőfeszítések ellenére). A II. fejezet D. részében azt a meglehetősen eltérő kérdést vizsgáljuk, hogy két fél *megállapodhat-e abban*, hogy a képletet titokként kezelik.

8. Milyen jelentőséggel bírnak az üzleti titok védelmének egymással versengő elméletei az ismert vs. megismerhető vita szempontjából? Ha az üzleti titokra vonatkozó jog célja az innováció előmozdítása, miért lenne jogosult egy vállalat egy olyan ötlet védelmére, amely már létezik a szakirodalomban, és ott könnyen megtalálható? Másrészt, a kártérítési elmélet nem kényszeríti ki azt a következtetést, hogy egy vállalatnak képesnek kell lennie megvédeni egy ötletet attól, hogy ellopják *tőle*, még akkor is, ha az ötlet máshol általánosan ismert?

9. Úgy tűnik, hogy a *Forest Labs* által használt Restatement-tényezők arra összpontosítanak, hogy az információ mennyire széles körben ismert, ami arra utal, hogy a sok ember által használt információ nem lehet titok. A titoktartási követelmény ezért tükrözhet egy olyan politikai döntést, amely az információ terjesztését támogatja, amint az elér egy bizonyos "kritikus tömeget". A *Metallurgical Industries* ezzel szemben az információ nyilvánosságra hozatalának megakadályozására irányuló kísérletekre összpontosít. Ez a megközelítés azt sugallja, hogy még a széles körben ismert információk (vagy közzétett információk, mint a *Metallurgical Industries* ügyében) is részesülhetnek üzleti titokvédelemben.

Hasonlítsa össze az üzleti titok fogalmát az új (HARMADIK) RESTATEMENT-ben szereplő meghatározást.

TISZTESSÉGTelen VERSENY:

Üzleti titok minden olyan információ, amely egy üzleti vagy más vállalkozás működése során felhasználható, és amely kellően értékes és titkos ahhoz, hogy tényleges vagy potenciális gazdasági előnyt biztosítson másokkal szemben.

⁵ Kalifornia ezzel szemben a kész megállapíthatóságot védekezésként kezeli, nem pedig a felperes ügyének részeként. *Lásd* Cal. Civ. Code § 3426.1(d)(1); *ABBA Rubber Co. v. Sequist*, Cal286. Rptr. 518 (Ct. App. 1991).

RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION §39. Az új Restatement értelmében több különböző vállalat is rendelkezhet ugyanazzal az információval, és mindegyikük titokként védheti azt. *Id. illusztráció* Az e rendelkezést értelmező megjegyzésben⁶ a szövegező megjegyzi, hogy "[a]z ebben a szakaszban meghatározott üzleti titok fogalmának összhangban kell lennie az [egységes üzleti titokról szóló] törvény 1. § (4) bekezdésében szereplő "üzleti titok" fogalmával". Így van?

10. Mivel az üzleti titok fogalma igen tág, a bíróságok gyakran szembesülnek olyan érvekkel, amelyek szerint a felperes termékében található információk általános kombinációja titok, de nem határozzák meg az állítólagosan elvett titkok tényleges körét. Egyes bíróságok megkövetelték, hogy a felperes a szóban forgó titkokat pontosan meghatározza. *Lásd pl. SL Montevideo Tech., Inc. kontra Eaton Aerospace, LLC*, 491 F.3d 350, 354 (8th Cir. 2007) ("[s]imply to assert that a trade secret resides in some combination of otherwise known data is not sufficient, as the combination itself must be delineated with some particularity in establishing its trade secret status."); *Krawiec v. Manly*, 811 S.E.2d 542 (N.C. 2018) ("a felperesnek kellő részletességgel kell azonosítania az üzleti titkot, hogy az alperesnek lehetővé tegye annak körülhatárolását, amelynek eltulajdonításával vádolják ..."; az elutasítási kérelemnek helyt adva); *Loop AI Labs v. Gatti*, 195 F. Supp. 3d 1107 (N.D. Cal. 2016); Cal. Code Civ. Proc. 2019.210 (megköveteli a felperestől, hogy a tárgyalás előtt részletesen azonosítsa az üzleti titkokat).

PROBLÉMA K

II-1. probléma. Az X vállalat értékes információval rendelkezik a terméke előállításának ~~függő~~ függő fel, hogy X az információt két vállalatnak, A-nak és B-nek adja át. A bizalmasan kapja meg az információt, és írásos megállapodással vállalja, hogy az információt nem használja fel és nem hozza nyilvánosságra a kapcsolat keretein kívül. B az információt a felhasználás mindenféle korlátozása nélkül kapja meg. Van-e X-nek védhető üzleti titka, amelyet A-val szemben érvényesíthet? B-vel szemben? C-vel szemben, aki ellopja az információt X számítógépes hálózatról?

Változik-e a válasza, ha X, A, B és C az egyetlen vállalat az iparágban?

II-2. probléma. A StartUp, Inc. az egyetlen résztvevő egy új piacon. A piac egy olyan terméken alapul, amelyre a StartUp nem kizárólagos licenccel rendelkezik a feltalálótól; azaz a StartUp nem akadályozhatja meg, hogy mások hasonló licenccel szerezzenek. Mindazonáltal a StartUp kimerítően felkutatta a termék iránti keresletet, megállapította, hogy létezik piac, és a kereslet ösztönzésén dolgozott. Ennek eredményeképpen a termék számára piacot "teremtett", és egy átfogó vásárlói listát készített.

Thaddeus, a StartUp értékesítési képviselője elhagyja a céget, hogy saját céget alapítson. A feltalálótól licenccel kap a termék előállítására. A StartUp-tól magával viszi

⁶ A Restatement megjegyzi, hogy "[m]ikor az információ már nem eléggé titkos ahhoz, hogy üzleti titokként védetté váljon, a felhasználása nem szolgálhat a felelősségre vonás alapjául", *id.* 433, Comment f, ami arra utal, hogy egy bizonyos ponton az információ már nem titkos, még ha a vállalatok úgy is védik, mintha az lenne.

az ügyféllista, amellyel alkalmazottként dolgozott, az egyes ügyfelekkel kapcsolatos személyes ismeretei és kapcsolatai, valamint a StartUp piaci ismeretei. A StartUp beperli Thaddeust üzleti titok eltulajdonítása miatt. Mi az eredmény?

II-3. probléma. A Research Co. egy nagy gyógyszeripari vállalat, amely bizonyos ráktípusok gyógymódján dolgozik. Derek molekuláris biológus a Research alkalmazásában áll. Néhány év munkaviszony után Derek elhagyja a Research Co. vállalatot, és a Conglomerate, Inc. egy másik gyógyszeripari vállalathoz megy, amely úgy döntött, hogy ugyanezen a rákgyógymódon fog dolgozni. Derek távozásának időpontjában a Research még nem volt sikeres a rákgyógymódjának megtalálásában. A Researchnél végzett munkájának eredményeként Derek azonban képes segíteni a Conglomerate-nek abban, hogy elkerülje a kutatás számos nem túl eredményes útját. Részben ennek a tudásnak a segítségével a Conglomerate (Dereken kívül más tudósok segítségével) előbb fejleszt ki egy rákgyógyszert, mint a Research. A kutatás beperli a Conglomerate-et, üzleti titkok eltulajdonítására hivatkozva. Van-e alapja a kutatásnak?

II-4. probléma. Az Igaz Hitel Egyháza egy olyan vallási csoport, amely egy sor szigorúan őrzött szentírási anyag köré épül, amelyet állítólag az Egyház vénjei az Egyház istenségétől kaptak. Egy elkeseredett teológiai vita után a hívők egy csoportja elhagyja az egyházat, és megalakítja az Abszolút Hit Házát. Magukkal viszik az Egyház bizalmas szentírásainak egy másolatát, amelyre támaszkodnak, amikor híveket szereznek és megalapítják az új Házat. Az egyház beperli a Házat üzleti titkok eltulajdonítása miatt.

A tárgyaláson az a kérdés, hogy a szentírások üzleti titoknak minősülnek-e. A bizonyítékok azt mutatják, hogy a szentírások korábban soha nem kerültek ki az Egyház határaiból, hogy mind az Egyház, mind a Ház adómentes nonprofit szervezet, amely finanszírozásukban a donációkra támaszkodik, és hogy az Egyház (de a Ház nem) a hívek adományának nagyságával arányosan osztja a szentírásokhoz való hozzáférést.

A szentírás üzleti titoknak minősülhet? Az Ön válasza attól függ, hogy az irányadó jog az UTSA, a Restatement of Torts vagy a Restatement (Third) of Unfair Competition?

II-5. probléma. A megszállott titoktartásáról ismert Pear Computer Corporation minden fájlját szóval védi. Lehet-e maga a jelszó üzleti titok? Számít-e, hogy az UTSA vagy a Restatement alkalmazandó?

2. A titoktartás fenntartására irányuló ésszerű erőfeszítések

Az üzleti titok megléte mellett a felpereseknek az egységes törvény értelmében azt is bizonyítaniuk kell, hogy "ésszerű intézkedéseket" tettek ötletük titkosságának védelme érdekében. A felperes nem hozhatja nyilvánosságra a titkot, és nem várhatja el annak védelmét. Az óvintézkedéseknek azonban ennél tovább kell menniük. Általában bizonyos erőfeszítéseket kell tenniük annak megakadályozására, hogy a korábbi alkalmazottak ellopják vagy felhasználják az ötletet.

Rockwell Graphic Systems, Inc. kontra DEV Industries, Inc. United States Court of Appeals for the Seventh Circuit F925.2d (1747th Cir. 1991)

POSNER, körzeti bíró:

Ez egy üzleti titok eltulajdonítása miatt indított per. A Rockwell Graphic Systems, amely újságok által használt nyomdagépeket és az ezekhez a nyomdagépekhez szükséges alkatrészeket gyárt, pert indított a DEV Industries, egy konkurens gyártó, valamint a DEV elnöke ellen, aki korábban a Rockwell alkalmazásában állt. . . .

Amikor azt mondtuk, hogy a Rockwell nyomdagépeket és a nyomdagépek pótalkatrészeit - "kopóalkatrészek" vagy "darabos alkatrészek" - egyaránt gyártja, akkor megközelítőleg értettük. A Rockwell nem mindig maga gyártja az alkatrészeket. Néha, amikor a Rockwell egyik nyomdagépe tulajdonosának szüksége van egy adott alkatrésze, vagy amikor a Rockwell az alkatrész iránti keresletet észleli, alvállalkozásba adja az alkatrész gyártását egy független gépműhelynek, amelyet a felek "beszállítónak" neveznek. Amikor ezt megteszi, az eladónak át kell adnia egy "alkatrészrajzot", amely tartalmazza az anyagokat, a méreteket, a tűréseket és a gyártási módszereket. Ezen információk nélkül az eladó nem tudná legyártani az alkatrészt. A Rockwell nem próbálta szabadalmaztatni az alkatrészeket. Úgy véli, hogy a vevő sem szemrevételezéssel, sem "reverse engineering" (valaminek a szétszedése annak érdekében, hogy rájöjjön, hogyan készült) útján nem tudja kideríteni, hogyan kell az alkatrészt előállítani; ehhez az alkatrészrajzra van szükség, amely sok olyan információt tartalmaz a gyártási módszerekre, ötvözetekre, tűrésekre stb. vonatkozóan, amelyek magából az alkatrészből nem derülhetnek ki. A Rockwell tehát igyekszik - hogy eléggé igyekszik-e, az a központi kérdés az ügyben - titokban tartani az alkatrészrajzokat, bár természetesen nem az eladók előtt; ők a rajzok nélkül nem tudnák legyártani az alkatrészeket a Rockwell számára. A DEV rámutat, hogy az alkatrészek egy része olyan présgépekhez készült, amelyeket a Rockwell már nem gyárt. De amíg a présgépek üzemben vannak - ami nagyon hosszú idő is lehet -, addig van igény a cserealkatrészekre.

A Rockwell Flecket és Pelosót olyan felelős pozíciókban alkalmazta, amelyek hozzáférést biztosítottak számukra a darabos alkatrészrajzokhoz. Fleck a Rockwelltől három évvel később távozott, és három évvel később a DEV elnökeként csatlakozott a DEV-hez 1975. Peloso a következő évben csatlakozott a DEV-hez, miután a Rockwell kirúgta, amikor egy biztonsági őr rajtakapta, hogy alkatrészrajzokat vitt el a Rockwell üzeméből. Ezt a pert 1984-ben indították, és a Rockwell által a tárgyalás előtt végzett feltárás során 600 darab alkatrészrajz került elő a DEV birtokában, amelyek közül 100 darab a Rockwellé volt. A DEV azt állította, hogy ezeket jogszerűen szerezte meg, vagy a Rockwell ügyfeleitől, vagy a Rockwell szállítóitól, ellentétben a Rockwell állításával, miszerint Fleck és Peloso vagy ellopta ezeket, amikor a Rockwell alkalmazásában álltak, vagy a DEV más jogellenes módon szerezte meg őket, talán egy olyan szállítótól, aki megsértette a Rockwell-lel kötött titoktartási megállapodását. A perben a DEV eddig nem tudta bizonyítani, hogy mely ügyfelek vagy szállítók látták el jogszerűen a Rockwell alkatrészrajzait.

Az alperesek meggyőzték a magisztrátust és a kerületi bírót, hogy a darabos alkatrészrajzok valójában nem is üzleti titkok, mivel a Rockwell csak felületes erőfeszítéseket tett azok titokban tartására. Nemcsak, hogy több ezer rajz volt a

Rockwell kezében.

az eladók; több ezer darab volt a Rockwell-sajtógépek tulajdonosainak, a darabos alkatrészek vásárlóinak kezében. A vevők birtokában lévő rajzok azonban nem relevánsak. Ezek nem darabos rajzok, hanem összeszerelési rajzok. . . . Egy összeszerelési rajz megmutatja, hogy a nyomdagép alkatrészei hogyan illeszkednek egymáshoz a telepítéshez, és azt is, hogy hogyan lehet a nyomdagépet a nyomda egyéb berendezéseivel összekapcsolni. Amikor a Rockwell nyomdagépet ad el, a vevőnek összeszerelési rajzot is ad. Ezek egy bútor összeszerelési útmutatójának felelnek meg. A Rockwell nem állítja, hogy ezek üzleti titkot tartalmaznak. Elismeri, hogy átadott néhány darabos rajzot a vevőknek, de ezek olyan elavult alkatrészek darabos rajzai voltak, amelyek gyártásában a Rockwell nem érdekelt, valamint egy olyan biztonsági berendezésé, amely nem volt része az eredetileg szállított nyomdagépnek, de amelyet a vevők nagyon kértek; ami még lényegesebb, hogy e rajzok egyike sem tartozik azok közé, amelyekről a Rockwell azt állítja, hogy a DEV eltulajdonította őket.

. . . A DEV fő érve az, hogy a Rockwell megengedhetetlenül hanyagul igyekezett titokban tartani az alkatészrajzokat.

Ebben a kritikus kérdésben a jegyzőkönyv a következőket mutatja. (Mivel a DEV-nek gyorsított eljárásban ítélték, a tényeket a Rockwell számára kedvezően kell értelmeznünk, amennyire az ésszerűnek tűnik). A Rockwell az összes műszaki rajzát, beleértve a darab- és összeszerelési rajzokat is, egy pánccélteremben tartja. Nemcsak a pánccélteremhez, hanem az épülethez is, amelyben a pánccélterem található, csak az arra felhatalmazott alkalmazottak férhetnek hozzá, akik ~~azt~~ mutatnak fel. Ezek főként mérnökök, akiket a Rockwell alkalmaz. Az ilyeneknek200. alá kell írniuk egy olyan megállapodást, amely szerint a vállalat által engedélyezettéken kívül nem terjeszthetik a rajzokat, és nem hozhatják nyilvánosságra azok tartalmát. A rajzot igénylő, erre felhatalmazott alkalmazottnak ki kell írnia a pánccélteremből, és vissza kell adnia, ha végzett vele. De engedélyezik számára, hogy másolatokat készítsen, amelyeket meg kell semmisítenie, ha már nincs rájuk szüksége a munkája során. Az egyetlen kívülálló, akinek engedélyezik, hogy megnézze az alkatész-rajzokat, azok az eladók (akik másolatokat kapnak, nem pedig eredetiket). Nekik is alá kell írniuk titoktartási megállapodásokat, és ezen kívül minden rajzra rábélyegzik egy feliratot, amely jelzi, hogy védett anyagot tartalmaz. A szállítók, akárcsak a Rockwell saját mérnökei, belső munkacélokra készíthetnek másolatokat, és bár az általuk aláírt titoktartási megállapodás előírja, hogy a szállítóknak a megrendelés teljesítése után vissza kell küldeniük a rajzot, a Rockwell ezt a követelményt nem érvényesíti. Ennek nem érvényesítését azzal indokolják, hogy az eladónak szüksége lesz a rajzra, ha a Rockwell újra megrendeli az alkatrészt. A Rockwell még azt is megengedi, hogy a darabos alkatrészekre vonatkozó szerződés sikertelen ajánlattevői megtarthassák a rajzokat, azzal az elmélettel, hogy az ebben a körben magas ajánlatot tevő lehet, hogy a következő körben alacsony ajánlatot tevő lesz. A Rockwell azonban mérlegeli a gépműhelyek etikai normáit, mielőtt beszállítóvá teszi őket, és úgy tűnik, eddig még egyetlen műhely sem élt vissza a beléjük vetett bizalommal.

Az a pusztán tény, hogy a Rockwell darabos alkatészrajzokat adott át az eladóknak - vagyis üzleti titkait "korlátozott számú kívülállónak egy bizonyos célból" nyilvánosságra hozta - nem veszítette el az üzleti titok védelmét. Éppen ellenkezőleg, az ilyen közzététel, amely gyakran szükséges az üzleti titok hatékony kiaknázásához, titoktartási kötelezettséget ró arra a személyre, akinek a közzétételt megtörtént. De mivel a mérnökök200 ellenőrzik az alkatészrajzokat, és másolatokat készítenek róluk,

hogy azok alapján dolgozzanak, és mivel számos eladó

az alkatrészrajzok másolatainak átvételével és másolásával, e rajzok több tízezer példánya a Rockwell páncéltermén kívül, és ezek közül sokan a vállalaton kívül, teljesen a vállalaton kívül vannak. Bár a magisztrátus és a kerületi bíró arra a következtetésre alapozta következtetését, hogy a Rockwell nem tett megfelelő erőfeszítéseket a titoktartás fenntartására, legalábbis részben arra a lényegtelen tényre, hogy egyáltalán nem tett erőfeszítéseket a szerelési rajzok titokban tartására, a DEV a kerületi bíróságon elért ítélet védelmében azzal érvel, hogy a Rockwell nem tett megfelelő intézkedéseket még az alkatrészrajzok titokban tartására sem. A Rockwell nemcsak hogy nem korlátozta e rajzok másolását, vagy nem ragaszkodott a másolatok visszaküldéséhez; nem különítette el az alkatrészrajzokat az összeszerelési rajzoktól, és nem vezetett be biztonságosabb eljárásokat az előbbiekre vonatkozóan. A Rockwell tehát többet is tehetett volna a darabokra vonatkozó rajzok titkosságának megőrzése érdekében, mint amit tett, és el kell döntenünk, hogy ennek elmulasztása az üzleti titok tulajdonosának a titoktartás megőrzésére irányuló ésszerű erőfeszítésekre vonatkozó kötelezettségének olyan nyilvánvaló megsértését jelentette-e, amely indokolja az alperesek javára hozott gyorsított eljárásban hozott ítéletet.

Az ésszerű erőfeszítések követelménye bizonyító és jogorvoslati jelentőséggel bír

...

[A felperesnek bizonyítania kell, hogy az alperes jogellenes cselekmény révén jutott hozzá a felperes üzleti titkához, amit itt Fleck és Peloso állítólagos cselekményei illusztrálnak, amikor a munkaszerződésüket és titoktartási megállapodásaikat megsértve engedély nélkül eltávolították a Rockwell telephelyéről az alkatrészrajzokat, és azokat a Rockwell-lel való versenyben használták fel. A Rockwell nem tudja közvetlenül bizonyítani, hogy a DEV-től a felfedezés során kapott 100 darab alkatrészrajzot Fleck és Peloso ellopta, vagy más, nem megfelelő módon szerezte meg. Ha azonban be tudja bizonyítani, hogy annak valószínűsége, hogy a DEV más módon - azaz jogellenes cselekmény nélkül - is hozzájuthatott volna, csekély, akkor óriási lépést tett annak bizonyítása felé, amit az üzleti titok védelmének első elmélete alapján történő megtérüléshez bizonyítania kell. Minél nagyobb óvintézkedéseket tett a Rockwell az alkatrészrajzok titkosságának megőrzése érdekében, annál kisebb a valószínűsége annak, hogy a DEV szabályosan jutott hozzájuk, és annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy jogellenes cselekmény révén jutott hozzájuk; a tulajdonos gondosan ügyelt arra, hogy megakadályozza, hogy azokat más módon szerezze meg.

. . . Ha a Rockwell csak csekély erőforrásokat fordított arra, hogy megakadályozza, hogy darabos alkatrészrajzai olyan versenytársak kezébe kerüljenek, mint a DEV, miért kellene a törvénynek, amelynek gépezete korántsem költségmentes, a Rockwell számára jogorvoslatot biztosítania? A rajzokban szereplő információk nem érthettek sokat, ha a Rockwell nem tartotta érdemesnek, hogy komoly erőfeszítéseket tegyen az információk titokban tartására.

Az ilyen erőfeszítések jogorvoslati jelentősége abban a tényben rejlik, hogy ha a felperes lehetővé tette, hogy üzleti titka a nyilvánosságra kerüljön, akkor a felperesnek nem lenne jótékony hatása, ha pusztán azért kapna kártérítést, mert az alperes a titkot tőle vette el, nem pedig a nyilvánosságtól, ahogyan azt büntetlenül megtehetné volna. Ez olyan lenne, mintha büntetnének valakit azért, mert ellopott egy olyan tulajdont, amelyről azt hiszi, hogy más tulajdonában van, de valójában elhagyott tulajdon. Ha

igaz lenne - ami nyilvánvalóan nem igaz -, hogy a Rockwell a szóban forgó alkatrészarajzokat átadta a vevőknek, és ezt anélkül tette, hogy a vevőknek titoktartást kért volna, a DEV megszerezhetette volna a rajzokat a következőktől: "Az ügyfelektől".

a vásárlóknak anélkül, hogy bármilyen hibát követnének el. A Rockwellnek ugyanolyan kár érte volna, mintha a DEV ellopta volna tőle a rajzokat, de nem lett volna jogorvoslati lehetősége, mivel az üzleti titokhoz fűződő jogaitól megválhatott volna. . .

Könnyen érthető tehát, hogy az üzleti titokra vonatkozó jog miért követeli meg a felperestől annak bizonyítását, hogy ésszerű óvintézkedéseket tett a titok titokban tartása érdekében. Ha analógiákra van szükség, akkor az egyik, ami eszünkbe jut, a védjegyjogosult azon kötelezettsége, hogy ésszerű erőfeszítéseket tegyen a védjegye megsértésének megakadályozására, mivel ennek hiányában a védjegyet valószínűleg elhagyottnak tekintik, vagy általános vagy leíró jellegűvé válik (és mindkét esetben védhetetlenné válik). Az a védjegyjogosult, aki elmulasztja a védjegye ellenőrzését, egyrészt azt mutatja, hogy nem igazán értékeli azt, másrészt olyan helyzetet teremt, amelyben a jogsértő nem tudhatta, hogy védett védjegyet használ, mivel a védjegy a közkincsbe került, ahogyan a DEV szerint a Rockwell darabos rajzai is.

De csak szélsőséges esetben határozható meg a gyorsított eljárásban, hogy mi az "ésszerű" elővigyázatosság, mivel a válasz a költségek és az előnyök kiegyensúlyozásától függ, amely esetről esetre változik, és így az adott területen jártas személyek általi becslést és mérést igényel. Egyrészt, minél többet költ az üzleti titok tulajdonosa a titok kiszivárgásának megakadályozására, annál inkább bizonyítja, hogy a titok valódi, jogi védelmet érdemlő értékkel bír, hogy a titok elsajátítása miatt valóban kár érte, és hogy valóban történt elsajátítás. Másrészt, minél többet költ, annál magasabbak a költségei. A költségek lehetnek közvetettek és közvetlenek is. Minél jobban korlátozza a Rockwell a rajzaihoz való hozzáférést, akár a mérnökei, akár az eladók számára, annál nehezebb lesz bármelyik csoportnak elvégeznie a tőle elvárt munkát. Tegyük fel, hogy a Rockwell megtiltja a rajzai másolását. Ekkor egy mérnökcsoporthoz egyetlen rajzot kellene megosztania egymással, esetleg úgy, hogy körbeadogatják, vagy egy szobában, a rajz fölött összebújva dolgoznak. És hogyan tudna egy beszállító elkészíteni egy darab alkatrészt - a Rockwellnek ezt a munkát házon belül kellene elvégeznie? A munkaminták és a gyártás ilyen jellegű átalakítása korántsem költségmentes; és ezért a tökéletes biztonság nem optimális biztonság.

Itt vitatott ténybeli kérdések merülnek fel, figyelembe véve, hogy a polgári jogi szabályok 56. szabálya értelmében az ésszerűség maga is ténynek minősül. Nyilvánvaló, hogy a Rockwell megtett bizonyos óvintézkedéseket, mind fizikai (a páncléterm őrzése, a biztonsági őrök - akik közül az egyik felismerte Pelosót, amikor flagranti delicto történt), mind szerződéses jellegű óvintézkedéseket, hogy fenntartsa a darabrajzok titkosságát. Nyilvánvalóan több óvintézkedést is tehetett volna. De ennek ára van, és a kérdés az, hogy a biztonság terén elért többletnyereség meghaladta-e volna-e ezt a költséget. . . .

A határozatot hatályon kívül helyezi és visszautalja.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. A titok megléte és a titok védelmére tett ésszerű erőfeszítések között intuitív kapcsolat áll fenn. Végül is, ha valami nem titok, akkor úgy tűnik, hogy nincs értelme megvédeni. És az a tény, hogy egy ötletet jól védenek, bizonyíték lehet arra.

hogy ez valójában egy titok. Mindazonáltal a követelmények fogalmilag különböznek egymástól. A köztulajdonban lévő információt nem lehet titokká változtatni pusztán azért, hogy titokként kezeljük. Ezt a különbséget az UTSA egyértelművé teszi, amely az üzleti titkot olyan információként határozza meg, amely "nem általánosan ismert", és amelynek titokban tartására ésszerű erőfeszítéseket tesznek. UTSA 1. § (4) BEKEZDÉS.

Fontolja meg, hogy a *Rockwell-ügyben megfogalmazott* vélemény ezt a kettőt egyetlen követelménnyé olvasztja-e össze. Úgy tűnik, hogy a bíróság hangsúlyozza a Rockwell által a hűtlen kezelés bizonyítása során tett óvintézkedések bizonyítási jelentőségét. Mivel egyértelmű volt (legalábbis a bíróság számára), hogy a DEV alkalmazottai valóban átvették az információkat a Rockwelltől, a bíróság nem tartotta olyan fontosnak az óvintézkedéseket. Úgy tűnik, hogy a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION ezt a megközelítést követi. Az UTSA-tól eltérően az új Restatement nem tartalmaz külön követelményt arra vonatkozóan, hogy a felperesek ésszerű óvintézkedéseket tegyenek titkaik védelme érdekében. A 39. §-hoz fűzött megjegyzés úgy foglal állást, hogy bár "[a]z információ titkosságának fenntartása érdekében tett óvintézkedések relevánsak annak eldöntése szempontjából, hogy az információ üzleti titokként védelmet élvez-e", "ha az információ értéke és titkossága egyértelmű, szükségtelen lehet az üzleti titok tulajdonosa által tett konkrét óvintézkedések bizonyítása". RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION §39, Cmt. g, 435-36. pont.

A *Rockwell* és a minnesotai legfelsőbb bíróság *Electro-Craft Corp. v. Controlled Motion, Inc.*, 332 N.W.2d 890 (Minn. 1983) ügyben hozott döntése között, amely esetben szintén a volt alkalmazottak által megszerzett és egy konkurens cég alapításakor felhasznált információkról volt szó. A bíróság megállapította, hogy az alkalmazottak által átvett információ nem volt általánosan ismert vagy könnyen megszerzhető az iparágban. Ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy az információ nem minősül üzleti titoknak:

(c) A titoktartás fenntartására irányuló ésszerű erőfeszítések. Ez az az elem, amelyre [a felperes *Electro-Craft Corp.* vagy "ECC"] követelése épül. A kerületi bíróság megállapította, hogy bár az ECC nem rendelkezett "érdemi biztonsági rendelkezésekkel", az ECC bizonyította, hogy szándékában állt titokban tartani adatait és eljárásait. Ez a megállapítás nem érinti azt a törvényi követelményt, hogy az ECC "az adott körülmények között ésszerű erőfeszítéseket tegyen a ... titoktartás fenntartására". Minn. Stat. §325C.01, subd. 5(ii). . . . [E]ven a szokásjog szerint a "szándéknál" többre volt szükség - a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy ezt a szándékot azáltal nyilvánította ki, hogy bizonyos erőfeszítéseket tett az információ titokban tartására.

Az üzleti titokjog ezen eleme nem követeli meg az abszolút titoktartást; a szokásjog csak részleges vagy minősített titoktartást követelt meg. Valójában olyan magatartást kell tanúsítani, amely lehetővé teszi a méltányossági alapon eljáró bíróság számára a felperes jogainak érvényesítését. . . .

A jelen ügyben, még ha a bizonyítékokat a legkedvezőbbnek is tekintjük az alábbi megállapítások szempontjából, úgy véljük, hogy az ECC nem teljesítette azt a bizonyítási kötelezettségét, hogy ésszerű erőfeszítéseket tett a

titoktartás fenntartására [a per tárgya, az ECC 1125 nevű termék] tekintetében.
Elismerjük, hogy az ECC minimális előzetes

óvatosan átvizsgálta a Kézikönyvét és a kiadványait a bizalmas információk tekintetében, és egyes alkalmazottaitól titoktartási nyilatkozat aláírását kérte, de ezek nem voltak elegendők.

Először is, az ECC fizikai biztonsági intézkedései nem mutattak semmilyen erőfeszítést a titoktartásra. A "biztonság" alatt az információknak a kívülről általi felfedezéssel szembeni védelmét értjük. A biztonság ebben az esetben laza volt. Például a főüzemnek volt néhány őrzött bejárata, de hét lezáratlan bejárat létezett anélkül, hogy a korlátozott belépésre figyelmeztető táblák lettek volna elhelyezve. A dolgozóknak egy időben jelvényt kellett viselniük, de ezt a rendszert a jelen ügy alapjául szolgáló események idejére felhagytak ezzel a rendszerrel. Ugyanez volt általában igaz a Wisconsin állambeli Amery üzemére is, ahol az ECC 1125-ös és kefe nélküli motorokat gyártották. Mindkét üzemben azonban egy-egy táblát helyeztek el, amely a Hopkinsban lévő kutatási és fejlesztési laboratóriumot és az Ameryben lévő gépműhelyt "csak az arra jogosult személyzet" számára kijelölték. A motorok eldobott rajzait és terveit egyszerűen kidobták, nem semmisítették meg. Az olyan dokumentumokat, mint a motorrajzok, nem tárolták központi vagy zárt helyen, bár néhány tervezőfüzetet zárva tartottak.

A lazább biztonság azonban önmagában nem zárja ki, hogy az ECC-nek a titoktartás fenntartására tett erőfeszítései megalapozottak legyenek. Más bizonyítékok nem utaltak arra, hogy az ipari kémkedés jelentős problémát jelentene a szervomotor-iparban. Ezért lehet, hogy nem volt szükség "biztonsági" intézkedésekre, és az eljáró bíróság megállapíthatta volna az üzleti titkot, ha az ECC más ésszerű intézkedéseket tett volna a titoktartás érdekében.

Az ECC "titoktartási" eljárásai azonban szintén végzetesen lazák voltak, és a kerületi bíróság egyértelműen tévedett, amikor az ECC erőfeszítéseit ésszerűnek találta. A "titoktartás" alatt ebben az esetben azokat az eljárásokat értjük, amelyekkel a munkáltató jelzi a munkavállalóinak és másoknak, hogy bizonyos információk titkosak, és nem hozhatók nyilvánosságra. A titoktartás fontos volt ebben az ügyben, mivel a vizsgálatok azt mutatták, hogy a szervomotor-üzletágban dolgozó alkalmazottak gyakran elhagyják a munkaadójukat, hogy hasonló vagy azonos eszközöket gyártsanak új alkalmazottak számára. Az ECC számos alkalmazottat vett fel más, hasonló termékeket gyártó vállalatoktól.⁷ Ha az ECC meg akarta akadályozni, hogy alkalmazottai ugyanezt tegyék, köteles volt tájékoztatni alkalmazottait arról, hogy bizonyos információk titkosak.

Az ECC erőfeszítései különösen azért voltak elégtelenek, mert az ECC által itt állított titkok nem voltak intuitívak. Az ECC motorjainak méretei stb. nem olyan nyilvánvaló üzleti titkok, mint amilyen nyilvánvaló lehet egy "titkos képlet". Az ECC-nek egyértelműen tudtára kellett volna adnia alkalmazottainak, hogy ezek a jellemzők titkosak.

⁷ Az ECC egyik alkalmazottja valóban büszke volt azokra az információkra, amelyeket korábbi munkáltatójától hozott magával. Egy nap, közvetlenül azelőtt, hogy ez az alkalmazott elhagyta az ECC-t, hogy egy másik vállalatához csatlakozzon, az ECC elnöke munkaidő után rajtakapta, amint dokumentumokat másolt. Az ECC soha nem kérdezte ki a munkavállalót, és nem figyelmeztette őt vagy

új munkáltatóját, hogy bizonyos információk bizalmasak.

Ehelyett az ECC úgy kezelte információit, mintha azok nem lennének titkosak. Egyetlen műszaki dokumentumát sem tüntette fel "Bizalmas" felirattal, a rajzokat, méreteket és alkatrészeket pedig külön jelölés nélkül küldte el a vevőknek és a beszállítóknak. Az alkalmazottak hozzáférését a dokumentumokhoz nem korlátozták. Az ECC soha nem adott ki olyan szabályzatot, amelyben kifejtette volna, hogy mit tekint titkosnak. Sok informális körbevezetést tartottak az eladóknak és a vevőknek anélkül, hogy figyelmeztették volna őket a bizalmas információkra. Továbbá, két üzemben egy-egy "nyílt napot" tartottak, ahová a nyilvánosságot is meghívták, hogy megfigyelhesse a gyártási folyamatokat. . . .

Összefoglalva, az ECC nem teljesítette az üzleti titkok létezésének bizonyítására vonatkozó bizonyítási kötelezettségét. A bizonyítékok nem bizonyítják, hogy az ECC valaha is következetesen titokként kezelte volna az itt szereplő információkat.

Máshol az *ECC* bírósága megjegyezte, hogy a szóban forgó információ valójában egyáltalán nem volt ismert az ECC-n kívül. Ezt figyelembe véve miért ne akadályozhatná meg a vállalat, hogy alkalmazottai felhasználják az ott szerzett információkat? Számítania kellene-e az ECC óvintézkedéseinek lazaságának, ha az alpereseken kívül valójában senki más nem használta ki azokat?

2. *A Rockwell-ügyben* a bíróság nyilvánvalóan feltételezte, hogy a gyártó bizalmi kapcsolatban állt azokkal az alvállalkozókkal, akiknek rajzokat küldött. Ésszerű-e feltételezni, hogy kifejezett megállapodás hiányában hallgatolagos titoktartási kapcsolat állt fenn? A *Kilencedik Kerületi Bíróság* két döntése meghatározta ennek a vitának a paramétereit. Az *Entertainment Research Group v. Genesis Creative Group*, 122 F.3d 1211 (9th Cir. 1997) ügyben a bíróság nem talált bizalmas kapcsolatot a felfújható jelmezek gyártója és a forgalmazásukra megbízott marketingcég között. Ezzel szemben az *IMAX Corp.*

v. Cinema Technologies, 152 F.3d 1161 (9th Cir. 1998), a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy IMAX mozi tulajdonosa köteles volt az IMAX-szel szemben a vetítógép specifikációit mint üzleti titkot megvédeni egy versenytárral szemben, aki megpróbálta visszafordítani az IMAX technológiát.

3. Mennyi erőfeszítést kell elvárni az üzleti titok tulajdonosától? Nyilvánvaló, hogy a titok védelmének legjobb módja, ha egyáltalán nem mondjuk el senkinek. A modern kereskedelmi világban azonban ez általában nem kivitelezhető. Az üzleti titokkal rendelkező vállalatoknak el kell mondaniuk a titkot alkalmazottaiknak, üzleti partnereiknek, és gyakran a forgalmazóiknak és ügyfeleiknek is. A *véletlen* felhasználás vagy felfedés kockázata azonban számos módon csökkenthető: például azáltal, hogy az alkalmazottak, a licenciavevők, sőt a vevők is titoktartási megállapodást írnak alá; hogy a lopás elleni fizikai biztonsági intézkedésekbe - például kerítésekbe, széfekbe és örkbe - fektetnek be; és hogy maguk a termékek úgy vannak kialakítva, hogy azok véletlen (vagy akár részletes) vizsgálat során ne fedjék fel a titkot. Az *Első Kerületi Bíróság* úgy ítélte meg, hogy a titoktartás védelme érdekében "pozitív lépések" szükségesek, nem csupán "szokásos diszkréció". *Incase Inc. kontra Timex Corp.*, 488 F.3d 46 (1st Cir. 2007).

4. Az ésszerű óvintézkedések mindig ténykérdések lesznek? Vagy bizonyos tevékenységek (például egy titkos képlet közzététele) annyira nem egyeztethetők össze

az üzleti titok védelmével, hogy automatikusan kizárják az üzleti titok elleni sikeres pert? *Lásd a II. fejezet B. részének 3. pontját (az üzleti titkok nyilvánosságra hozatalának tárgyalása).*

Az egyik gyakran felmerülő kérdés az, hogy az üzleti titkaikat megtestesítő termékeket a nyílt piacon értékesítő vállalatok nyilvánosságra hozták-e a titkokat. Amint látni fogjuk, azok a vásárlók, akik a szabadpiacon vásárolnak egy terméket, jogosultak arra, hogy szétszedjék azt, hogy megnézzék, hogyan működik. Ezt a folyamatot nevezik a termék "visszafejtésének". Az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok nem védik meg a tulajdonosokat a törvényes vásárlókkal szemben, akik a titkot reverzális tervezéssel fedezik fel, ha nincs érvényes titoktartási megállapodás. De vajon az a lehetőség, hogy egy terméket visszafejthetnek, kizárja-e az üzleti titok védelmét, még azokkal szemben is, akik valójában nem végeztek visszafejlesztést a terméken? Legalább egy bíróság szerint nem. A *Data General Corp. kontra Grumman Systems Support Corp.*, 825 F. Supp. 340, 359 (D. Mass. 1993) ügyben a bíróság helybenhagyta az esküdszék ítéletét, amely szerint a Grumman eltulajdonította a Data General számítógépes programjában tárgykód formájában szereplő üzleti titkokat, annak ellenére, hogy a program számos példányát eladták a szabadpiacon. A bíróság megállapította: "Az MV/ADEX-et jogszerűen licencelő vagy azt jogellenesen eltulajdonító személyek kivételével a Data General kizárólagos használatot élvezett az MV/ADEX-en. Még azok sem tudták felfedezni az MV/ADEX üzleti titkait, akik hozzájutottak az MV/ADEX-hez, és *használni tudták* azt, mivel az MV/ADEX-et csak objektumkód formájában terjesztették, ami lényegében értelmezhetetlen az emberek számára".

A *Data General* azt sugallja, hogy a kereskedelmi termékben lévő ötlet titkosságának védelmére tett ésszerű erőfeszítések - például záruk, fekete dobozok vagy olvashatatlan kódok használata - elegendőek lehetnek az üzleti titok védelmének fenntartásához még azután is, hogy maga a termék széles körben elterjedt. Van értelme ennek az eredménynek?

A *Data General* ügy érvelése alapján - *miszerint* a titkokat tartalmazó forráskódot nem hozták széles körben nyilvánosságra - a *Data General* szoftverének tárgykód formájában a nagyközönség számára történő terjesztése ezen üzleti titkok eltulajdonításának minősül-e?

5. Ha az üzleti titkokba való befektetések ösztönzése a cél, akkor miért kell egyáltalán bármilyen mértékű "ésszerű elővigyázatosságot" megkövetelni? Ezzel kapcsolatban néha azt hallani, hogy *minden* "kerítéssel" kapcsolatos kiadás nem hatékony. Vö. Edmund W. Kitch, *The Law and Economics of Rights in Valuable Information*, 19. LEGAL STUD. 683 (1980) (azzal érvelve, hogy az ésszerű óvintézkedéseknek csak az üzleti titok létezésének bizonyítékaként van értelme). Miért nem lehet a fizikai óvintézkedések helyett egyszerűen kifejezett értesítést - nagy neonfeliratokat, bélyegzőket minden dokumentumon, vagy titoktartási politika közzétételét - megkövetelni? Egy olyan javaslatához, amely bizonyos mértékig ezen a vonalon halad, lásd: J. H. Reichman, *Legal Hybrids Between the Patent and Copyright Paradigms*, 94 COLUM. L. REV. 2432 (1994).

Helyénvaló-e büntetni egy értékes titok megalkotóját, aki nem fektetett be "ésszerű óvintézkedésekbe"? Milyen értéket képvisel egy olyan jogi szabály, amely megköveteli az óvintézkedésekbe való befektetést olyan szintig, amely a jogi szabály hiányában ésszerű lenne? Az ésszerű elővigyázatosság érve valóban arra ösztönzi-e a leendő üzleti titoktolvajokat, hogy ellopják az ötletet, ha a biztonság hiányosságát észlelik, és ösztönzi-e őket ez a szabály arra, hogy felkutassák az ilyen

hiányosságokat? Kitch professzor felteszi azt a kapcsolódó kérdést, hogy miért kell ezeket a költségeket az üzleti titokra vonatkozó peres eljárás költségein felül felszámítani.

Egyes tudósok azt állítják, hogy az üzleti titkot érintő, jogorvoslatot eredményező keresetnek akkor kellene rendelkezésre állnia, ha az olcsóbb, mint az információ védelméhez szükséges fizikai óvintézkedések. *Lásd* David Friedman, William Landes & Richard Posner, *Some Economics of Trade Secret Law*, 5 J. ECON. PERSPECTIVES 6761, (1991). Megjegyzik továbbá, hogy ahol "a titoktartás jogrendszeren keresztül történő kikényszerítésének társadalmi költségei magasak lennének, ott a megosztott információ haszna valószínűleg meghaladja a jogi védelem nettó hasznát".

Az üzleti titok elleni keresettel szemben védekezésnek kell-e lennie annak, hogy a felperes könnyebben megvédehesse volna a titkot fizikai óvintézkedésekkel?

Kitch professzor analógia útján megjegyzi, hogy nem tiltjuk meg a lopás miatti büntetőfeljelentést csak azért, mert az ingatlantulajdonos gondatlan volt. (Másképp viszont számos állam csökkenti a kártérítési perekben a "viszonylagos gondatlanság" miatti megtérülést.) Azt is javasolja, hogy a re-sonabilis óvintézkedések csak azért szükségesek, hogy a leendő jogsértőket figyelmeztessék a jog létezésére, és bizonyítékul szolgáljanak arra, hogy a titok jogilag védendő. Az elkerítés tehát figyelmeztető funkciót tölt be, hasonlóan a termékek patentszámmal, szerzői jogi szimbólumokkal vagy védjegy szimbólumokkal való "megjelöléséhez". Kitch, *supra*, 698. o., 698. o.

A duPont & Co. kontra Christopher, 431 F.2d 1012 (5th Cir. 1970) ügyben a Bíróság jelentős figyelmet fordít a kerítés költségeinek szerepére az üzleti titok perekben. Visszatérünk erre az ügyre, amikor az üzleti titok eltulajdonítását vizsgáljuk. *Lásd* a II. fejezet C) pontját.

Az ésszerű védelem megkövetelésének más okai is elképzelhetők. Például az ésszerű elővigyázatosság követelményét úgy is kezelhetnénk, mint amely kapuőri funkciót tölt be, amely segít kiszűrni a komolytalan üzleti titok iránti igényeket azáltal, hogy a felperesnek a titok védelmébe történő befektetésének bizonyítását követeli meg.

PROBLÉMA

K

II-6. probléma. Smith, a vidéki Alabama egyik bárjának tulajdonosa egy éjszaka véletlenül kitalálja egy új alkoholos ital viszonylag egyszerű receptjét. Az ital egyszerűen három közönséges összetevő keveréke. Smith elkezdi árulni az italt, amelyet "Mobile Mud"-nak nevez, a bárjában. Azonban utasítja a pultosokat, hogy ne fedjék fel senkinek a receptet, és a bár hátsó részében, a vendégek szeme elől elzárva keverik össze a "Mud"-ot. Smith felháborodik, amikor megtudja, hogy Jimmy Dean, az ~~ad~~ italok nemzetközi forgalmazója lemásolta a receptjét, és más néven forgalmazza. A tárgyaláson a Dean alkalmazottai és független szakértők egyöntetűen azt vallják, hogy az italiparban jártas személy az ital megnézésével, szaglásával és kóstolásával meg tudja határozni a Mud receptjét.

Smith megtette az ésszerű óvintézkedéseket? Mit tehetett volna még a Mobile Mud "titkos receptjének" védelme érdekében? A titok annyira nyilvánvaló a fogyasztók számára, hogy a termék szabadpiaci értékesítése megsemmisíti a védelmet? Változik-e a véleménye az ügyről, ha megtudja, hogy Dean képviselője elment Smith bárjába, és megvesztegetett egy bárpénztárost, hogy felfedje a receptúrát?

II-7. probléma. A MidContinent egy kis cég, amely táblákat és matricákat gyárt. Mindössze öt alkalmazottja van, akik közül kettő apa és fia, további kettő pedig családi barát. A vállalat úgy jellemzi magát, mint amely "nyugodt, barátságos" munkakörnyezetet teremt. Az elnök szerint túlzott formalitások elkerülése érdekében az alkalmazottaknak soha nem kellett titoktartási szerződést aláírniuk, és a cégen belül őrzött dokumentumokat nem bélyegzik bizalmasnak. A vállalat soha nem folytatott "kilépési beszélgetéseket", és nem oktatta az alkalmazottait az üzleti titoktartásról. A vállalat elnöke szerint "bízunk az alkalmazottainkban, és ez a bizalom soha nem volt megalapozatlan". Másrészt a vállalat megtesz bizonyos lépéseket annak érdekében, hogy kívülállók ne férhessenek hozzá az ügyféllistákhoz és a ragasztógyártási folyamathoz. A matricagyártó üzletágban pedig kevés ökológiai kémkedésről tudunk. A MidContinent ésszerű erőfeszítéseket tett a titkai védelme érdekében? Számít-e az, hogy a titkok ellopásával vádolt fél alkalmazott vagy kívülálló?

3. Üzleti titkok felfedése

Axióma, hogy az üzleti titok nyilvánosságra hozatala megsemmisíti a "titkot", és ezért megszűnik az oltalom. Ennek a szabálynak a következménye, hogy amíg az üzleti titok titok marad, addig védhető. Az üzleti titok tehát nem egy meghatározott időtartamra, hanem egy bizonyos esemény bekövetkezéséig - a titok nyilvánosságra kerüléséig - korlátlanul fennáll. Az egykor védett üzleti titok nyilvánosságra kerülése többféleképpen történhet:

i. Az üzleti titok tulajdonosának önkéntes közzététele

Amikor az üzleti titok tulajdonosa közzéteszi a titkot, akár tudományos folyóiratban, akár más nyilvános fórumon, a titoktartás megszűnik mindaddig, amíg a közzététel hozzáférhető a tárgy iránt érdeklődők számára. Ez a veszteség ésszerűen tekinthető a tudományos vagy műszaki eredmények közzétételének jelentős visszatartó erejének. A titkos információk közzététele azonban rendszeresen megtörténik, vagy azért, mert a feltalálók nem gondolták végig tetteik következményeit, vagy azért, mert az első közzététel értékét vagy presztízsét nagyobbobbnak ítélik, mint az üzleti titokvédelem esetleges elvesztését.

A közzététel egyik gyakori formája a kiadott szabadalom közzététele. Mivel (mint látni fogjuk) a szabadalmi jog megköveteli a találmány nyilvánosságra hozatalát olyan részletességgel, hogy az a szakmában jártas személy számára lehetővé tegye annak elkészítését, a találmányra vonatkozó szabadalom megszerzése megsemmisíti az üzleti titok védelmét. *Lásd Tewari De-Ox Sys. v. Mountain States*, 637 F.3d 604 (5th Cir. 2011); *Ferroline Corp. v. General Aniline & Film Corp.*, 207 F.2d 912 (7th Cir. 1953). A feltalálónak tehát vagy a szabadalmi vagy az üzleti titok oltalmát kell "választania", mivel a kettő nem védheti ugyanazt a találmányt egyszerre.

A Federal Circuit a *Rhone-Poulenc Agro v. DeKalb Genetics Corp.* „F272.3d (1335Fed. Cir. 2001) ügyben figyelemre méltó kivételt alkalmazott ez alól a látszólag abszolút szabály alól. Ebben az ügyben az alperes ellopta a felperes üzleti titkait, és azokat saját szabadalmi bejelentésében tette közzé. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az üzleti titok tulajdonosának soha nem volt lehetősége arra, hogy "válasszon" az üzleti titok védelméről való lemondásra, ezért úgy döntött, hogy a közzététel a

az alperes szabadalma nem hozta nyilvánosságra a felperes üzleti titkait. Ez az eredmény a feltaláló számára méltányosnak tűnik. De vajon valóban összhangban van-e azzal az elvvel, hogy az információnak titkosnak kell lennie ahhoz, hogy védelmet élvezzen? Az ezzel ellentétes szabályt lásd *Evans v. General Motors*, 125 F.3d (1448Fed. Cir. 1997) (amely szerint a tolvaj általi közzététel elindította a találmány szabadalmaztatásának egyéves időtartamát, és azzal érvelt, hogy mivel az üzleti titok tulajdonosa tudott a lopásról, ésszerű időn belül cselekedhetett volna szabadalmi oltalom kérése érdekében).

Mi a helyzet a szabadalmi bejelentésekkel? Amíg a szabadalmi 1999.bejelentéseket az Egyesült Államok Szabadalmi Hivatala titokban tartotta, addig a szabadalom kiadásáig. Ha egy szabadalmi bejelentést nem folytattak aktívan, vagy ha a szabadalmat nem adták ki, a Szabadalmi Hivatal elhagyottnak nyilvánította. *Lásd C37.F.R. §1.114 (1995)*. Az elhagyott bejelentések nem voltak nyilvánosak. Valójában magát a bejelentést 20 év elteltével megsemmisítették.

1999-ben a Kongresszus megváltoztatta az amerikai törvényeket, és előírta, hogy egyes (de nem minden) szabadalmi bejelentést hónapok 18 után közzé kell tenni. *Lásd U35.S.C. §122*. Mivel a szabadalom kiadása átlagosan körülbelül három évbe telik, sok bejelentőnek nem a szabadalom és az üzleti titok védelme között kell választania, hanem a jövőbeni szabadalmi oltalom és az üzleti titok védelme között.

Az üzleti titok és a szabadalmi oltalom közötti "választás" fogalma feltételezi, hogy a szabadalmi bejelentés valóban leírja a találmány minden részletét. Erről a kérdésről - amely a szabadalmi jogban "lehetővé tétel" követelménye néven ismert - lásd az *U35.S.C. 112. §-át*, amelyet a III. fejezet B. 4. pontjának i. alpontjában találunk. Egyes cégek úgy törekszenek szabadalmi oltalomra, hogy értékes know-how-t tartanak vissza a nyilvánosságtól. *Lásd Peter S. Menell & Michael J. Meurer, Notice Failure and Notice Externalities*, *J5. LEGAL ANALYSIS* 32-341, (2013) (megjegyezve, hogy a szabadalmak nyilvánosságra hozatalának minősége igen eltérő); HENRY PETROSKI, *THE PENCIL* 114- 15 (1990) (leírva, hogy Henry David Thoreau családja hogyan tartotta titokban ceruzakészítési technológiáját ahelyett, hogy szabadalom megszerzésével nyilvánosságra hozta volna azt).

ii. Üzleti titkot megtestesítő termék nyilvánossághoz történő eljuttatása

Az üzleti titkot megtestesítő termék nyilvános eladása vagy terjesztése veszélyeztetheti a titkot, ha a titok könnyen hozzáférhetővé válik. Amint azt az egyik bíróság kifejtette, mind a RESTATEMENT OF TORTS, mind az UTSA "szükségszerűen arra a következtetésre kényszerít, hogy az üzleti titok csak addig védhető, amíg a titkot létrehozó fél titokban tartja. Ha az úgynevezett üzleti titkot a titok felhasználásával előállított termékek teljes mértékben felfedik, akkor a védelemhez való jog elveszik". *Vacco Indus. v. Van den Berg*, 6 Cal. Rptr. 2d 602, (611Ct. App. 1992) (idézetek kihagyva). Továbbá a nyilvánosságra hozatal magának a terméknek az értékesítése nélkül is megtörténhet, ha a titkot szabadon és korlátozás nélkül nyilvánosságra hozzák a gyártási vagy fejlesztési folyamatok során.

Egy termék nyilvános értékesítése azonban nem feltétlenül jelenti az üzleti titok felfedését pusztán azért, mert a termék magában foglalja az üzleti titkot. A kérdés inkább az, hogy a titok nyilvánvaló-e a termékből. A termék vásárlói számára

nyilvánvaló titkokat a termék nyilvánosságra hozza, de a termékben megfejthetetlen formában rejlő titkokat nem lehet megfejteni.

a termék (például egy számítógépes program tárgykódja) még akkor is titkosnak minősül, ha a terméket eladják.

A *Data General Corp. kontra Digital Computer Controls, Inc.*, 297 A.2d 433 (Del. Ct. Ch. 1971), *aff'd*, 297 A.2d 437 (Del. S. Court 1972) ügyben a Data General nagyszámítógépeket (Nova 1200) értékesített kifinomult üzleti ügyfeleknek. A Data General a számítógépekkel együtt logikai rajzokat is átadott minden olyan ügyfélnek, aki ezt az információt kérte, hogy lehetővé tegye számukra a javítást vagy a személyre szabást. A Digital Computer Controls a szabadpiacon szerzett meg egy Nova 1200-at a tervrajzokkal együtt. Amikor a Data General Nova 1200 számítógépek javításával és karbantartásával kezdett foglalkozni, a Data General beperelte a tervrajzokban szereplő titkok eltulajdonítása miatt. A bíróság úgy ítélte meg, hogy a Data General nem vesztette el a titoktartást pusztán a számítógépek eladásával:

Az alperesek azonban ragaszkodnak ahhoz, hogy a felperes nem tartotta fenn a titoktartás azon fokát, amely fenntartja a jogorvoslathoz való jogát, sem azáltal, hogy nyilvánosan eladott egy állítólag üzleti titkot tartalmazó terméket, sem azzal, hogy nem korlátozta a készülék tervrajzaihoz való hozzáférést, azzal érvelve, hogy az iparágban közismert dolgok nem állíthatók üzleti titokként.

Hasonló ügyekben elismerték, hogy még ha egy szabadalom nélküli tárgyat, eszközt vagy gépet el is adtak a nyilvánosságnak, és ezért bárki megvizsgálhatja és lemásolhatja, a tárgy, eszköz vagy gép előállításának módja mégis üzleti titoknak minősülhet, amíg ilyen másolat ténylegesen nem készült, *Schulenburg v. Signatrol, Inc.*, 1133. 2d N.379, 212E.2d és 865, *Tabor v. Hoffman*, N.Y., 118 N.Y. 30, 23 N.E. 12.

Az alperesek azonban azt állítják, hogy a felperes a tervrajzok másolatainak ügyfelei részére történő kiadása az üzleti titok fennállásához szükséges titoktartás fenntartását megfelelően szolgáló biztosítékok nélkül történt. Más szóval azt állítják, hogy a felperesnek a titoktartásra tett kísérletei csupán abból álltak, hogy (1) nem adott másolatokat a tervrajzokból azoknak az ügyfeleknek, akiknek nem volt rájuk szükségük a számítógépük karbantartásához, (2) megállapodásokat szerzett azoktól az ügyfelektől, akiknek másolatokat adtak a rajzokból, hogy nem hozzák nyilvánosságra az információt, és (3) az állítólagosan bizalmas információt tartalmazó rajzokra egy feliratot nyomtatott, amely a rajzot védett információként azonosította, amelynek felhasználása korlátozott volt. A felperes azonban azzal érvel, hogy a tervrajzoknak a számítógép vásárlóival való közlése szükséges a készülék megfelelő fenntartásához, hogy az ilyen közlést a gép jellege megkövetelte, és hogy ésszerű lépéseket tettek a közölt anyag titkosságának megőrzése érdekében. Az ügynek ebben az előzetes szakaszában arra a következtetésre jutottam, hogy jogilag nem állapítható meg, hogy ezek az óvintézkedések nem voltak megfelelőek, mivel az óvintézkedések megfelelőségére vonatkozó ténybeli vita nyilvánvalóan felmerült. Az alperesek gyorsított eljárásra irányuló kérelmét ennek megfelelően el kell utasítani.

Id.

Milyen jelentősége van a titok felfedésének motivációjának? Emlékezzünk arra, hogy a *Metallurgical Industries-ügyben* a bíróság úgy ítélte meg, hogy az üzleti titok minősítés mellett szólt az a tény, hogy a Metallurgical kizárólag nyereségvágyból hozta nyilvánosságra titkait. Miért lenne ez a helyzet? Egyrészt az engedélyezés azt bizonyítja, hogy a titoknak értéke van, és érdemes megvédeni. Másrészt azzal lehet érvelni, hogy az a tény, hogy a titok birtokosa nyereségvágyból adta el az információit, arra utal, hogy egyáltalán nem próbálja titokban tartani az információt, hanem inkább hasznot próbál húzni a nyilvánosságra hozatalából. Az üzleti titok védelmének okaitól függ, hogy Ön mely érveket tartja meggyőzőnek.

iii. Harmadik fél általi nyilvánosságra hozatal

Az üzleti titkokat az üzleti titok tulajdonosán kívül más is nyilvánosságra hozhatja (közvetítés vagy termékértékesítés útján). Ez általában akkor fordul elő, ha az üzleti titok tulajdonosán kívül más személy önállóan fejlesztette ki vagy fedezte fel a titkot. Az első üzleti titok "tulajdonosa" *A*, a független fejlesztő pedig *B*. *A* nem tudja befolyásolni, hogy *B* mit tesz a független felfedezésével; ha úgy dönt, hogy nyilvánosságra hozza a titkot, nemcsak az üzleti titok védelméhez való jogát, hanem *A* jogait is megghiúsítja. Tegyük fel, hogy *B* nem *A*-tól függetlenül fejlesztette ki a titkot, hanem valójában *A*-tól lopta el. Mi történik, ha *B* közlésezi a titkot? *A* továbbra is védheti azt? Ha igen, mi történik *C*-vel, aki a titkot *B* publikációjának elolvasása után kezdte el használni? Ezt a kérdést a *Religious Technology Center kontra Lerma*, F908. Supp. (1362E.D. Va. 1995) ügyben tárgyalták. Ebben az ügyben a Szcintológia Egyház beperelte (többek között) a Washington Postot, amely idézett a bizalmas szentírásainak egy részéből. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az a tény, hogy az írásokat tíz napig egy Usenet hírcsoportban tették közzé, megdönti a kereskedelmi titoktartásra vonatkozó állításokat:

[Tíz napig a dokumentumok] potenciálisan elérhetőek maradtak a világ több millió internetfelhasználója számára.

Amint azt más, hasonló kérdésekkel foglalkozó bíróságok is megállapították, "a művek interneten való közzététele általánosan ismertté teszi azokat", legalábbis az érintett, a hírcsoportban érdekelt személyek számára. Amint egy üzleti titok felkerül az internetre, az gyakorlatilag a közkinccs részévé válik, és lehetetlen visszakeresni. Bár az üzleti titkot eredetileg az internetre feltöltő személy felelős lehet az üzleti titok eltulajdonításáért, az internetes információkat csupán letöltő fél nem vonható felelősségre az eltulajdonításért, mivel az internettel való kapcsolattartás nem jár visszaéléssel.

908 F. Supp. at 1368; *accord American Red Cross v. Palm Beach Blood Bank Inc.*, F143.3d 1407 (11th Cir. 1998) (a Vöröskereszt donorlistája elvesztette üzleti titok státuszát, mivel azt egy nyilvánosan hozzáférhető számítógépes hirdetőtáblán tették közzé). *De lásd Silicon Image Inc. v. Analogix Semiconductor Inc.*, 2008 WL 166950 (N.D. Cal. Jan. 17, 2008) (az információ jelenléte az interneten nem semmisíti meg a titkosságot, ha nincs bizonyíték arra, hogy a versenytársak tudtak róla).

Számít-e a weboldal ismeretlensége? Mi van akkor, ha nem indexeli egy keresőmotor? A *DVD Copy Control Ass'n kontra Bunner*, Cal116. App. 4th Cal241,10. Rptr. 3d

185 (Ct. App. 2004), a bíróság csak azért állapította meg egy titok nyilvánosságra hozatalát az interneten, mert azt "gyorsan és széles körben újra közzétették egy lelkes közönség számára", és figyelmeztetett, hogy nem feltételezi, hogy a titok elveszett pusztán azért, mert az internetre került.

Az üzleti titok internetes közzététellel történő elvesztésének kockázata miatt a vállalatok egyre agresszívebben perelnek be olyan személyeket, akik bizalmasnak tartott információkat tesznek közzé. *Lásd O'Grady kontra Superior Court*, 44 Cal. Rptr. 3d 72 (Ct. App. 2006); *Ford kontra Lane*, 67 F. Supp. 2d 745 (E.D. Mich. 1999). Ezen ügyek némelyikében, nevezetesen az *O'Grady* esetében a vállalat csak azt tudja, hogy az információt nyilvánosságra hozták, de azt nem, hogy ki tette ezt. Felmerülne-e az ilyen perekben az Első Kiegészítéssel kapcsolatos kérdések? Több alperes azt állította, hogy törvényes híreket közöltek. *Lásd Franklin B. Goldberg, Ford Motor Co. v. Lane*, 16 BERKELEY TECH. L.J. 271 (2001). *O'Grady* pedig úgy ítélte meg, hogy az Apple üzleti titkait felfedő bloggerek újságíróként jogosultak az első alkotmánymódosítás védelmére, így személyazonosságukat nem lehetett idézéssel felfedni.

Azzal az érveléssel kapcsolatban, hogy az interneten történő közzététel nem semmisítheti meg véglegesen a titkot, *lásd Elizabeth A. Rowe, Introducing a Takedown for Trade Secrets on the Internet*, 2007 WIS. L. REV. 1042; *Elizabeth A. Rowe, Saving Trade Secret Disclosures on the Internet Through Sequential Preservation*, 42 WAKE FOREST L. REV. 1 (2007).

iv. Véletlen nyilvánosságra hozatal

Az üzleti titkok véletlenül is nyilvánosságra kerülhetnek (például ha a vonaton vagy máshol nyilvánosan hagyják őket). Bár az ezzel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat gyér, ésszerűnek tűnik az az érvelés, hogy egy valóban véletlen felfedés nem sértheti az üzleti titok védelmét, ha ésszerű óvintézkedéseket tettek. Másrészt, ha a véletlen felfedés széles körben elterjedt, méltánytalanok (és kivitelezhetetlenek) tűnik, hogy a nyilvánosság egészétől követeljük meg a titok "visszaadását". Megjegyzendő, hogy az egységes üzleti titokról szóló törvény 1. § (2)(ii)(C) bekezdése úgy rendelkezik, hogy hűtlen kezelésnek minősül, ha valaki olyan titkot hoz nyilvánosságra, amelyről okkal tudhatja, hogy "véletlenül vagy tévedésből" jutott hozzá. A RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION 40(b)(4) §-a ugyanezt az álláspontot képviseli, "kivéve, ha a [véletlen] megszerzés annak az eredménye, hogy az [üzleti titok tulajdonosa] nem tett ésszerű óvintézkedéseket az információ titkosságának megőrzése érdekében". *Lásd még Williams v. Curtis-Wright Corp.*, 681 F.2d 161 (3d Cir. 1982) (a tévedésből felfedett titok felhasználója felelős volt a hűtlen kezelésért, mivel vélelmezett tudomása volt az információ titkosságáról). *A DVD Copy Control Ass'n kontra Bunner*, 116 Cal. App. 4th 241, 10 Cal. Rptr. 3d 185 (Ct. App. 2004), a bíróság elutasította azt az elképzelést, hogy "amint az információ nyilvánosan hozzáférhetővé vált, mindenki más is felelős lenne az üzleti titokra vonatkozó törvények alapján, pusztán azért, mert tudott annak etikátlan eredetéről". "Ez", mondta a bíróság, "nem erre szolgál az üzleti titok törvénye".

v. Kormányzati nyilvánosságra hozatal

A kormányzati szervek néha megkövetelik, hogy a magánfelek üzleti titkokat

fedjenek fel valamilyen más társadalmi cél érdekében. *Lásd Corn Products Refining Co. v. Eddy*, U249.S. (4271919) (egy élelmiszergyártót arra köteleztek, hogy termékét címkézzé fel egy

az összetevők pontos listája). Az egészségügyi és környezetvédelmi aggályok nagyon gyakori okai annak, hogy a kormányzat megköveteli a termék tartalmának közzétételét. Például a szövetségi rovar-, gomba- és rágcsálóirtó szerekre szóló törvény (FIFRA), 7 U.S.C. §§136 és azt követő §§, előírja a peszticidek tartalmának, valamint számos más információnak a közzétételét. A FIFRA azonban két engedményt tesz az üzleti titok védelmére. Először is, korlátozza a gyártási folyamatokra és az inert (nem aktív) tartalmakra vonatkozó információk nyilvánosságra hozatalát. Másodsor, kártérítést ír elő az üzleti titkok azon birtokosainak, akiket a kormány a nyilvánosságra hozatal révén kisajátít. *Lásd még Ruckelshaus v. Monsanto Co.*, 467 U.S. 986 (1984) (a szövetségi követelmény, hogy a magánfelek hozzájáruljanak nyilvánosságra az üzleti titkokat, az Ötödik Kiegészítés alapján elvonásnak minősülhet); *Philip Morris Inc. v. Reilly*, 312 F.3d 24 (1st Cir. 2002) (a cigaretta összetevőinek címkézését előíró massachusettsi törvény a dohányipari vállalatok üzleti titkainak elvonását jelentette).

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. *A Data General* úgy felperese több mint 500 Nova számítógépet értékesített a nagyközönségnek. A Data General minden olyan vevőnek, aki kérte a "bizalmas" tervrajzokat, másolatot adott belőlük. Miért minősülnek ezek a rajzok még mindig titkosnak? A széles körű nyilvánosságra hozatal veszélyezteti-e a titoktartási igényt egy bizonyos ponton, még akkor is, ha minden nyilvánosságra hozatalra titoktartási megállapodás alapján került sor? Ez a kérdés gyakran felmerül a szoftveriparban. Mivel a számítógépek mindenütt jelen vannak, a forgalomban lévő "titkos" programok száma nem százakban, hanem milliókban mérhető. A *Data General* hallgatólagosan feltételezi, hogy még az ügyfelek számára történő viszonylag széles körű nyilvánosságra hozatal sem veszélyezteti a számítógép tervének titkosságát. A számítógépes szoftverekkel összefüggésben ezzel a kérdéssel foglalkozó ügyeket illetően vö. a *Management Science of America v. Cyborg Sys., Inc.*, 1977-1 Trade Cas. 1977-1 Trade Cas. (CCH) ¶61,472 (N.D. Ill. 1977) (megállapítva, hogy egy program 600 példányának terjesztése egy titoktartási megállapodás alapján nem semmisítette meg a titkosságot) a *Young Dental Mfg. Co. kontra Q3 Special Prods., Inc.*, 891 F. Supp. 1345 (E.D. Mo. 1995) ("teljesen komolytalannak" minősítve a felperes azon állítását, hogy nyilvánosan értékesített szoftvere üzleti titok).

Egy szorosan kapcsolódó kérdés az információ tulajdonosainak azon kísérletei, hogy "megkerüljék" a titoktartási kötelezettséget. Ha a felek megállapodnak abban, hogy egy információt titokként kezelnek, akkor az engedélyes köteles-e az információt nem használni vagy nyilvánosságra hozni a contract elvek alapján, függetlenül attól, hogy az valójában közkinccs-e vagy sem? Ez a kérdés visszatérő kérdés a szellemi tulajdonjogban, és olyan probléma, amellyel még soha nem foglalkoztak megfelelően. Milyen körülmények között semmisíti meg az üzleti titkot tartalmazó kereskedelmi termék értékesítése a titkot? Más a válasz egy titkos gyártási eljárással előállított, kereskedelmi forgalomban kapható termék esetében? E tekintetben a számítógépes szoftverek különleges esetet jelenthetnek. Bár egy adott számítógépes programot széles körben terjeszthetnek, a fogyasztónak valójában csak egy olyan lemezt adnak el, amely tartalmazza az objektumot.

kód. Az objektumkódot az ember gyakorlatilag lehetetlen gépi segítség nélkül olvasni.⁸ Emiatt a számítógépes szoftver bizonyos értelemben nem olyan, mint egy fizikai termék, amelynek tervezése az alkalmi szemlélő számára is nyilvánvaló. Az objektumkód még a nyilvános terjesztés után is értelmezhetetlen az alkalmi szemlélő számára. Csak egy bonyolult fordított mérnöki folyamat (néha "szétszerelésnek" vagy "dekompilálásnak" nevezik) teszi lehetővé a felhasználó számára, hogy megfejtse a program eredetileg írt forráskódját.

Számít-e, hogy egy számítógépes programot csak tárgykód formájában terjesztenek? Tekintsük a következő esetet, amelyben az alperest egy tárgykódú számítógépes program eltulajdonításával vádolták:

A forráskód üzleti titoknak minősülhet és minősül is. . . .

Az, hogy a tárgykód üzleti titoknak minősül-e, már nehezebb kérdés.^[7] Az At-kinson először is azt állítja, hogy az objektumkód nem lehet üzleti titok, mivel nem származik önálló gazdasági értéke a titkosságából, és ezért nem felel meg az üzleti titok első meghatározási követelményének. Ez az érv nem megalapozott. A Trandes bevételeinek nagy részét számítógépes szolgáltatások nyújtásából szerzi. . . .

A tárgykód egy másolatával felfegyverkezve egy magánszemélynek megelne az eszköze ahhoz, hogy a Trandes-hoz hasonló mérnöki szolgáltatásokat nyújtson. . .

Atkinson ezután azzal érvel, hogy az objektumkód nem lehet üzleti titok, mivel Trandes nem tartotta azt titokban Atkinson azt állítja, hogy az alagútrendszerben a

széles körben nyilvánosságra hozták, mint tömegesen forgalmazott terméket, és hogy létezése és képességei nem titkosak. [A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az objektumkód titkos maradt, mivel azt csak két ügyfélnek osztották szét, és mindketten aláírták a program titokban tartására vonatkozó licenceket.] A bíróság szerint az objektumkód titkos maradt.

Trandes Corp. v. Guy F. Atkinson Co., 996 FD 655, 663-64 (4th Cir. 1993). Tekintsük a bíróság lábjegyzetét. Lehet-e az objektumkód üzleti titok, ha könnyen másolható (függetlenül attól, hogy a másoló érti-e, hogy mit másol)? A felperes ebben az ügyben valóban megpróbálja a szerzői jogi védelmet egy üzleti titok iránti igényből kihozni? Sok esetben a szóban forgó állítólagos üzleti titok nem maga a számítógépes program forrás- vagy tárgykódja, hanem a program bizonyos magas szintű tervezési jellemzői (a program "architektúrája"). *Lásd Integrated Cash Management Services, Inc. kontra Digital Transactions, Inc.*, F920.2d (171,2d173 Cir. 1990). Tegyük fel, hogy az ICM korábbi alkalmazottai ahelyett, hogy azt használták volna fel, amit a program architektúrájáról a vállalatnál való alkalmazásuk alatt tanultak, inkább lemásolták volna

⁸ Bizonyos esetekben lehetséges az objektumkód "visszafejtése", hogy egyfajta durva becslést készítsünk arról, hogy mi lehetett az eredeti forráskódban. Ez a folyamat azonban még a tapasztalt programozók számára is igényes és időigényes.

^[7] Ez az ügy szokatlan tényállást mutat be: ^A szokásos esetben az üzleti titkot képező számítógépes szoftver tulajdonosa megőrzi a forráskód titkosságát, de szabadon terjeszti a tárgykódot. *Lásd pl. Q-Co*

Indus. v. Hoffman, F625. Supp. (608,S617.D.N.Y. 1985) (program titkos, ha a forráskód titkos, bár a tárgy kód nem titkos). Ilyen esetekben a szoftver tulajdonosa nem hivatkozhat az üzleti titok védelmére a tárgy kódra, mivel annak nyilvánosságra hozatala megsemmisítette annak titkosságát. Ebben az esetben azonban a Trandes fenntartotta a forráskód és a tárgy kód titkosságát, amint azt alább kifejtjük.

a program objektumkódját. (A szerzői jog megsértésének kérdését egy pillanatra hagyjuk félre, és csak az üzleti titok kérdését vizsgáljuk meg.) Felelősek lennének-e a program architektúrájában foglalt üzleti titok eltulajdonításáért, azzal az indokkal, hogy a program teljes másolása szükségszerűen másolja az architektúrát? Vagy az a tény, hogy a tárgykódot nyilvánosságra hozták, megvédi őket a felelősségtől? *Lásd Silvano Data Sys. kontra Intel Corp.*, 109 Cal. Rptr. 3d 27 (Cal. Ct. App. 2010 (megállapítva, hogy valaki "a gépi olvasású szoftver végrehajtásával nem "használja" a mögöttes forráskódot; és nem szerez a szükséges ismereteket az e kódban megtestesülő üzleti titkokról"); *Beacon Wireless Solutions Inc. v. Garmin Int'l*, F894. Supp. 2d (727W.D. Va. 2012). Hogyan válaszolnának erre a kérdésre a *Trandes* és a *Data General*-ügyekben eljáró bíróságok? A válasz arra utal-e, hogy problémát jelent az üzleti titokra való hivatkozás a számítógépes programok védelmében?

2. Milyen mértékben zárja ki az üzleti titok védelmét a titok nyilvános kormányzati nyilvántartásba való beemelése? *Lásd Frazee v. U.S. Forest Service*, 97 F.3d 367 (9th Cir. 1996) (az információ nem volt üzleti titok, mivel a kormánytól az információszabadságról szóló törvény alapján megszerezhető volt); *Weygand v. CBS, Inc.*, U43.S.P.Q.2d 1120 (C.D. Cal. 1997) (egy műnek az U.S. Copyright Office-nál történő letétbe helyezése megsemmisíti az üzleti titkot).

C. ÜZLETI TITOK ELTULAJDONÍTÁSA

Nem minden más üzleti titkának felhasználása minősül hűtlen kezelésnek. Az üzleti titok megszerzése vagy felhasználása csak két alapvető esetben jogellenes: ha az illetéktelen eszközökkel történik, vagy ha a bizalom megsértésével jár. UTSA §1; RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION §40.

1. Helytelen eszközök

E. I. du Pont deNemours & Co. kontra Christopher
United States Court of Appeals for the Fifth Circuit
431.2d 1012 (5th Cir. 1970)

GOLDBERG, körzeti bíró:

Ez egy olyan ipari kémkedés esete, amelyben a repülőgép a köpeny, a kamera pedig a tör. Az alperesek-fellebbezők, Rolfe és Gary Christopher, fotósok a texasi Beaumontban. Christopheréket egy ismeretlen harmadik fél azzal bízta meg, hogy légi felvételeket készítsenek az E.I. duPont deNemours & Company, Inc. beaumonti üzemének új építkezéseiről. A DuPont létesítményről 1969. március 19-én tizenhat fényképet készítettek a levegőből, és ezeket a fényképeket később előhívták és átadták a harmadik félnek.

A DuPont alkalmazottai nyilvánvalóan március 19-én vették észre a repülőgépet, és azonnal vizsgálatot indítottak, hogy kiderítsék, miért körözött a jármű az üzem felett. Aznap délutánra a vizsgálat során kiderült, hogy a repülőgép egy fényképezésben vett részt.

expedíciót, és hogy Christophersék voltak a fotósok. A DuPont még aznap délután felvette a kapcsolatot Christophersékkal, és megkérte őket, hogy fedjék fel a fényképeket kérő személy vagy vállalat nevét. Christopherék megtagadták az információ közlését, és ezt azzal indokolták, hogy az ügyfél névtelenségben kíván maradni.

Miután a DuPont zsákutcába jutott a nyomozással, a DuPont ezt követően pert indított Christophersék ellen, azt állítva, hogy Christophersék jogtalanul szerezték meg a DuPont üzleti titkait felfedő fényképeket, amelyeket aztán eladtak a meg nem nevezett harmadik félnek. A DuPont azt állította, hogy kifejlesztett egy szigorúan titkos, de nem szabadalmaztatott eljárást a metanol előállítására, amely eljárás versenyelőnyt biztosított a DuPont számára más gyártókkal szemben. A DuPont azt állította, hogy ez az eljárás üzleti titok volt, amelyet sok drága és időigényes kutatás után fejlesztettek ki, és amelynek megőrzése érdekében a vállalat különleges óvintézkedéseket tett. A Christopherék által lefotózott terület az az üzem volt, amelyet arra terveztek, hogy metanolt állítson elő e titkos eljárással, és mivel az üzem még építés alatt állt, az eljárás egyes részei közvetlenül az építési terület fölött voltak láthatóak. A DuPont azt állította, hogy az erről a területről készült fényképek lehetővé tennék egy hozzáértő személy számára, hogy kikövetkeztesse a metanol előállításának titkos eljárását. A DuPont tehát azt állította, hogy Christophersék jogtalanul sajtózták ki a DuPont üzleti titkait azáltal, hogy a fényképeket készítették és átadták a meg nem nevezett harmadik félnek. Keresetében a DuPont kártérítést kért az üzleti titok jogtalan felfedése miatt már elszenvedett veszteségek fedezésére, valamint a már elkészített fényképek további terjesztésének megtiltását és a metanolüzem további fényképezésének megtiltását kérte ideiglenes és véglegesen. . . .

. . . [T]he Christophers azzal érvel, hogy az üzleti titkok jogellenes elsajátításához birtokháborításnak, más jogellenes magatartásnak vagy bizalmas kapcsolat megsértésének kell fennállnia. Nem értünk egyet.

Igaz, ahogyan Christophers állítja, hogy a korábbi üzleti titok ügyek egy vagy több ilyen elemet tartalmaztak. Nem gondoljuk azonban, hogy a texasi bíróságok az üzleti titok védelmét kizárólag ezekre az elemekre korlátoznák. Éppen ellenkezőleg, a *Hyde Corporation kontra Huffines*, 1958, 158 Tex. 566, 314 S.W.2d 763, a Texas Supreme Court kifejezetten elfogadta a Restatement of Torts-ban található szabályt, amely kimondja:

Aki egy másik üzleti titkát jogosultság nélkül nyilvánosságra hozza vagy felhasználja, az a másik féllel szemben felelősséggel tartozik, ha

(a) a titkot nem megfelelő eszközökkel fedezte fel, vagy

(b) az általa történő felfedés vagy felhasználás a másik által a titok felfedésével a másik által belé vetett bizalom megsértésének minősül. . . .

RESTATEMENT OF TORTS §757 (1939). Így, bár a korábbi esetek bizalmas viszony megsértésével, birtokháborítással vagy más jogellenes magatartással foglalkoztak, a szabály sokkal szélesebb körű, mint az eddig előfordult esetek. Texas nem korlátozta magát konkrét sérelmekre, hanem átvette a RESTATEMENT (a) alszakaszát, amely elismeri az üzleti titok bármilyen "helytelen" eszközzel történő felfedezésének keresetindítási okát. . . .

A fennmaradó kérdés tehát az, hogy az üzemek építéséről készült légi felvételek más üzleti titkának megszerzéséhez nem megfelelő eszköznek minősülnek-e? Arra a következtetésre jutottunk, hogy igen, és a texasi bíróságok is így ítélnék meg. Az állam legfelsőbb bírósága kijelentette, hogy "a jog kétségtelen tendenciája az üzleti világban a kereskedelmi erkölcs magasabb normáinak elismerése és érvényesítése". *Hyde Corporation v. Huffines, supra*, 314 S.W.2d at 773. Ez a bíróság jóváhagyólag idézte azokat a cikkeket, amelyek szerint a versenytárs titkos eljárása birtokába jutás megfelelő eszköze a termék "vizuális elemzése" a másolat készítése érdekében. *K & G Tool & Service Co. v. G & G Fishing Tool Service*, 1958, 158 Tex. 594, 314 S.W.2d 782, 783, 788. Később egy másik texasi bíróság kifejtette:

A felfedezés eszközei nyilvánvalóak lehetnek, és az ismert tényezőkből a jelenleg ismeretlen eredményekhez vezető kísérlet egyszerű és a köztudatban fekvő kísérlet lehet. Ezek a tények azonban nem teszik tönkre a felfedezés értékét, és nem jelentenek előnyt egy olyan versenytárs számára, aki tisztességtelen eszközökkel megszerzi a tudást anélkül, hogy megfizetné a felfedező által ráfordított árat.

Brown kontra Fowler, Tex. Civ. App. 1958, 316 S.W.2d 111, 114, *ítélet elutasítva*.

Úgy gondoljuk tehát, hogy a texasi szabály egyértelmű. Valaki felhasználhatja versenytársa titkos eljárását, ha az eljárást a kész ~~titok~~ alkalmazott fordított tervezéssel fedezi fel; valaki felhasználhatja versenytársa eljárását, ha azt saját független újrakeresése során fedezi fel; de nem kerülheti meg ezeket a munkákat azzal, hogy az eljárást a felfedezőtől engedélye nélkül veszi el, amikor az ésszerű óvintézkedéseket tesz a titoktartás fenntartása érdekében. Egy eljárás megismerése anélkül, hogy időt és pénzt áldozna annak önálló felfedezésére, nem jogszerűtlen, kivéve, ha a jogosult önként nyilvánosságra hozza azt, vagy nem tesz ésszerű óvintézkedéseket a titoktartás biztosítására.

A jelen esetben Christophersék szándékosan átrepültek a DuPont-üzem felett, hogy képeket készítsenek egy olyan folyamatról, amelyet a DuPont megpróbált titokban tartani. Christophers a képeket egy harmadik félnek adta át, aki minden bizonnyal tisztában volt azzal, hogy milyen módon szereztek meg azokat, és aki a képeken szereplő információkat a DuPont eljárásával történő metanolgyártásra tervezte felhasználni. A harmadik személynek csak akkor van joga az eljárás felhasználására, ha saját kutatási erőfeszítései révén jutott hozzá ehhez az ismerethez, de eddig minden információ arra utal, hogy a harmadik személy kizárólag úgy jutott hozzá ehhez az ismerethez, hogy azt a DuPont-tól vette el, amikor a DuPont ésszerű erőfeszítéseket tett a titoktartás megőrzése érdekében. Ilyen helyzetben a DuPontnak megalapozott kereseti joga van arra, hogy megtiltja Christopherséknek, hogy üzleti titkát jogosulatlanul fedezzék fel, és megtiltja a nem zárt harmadik személynek, hogy a jogosulatlanul megszerzett információt felhasználja.

Megjegyezzük, hogy ez a nézet tökéletesen megegyezik a RESTATEMENT szerzőinek álláspontjával. A RESTATEMENT megalkotói a felfedezés nem megfelelő eszközeiről szólva a következőket mondták:

f. A felfedezés nem megfelelő eszközei. Más üzleti titkának nem megfelelő eszközökkel történő felfedezése a cselekvő személyt a titok érdekének sérelmétől függetlenül felelősségre vonja. Így, ha valaki fizikai erőszakkal alkalmaz a titkos képlet elvétele érdekében

más zsebéből, vagy betör más irodájába, hogy ellopja a képletet, magatartása jogellenes, és az e szakaszban foglalt szabálytól eltekintve felelősségre vonható. Az ilyen magatartás a titok megszerzésének e szabály szerinti nem megfelelő eszköze is. Az eszközök azonban akkor is lehetnek e szabály szerint helytelenek, ha az üzleti titokhoz fűződő érdeken kívül más kárt nem okoznak. Ilyen eszközök például a nyilvánosságra hozatalra irányuló csalárd félrevezetés, a telefonvezetékek lehallgatása, a lehallgatás vagy más kémkedés. A nem megfelelő eszközök teljes körű felsorolása nem lehetséges. Általában olyan eszközökről van szó, amelyek alulmúlják a kereskedelmi erkölcs és az ésszerű magatartás általánosan elfogadott normáit.

RESTATEMENT OF TORTS §757, Comment *f* at 10 (1939).

Ezzel az állásponttal tudatában vagyunk annak, hogy az ipari közösségünk egyes szegmenseiben népszerű sportággá vált az itt bemutatott ipari kémkedés. A szabadverseny iránti elkötelezettségünk azonban nem kényszeríthet minket arra, hogy elfogadjuk a dzsungel törvényét, mint a kereskedelmi kapcsolatainkban elvárt erkölcsi mércét. A kémkedési játékkal szembeni toleranciánknak véget kell vetni, ha a más kémkedésének megakadályozásához szükséges védelem olyan sokba kerül, hogy a találékonyság szellemét csillapítja. A kereskedelmi magánéletet meg kell védeni az olyan kémkedéssel szemben, amelyet nem lehetett volna előre látni vagy megakadályozni. Ezzel azonban nem azt akarjuk mondani, hogy minden, ami nem látható, a védett völgyben van, és azt sem, hogy minden olyan információ, amelyhez minden extra optikai kiterjesztésen keresztül jutunk hozzá, tilos. Valójában ahhoz, hogy az ipari versenyünk egészséges legyen, a konkurens iparosok megfigyeléséhez is kell, hogy legyen mozgástér. A versenytárs megteheti és meg is kell vásárolnia a versenytársait az árképzés tekintetében, és meg kell vizsgálnia a termékeit a minőség, az összetevők és a gyártási módszerek szempontjából. Talán rendes kerítések és tetőket kell építeni, hogy kizárják a betolakodó szemeket, de nem kell megkövetelnünk az üzleti titok felfedezőjétől, hogy védekezzen a kémkedés ma rendelkezésre álló, előre nem látható, felderíthetetlen vagy megelőzhetetlen módszerei ellen.

A jelen esetben a DuPont egy üzem építése közepén volt. Bár az építkezés után a kész üzem az eljárás nagy részét védte volna a látványtól, az építkezés ideje alatt az üzleti titok a levegőből is látható volt. Ha a DuPontot arra köteleznék, hogy a titok védelme érdekében tetőt húzzon a befejezetlen üzem fölé, az óriási költségekkel járna, hogy megakadályozza egy egyszerű iskolásfiú trükkjét. Itt nem vezetünk be új vagy radikális etikát, mivel etikánk soha nem adott erkölcsi szankciót a kalózkodásnak. A piac nem térhet el messze erkölcsinktől. Nem követelhetjük meg egy személytől vagy társaságtól, hogy ésszerűtlen óvintézkedéseket tegyen annak érdekében, hogy megakadályozza, hogy egy másik azt tegye, amit eleve nem kellene tennie. A ragadozó szemek elleni ésszerű óvintézkedéseket megkövetelhetjük, de az áthatolhatatlan erődítmény ésszerűtlen követelmény, és nem vagyunk hajlandók az ipari feltalálókat ilyen kötelezettséggel terhelni, hogy megvédjük erőfeszítéseik gyümölcsét. A "helytelen" mindig is sok árnyalatú szó lesz, amelyet az idő, a hely és a körülmények határoznak meg. Ezért nem kell a kereskedelmi szabálytalanságok katalógusát hirdetnünk. Nyilvánvaló azonban, hogy az egyik parancsolat azt mondja: "te

nem sajtáíthat ki üzleti titkot fondorlatos módon olyan körülmények között, amikor ésszerűen nem állnak rendelkezésre ellene védekezési lehetőségek." . . .

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. A nem megfelelő eszköznek más deliktumoknál is jelentős alapja van. *Lásd a duPont által idézett THE RE- STATEMENT f. megjegyzését, valamint a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION (HARMADIK) című dokumentumot.*

43. § (a tisztességtelen eszközök meghatározása: "lopás, csalás, a kommunikáció jogosulatlan lehallgatása, a bizalomvesztésre való ösztönzés vagy a bizalomvesztésben való tudatos részvétel, valamint egyéb, önmagukban vagy az eset körülményei alapján jogellenes eszközök").

Maga a *DuPont* példát szolgáltat az üzleti titokjog által tiltott, de egyébként valószínűleg nem deliktuális magatartásra. Azért kell-e tiltani az egyébként jogszerű magatartást, mert az üzleti titkot hoz nyilvánosságra? Ahogy Posner bíró a *Rockwell-ügyben* megjegyezte, az üzleti titokkal való visszaélés nagyrészt felesleges, ha nem terjed tovább, mint más deliktumok. Ennek ellenére az eset hatókörét tekintve aggályos. Nézzük a *duPont* vélemény utolsó mondatát. Mi a baj a "fondorlattal"? A fordított tervezés (amely mind a Restatement, mind az Egységes törvény szerint legális) kevésbé fondorlatos, mint a légi fotográfia? És miért kellene a "kiegyenlítő védekezésnek" a képbe kerülnie?

2. Általános egyetértés van abban, hogy a "reverse engineering" - azaz egy termék legális megszerzése és szétszedése annak működésének megismerése céljából - nem minősül üzleti titok eltulajdonításának. Amint azt a III. fejezetben látni fogjuk, a szabadalmaztatott találmány visszafejtése nem teszi lehetővé a felfedező számára, hogy a találmányt a szabadalom időtartama alatt gyakorolja. De míg egy termék visszafejtése könnyű lehet, a gyártási folyamatok visszafejtése különösen nehéz lehet. Vannak-e reális alternatívái a *duPont-ügyben* feltételezett kémkedésnek azok számára, akik meg akarnak érteni egy eljárást? Kell-e valamilyen jogilag védett mód a versenytársak eljárásainak felfedezésére?

3. Vegyük észre, hogy a *duPont-ügyben* hozott határozat hogyan illeszkedik a II.B.2. pontban az óvintézkedésekről szóló vitához. A *DuPont* védekezhetett volna a légi felvételek ellen azzal, hogy a belső építkezés megkezdése előtt tetőt épített az üzem területe fölé. Az Ötödik Körzet elutasította ezt az alternatívát, mert ez "óriási költséget jelentene annak megakadályozására, hogy semmi más ne történjen, mint egy iskolásfiú trükkje". Másrészt a bíróságok egyértelműen hajlandóak *némi* költséget róni a *DuPont*ra, hogy megvédje titkait a kíváncsi szemektől. Ha a *duPont* megengedte volna a mérnökeinek, hogy az üzem tervrajzainak másolatait az aluljárókban hagyják, az ügy kimenetele talán egészen más lenne.

Mennyi költséget kell a *DuPont*nak viselnie a saját védelme érdekében? A bíróságok egységes válasza az, hogy csak "ésszerű" óvintézkedéseket kell tenni. Bár ez a válasz nem túl hasznos, mégis meglehetősen gyakorlatias lehet egy adott iparágban, ahol a vállalatok az adott iparágban szokásos óvintézkedések megtételével védekezhetnek.

Másrészt, fontolja meg a Második Körzet megállapítását a *Franke v. Wiltschek*, 209 F.2d 493, 495 (2d Cir. 1953) ügyben:

Nem számít, hogy az alperesek a lejárt szabadalom és a felperes nyilvánosan forgalmazott termékének tanulmányozásából szerezhettek volna tudomást. A tény az, hogy nem tették. Ehelyett bizalmas ~~kapuk~~ révén a felperesektől szerezték azt, és ezzel kötelezettséget vállaltak arra, hogy azt nem használják fel a felperes kárára. Ezt a kötelezettségüket megszegték.

Ez összhangban van az UTSA-val?

4. Egy érdekes ügy, amely csak közvetett bizonyítékot tartalmaz a jogellenes tulajdonszerzésre, a *Pioneer Hi-Bred International kontra Holden Foundation Seeds, Inc.*, 35 F.3d 1226, 31 U.S.P.Q.2d 1385 (8th Cir. 1994). A felperes Pioneer nem tudta bizonyítani az eltulajdonítás konkrét cselekményét, de bizonyította (három kifinomult tudományos teszt alkalmazásával), hogy nagyon valószínűtlen, hogy az alperes hibrid vetőmagjait a felperes vetőmagjaitól függetlenül fejlesztették ki. Ehelyett a genetikai hasonlóságok miatt a Pioneer kimutatta, hogy sokkal valószínűbb, hogy ezek a vetőmagok egy népszerű Pioneer hibridből "származnak". Megállapították, hogy a Pioneer ésszerű intézkedéseket tett a nyilvánosságra hozatal ellen, többek között a kísérleti vetőmagokat titkos kóddal megjelölt zsákokba tette, a vetőmagok termesztését csak szigorú titoktartási megállapodások alapján engedélyezte, és jelöletlenül hagyta azokat a földeket, amelyekre a vetőmagokat ültették. A Pioneer 46,7 millió dolláros kártérítést kapott.

Ezzel szemben a Fourth Circuit az *Othentec Ltd. v. Phelan*, 526 F.3d 135 (4th Cir. 2008) ügyben egyértelművé tette, hogy a lopás feltételezése az alperes piacra lépésének gyorsasága alapján nem elegendő. A bíróságnak "tényleges objektív bizonyítékra" volt szüksége a hűtlen kezelésre.

PROBLÉM

2. Bizalmas kapcsolat

A

Az üzleti titokokat való visszaélés leggyakoribb vádja a bizalmas kapcsolat megsértése. *USA, David S. Almeling et al. v. 4. Statistical Analysis of Trade Secret Litigation in State Courts*, 46 GONZ L. REV. 57, 59 (2011) (beszámoló arról, hogy az üzleti titkokkal kapcsolatos ügyek 93 százaléka olyan felek között zajlik, akik ismerik egymást). A RE-STATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION 41. §-a kifejtő, hogy bizalmas kapcsolatot a következő körülmények között jön létre: fildon lopásokkal volna be:

(a) a személy az üzleti titok nyilvánosságra hozatala előtt kifejezetten ígéretet tett a titoktartásra; vagy

(b) az üzleti titkot olyan körülmények között hozták nyilvánosságra az érintett személynek, amelyek alapján a nyilvánosságra hozatalban részt vevő felek közötti kapcsolat vagy a nyilvánosságra hozatal körülményei indokolják azt a következtetést, hogy a nyilvánosságra hozatal időpontjában,

(1) a személy tudta vagy okkal tudhatta, hogy a közlést bizalmasnak szánták, és

(2) a közlésben részt vevő másik fél ésszerűen következtethetett arra, hogy a személy beleegyezett a titoktartási kötelezettségbe.

Smith kontra Dravo Corp.
United States Court of Appeals for the Seventh Circuit
103.2d (3697th Cir. 1953)

LINDLEY, J.

A felperesek fellebbeznek az alperes javára hozott ítélet ellen, amelyet a bíróság esküdtszék nélküli tárgyalás végén hozott. A kereset négy pontból áll: a 1. 3. és 4. pont 2a felperesek 2,457,841 és .2,457,842... számú szabadalmának megsértését állítja; a 3. és 4. pont a felperesek 2,457,841 és ... számú szabadalmának megsértését állítja.

Az 1940-es évek elején az azóta elhunyt Leathem D. Smith egy olyan ötlettel kezdett el játszani, amely szerinte nagyban megkönnyítené a rakományok hajó- és partmenti kezelését és ~~szállítását~~ Mivel elsősorban hajóépítéssel foglalkozott, természetes volt, hogy gondolatai elsősorban a vízi szállítással és a dokkok ~~kezelésével~~ foglalkoztak. Mindazonáltal átfogó terve a vasúti szállításra is kiterjedt. Olyan hajók építését képzelte el, amelyeket kifejezetten arra terveztek, hogy rakományukat egységes méretű acél teherkonténerekben szállítsák. Ezek az eszközök (amelyek, úgy tűnik, az elképzelésének lényege volt) a következők voltak: egyik végén magas ajtókkal voltak felszerelve; elég nagyok ahhoz, hogy egy ember könnyen be tudjon lépni; időjárás- és lopásbiztosak; és összecuszkható lábakkal rendelkeztek, amelyek (1) arra szolgáltak, hogy (a) a hajó fedélzetéhez rögzítsék őket a fedélzet mélyedéseibe illesztve, vagy (b) egymásra helyezve egymáshoz rögzítsék őket az egyes konténerek felső négy sarkában található foglalatok segítségével, és (2) elegendő távolságot engedtek a fedélzet és a konténer, illetve a konténer és a konténer között egy emelővontató villájának könnyű behelyezéséhez, és (3) emelőszemekkel voltak ellátva, amelyek egy speciálisan kialakított emelővel együtt lehetővé tették a konténerek rakománnyal töltött hajóra, vasúti kocsira vagy teherautóra való felhelyezését vagy onnan való eltávolítását. Az eszközök külső méretei olyanok voltak, hogy kompakt módon elférjenek a normál nyomtávú észak-amerikai vasúti kocsikban vagy a keskeny nyomtávú dél-amerikai vonatokban, valamint a legtöbb vízi hajó rakterében.

[A második világháború végén Smith cége, a Safeway Containers némi sikerrel gyártott és értékesített ilyen konténereket.]

Júniusban Smith egy vitorlás balesetben 23,1946,meghalt. Mivel az örökösödési adó miatt készpénzre volt szüksége, a hagyatékát arra készítette, hogy felmérje a vagyonát a rendelkezésre álló eszközök után. Az volt

ügy döntött, hogy a konténerüzletágot el kell adni. A folyamatban lévő eszközöket befejezték, de újakkal nem kezdtek el foglalkozni.

Az alperes érdekelt volt a Safeway konténerben, úgy tűnik, elsősorban leányvállalata, a Union Barge Lines általi használatra. 1946 októberében felvette a kapcsolatot az Agwilines-szel [a Smith egyik ügyfelével], hogy információt kérjen. Megfigyelt egy rakodási műveletet, amelyben az Agwilines használta a dobozt. Körülbelül ugyanebben az időben az alperes megkereste a hajóépítő társaságot, és érdeklődött néhány konténer megvásárlásának lehetősége felől. Azt mondták neki, hogy lépjen kapcsolatba Cowannal, a felperesek keleti képviselőjével. Ezt meg is tette, és októberben 29, 1946, Pittsburghben Cowan találkozott az alperes tisztviselőivel, hogy megvitassák a [konténerek] tervezett eladását. A tárgyalások előrehaladtával azonban az alperes érdeklődést mutatott az egész konténerfejlesztés iránt. Így ami az egyes konténerek megvásárlására irányuló megbeszélésnek indult, az a teljes üzletág eladásának lehetséges megalapozásával végződött.

Az érdeklődés ezen megnyilvánulása alapján Cowan részletes információkat küldött az alperesnek az üzletről. Ezek a következők voltak: (1) szabadalmi bejelentéseket mind a "leütött", mind a "merek" ládákra vonatkozóan; (2) mindkét tervrajz kék nyomatát; (3) egy miniatűr Safeway tárolót; (4) a lehetséges felhasználók érdeklődő leveleit; (5) további levelezést a potenciális felhasználókkal. Ezen kívül az alperes képviselői elutaztak a wis- consini Sturgeon Baybe, a hajóépítő vállalat székhelyére, és megtekintették a fizikai üzemet, a leltárt és a gyártási folyamatot.

A felperesek 150 000 dolláros árat és egységenként 10 dolláros jogdíjat ajánlottak. Ezt visszautalták. Az ezt követő 100 000 és 75 000 dolláros ajánlatokat, konténerenként 10 dolláros jogdíjjal, szintén elutasították. A tárgyalások 1947. január 30-ig folytak, amikor is az alperes végül elutasította a felperesek ajánlatát.

1947. január 31-én az alperes bejelentette az Agwilines-nek, hogy "a lehető legszélesebb körűen használható hajózási konténert" szándékozik tervezni és gyártani "parti gőzhajózás céljára . . . [és] a belvízi folyókon való felhasználásra, valamint ... az autópálya- és vasúti fuvarozók összekötésére". A projekt fejlesztése gyorsan haladt, így 1947. február 5-re a de- fendant készletre rendelt egy olyan teherszállító konténert, amelyet a felperesek szabadalmi bejelentéseinek felhasználásával úgy terveztek meg, hogy elkerüljék a bitorlásra vonatkozó igényeket. Az egyik eltérés az volt, hogy a konténer hosszában végigfutó csúszkákat és mélyedéseket használtak, nem pedig lábakat és aljzatokat, mint a felperesek terveiben. Az Agwilines azonban elutasította ezt a konstrukciót, és ragaszkodott a felperesek ötletének adaptálásához. Röviden, az alperes végterméke a felperesek tervének számos, ha nem is minden jellemzőjét tartalmazta. Az így kialakított terméket a kereskedelem olyan mértékben elfogadta, hogy 1948 márciusára az alperes mintegy 500 konténert értékesített. Ezen értékesítések közül sok olyan cégeknek történt, amelyek már korábban jelentős érdeklődést mutattak a felperesek terveiről, és amelyek szerepeltek az alperesnek közölt leendő felhasználók között.

Az alperes konténerének egy sajátossága különbözött a felperesekétől: a szélessége négy hüvelykkel kisebb volt. Ennek eredményeként a felperesek terméke elavulttá vált. Az ő tartályukat nem lehetett felcserélhetően használni az alperesével; a gyártást beszüntették. Következésképpen az egész vállalkozás elidegenítésének kilátásai megszűntek.

A fentiek a felperesek keresetének lényege. A fölöslegességtől megfosztva a vádpont az, hogy az alperes bizalmas kapcsolat révén szerzett tudomást a felperesek titkos terveiről, terveiről és leendő vevőiről, majd ezt a bizalmat jogellenesen megsértette azáltal, hogy az információt saját előnyére és a felperesek kárára használta fel.

[A bíróság megállapította, hogy a Safeway működése során történt bizonyos információközlések ellenére a felperesek konténereinek kialakítására vonatkozó információi üzleti titkot képeztek.]

(3) Az alperes bizalmi helyzetben volt-e a diszkrimináció idején?

Holmes bíró úr egyszer azt mondta, hogy a bizalmas kapcsolat megléte a "kiindulópont" egy ilyen kereseti okban. *E.I. DuPont de Nemours Powder Co. v. Masland*, U244.S. [100,1917102]. Bár mi kissé másképp állunk hozzá, a felperesek ügyének ezen elemének fontosságához nem fér kétség.

Az biztos, hogy egy nem bizalmas jellegű közzététel nem szolgáltat alapot egy peres eljáráshoz. A felperesek információi védelmet élveznek, mivel titkosak. Az önkényes nyilvánosságra hozatal természetesen megsemmisíti a titkosságot és a megfelelő védelmet. Ez azonban nem igaz akkor, ha a bizalom egy ötlet közlését vonja maga után.

Egyértelmű, hogy az alperestől nem kértek kifejezett bizalmi ígéretet. Felmerül azonban az a kérdés, hogy a felek kapcsolatából következik-e ilyen ígéret. Pennsylvania nem szolgáltatott számunkra pontosan erre vonatkozó döntést, de a *Pressed Steel Car Co. kontra Standard Car Co.*, Pa210. 464,60 A. bőszeges iránymutatást nyújt4., Ott a felperes átadta a kék rajzokat az ügyfeleknek, hogy azok alaposabban megismerhessék az általuk megvásárolt vasúti kocsikat; az alperes ezektől az ügyfelektől kapta meg a rajzokat. Amikor megállapította, hogy a vevők a felperes által beléjük helyezett bizalom eredményeként birtokolták a terveket, és hogy a bizalmat a kék rajzok alperesnek történő átadásával megsértették, a bíróság a következőket mondta, 60 A., 10. oldal: "Bár nem volt kifejezett korlátozás a rajzok tulajdonjogára vonatkozóan, vagy bármilyen kifejezett korlátozás a felhasználásukra vonatkozóan, egyértelmű ... hogy a célt, amelyre a felperes átadta őket, minden fél megértette".

Az idézett nyelvezet alkalmazandó és meghatározó. Itt a felperesek egy céllal hozták nyilvánosságra a tervüket, hogy az alperes értékelni tudja azt az üzlet megvásárlása céljából. Nem lehet kétséges, hogy az alperes ismerte és megértette ezt a korlátozott célt. A felperesek bíztak benne, hogy az így ~~adott~~ információt e korlátozással fogadják el. "[A]z első dolog, amiről meg kell győződni, hogy az alperes nem él vissza csalárd módon a belé helyezett bizalommal. Ez a bizalmas kapcsolatok szokásos velejárója. Ha bármilyen hátrány származik abból, hogy ismerte a felperesek titkait, akkor ezt a terhet a jóval együtt kell viselnie". *E.I. DuPont de Nemours Powder Co. kontra Masland*, 244 U.S. 100,102.

Az sem megfelelő válasz, ha az alperes azt állítja, hogy a felperesekkel kötött ügyletek a szokásos piaci feltételek mellett zajlottak. Ugyanígy a felperesek és az alperesek közötti teljes ügyleteket a *Booth v. Stutz Motor Car Co.*, Cir7., F56.2d 962; *Allen-Qualley Co. v. Shellmar Products Co.* „D.C., F31.2d megerősítette293., Cir7., F36.2d és 623*Schavoit v. American Rebonded Leather Co.*, 104 Conn. 472, 133 A. 582. Ez a tény nem vonja le azt a következtetést, hogy az alperes éppen ezen ügyletek nélkül nem szerzett volna tudomást a felperesektől a tartály kialakításáról. Az információ felhasználásának hallgatólagos korlátozása a "fegyvermentes" ügyletben gyökerezik.

(4) A titkos információk alperes általi helytelen felhasználása

Az alperes saját bizonyítékaiból kiderül, hogy csak azután kezdte meg a konténer tervezését, hogy hozzáférhetett a felperesek terveihez. Az alperes mérnökei elismerten hivatkoztak a felperesek szabadalmi bejelentéseire, mint mondták, a jogsértés elkerülése érdekében. Nem vitatott, hogy az Agwilines sürgetésére az alperes átdolgozta a javasolt tervét, hogy beépítse a felperesek konténereinek összecusukható lábát és aljzatát. Ezek a bizonyító erejű tények, valamint az alperes és a felperesek készterméke közötti feltűnő hasonlóság több mint elégségesek voltak ahhoz, hogy az alperest elítéljék a felperesektől kapott szerkezeti információk helytelen felhasználása miatt.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Mivel a szállítótartályok a szabadpiacon kaphatók voltak, a Dravo nem érvelhetett volna azzal, hogy azok nem üzleti titok? Smith ügynöke, Cowan, felfedette bármi olyat, ami a konténerek szemrevételezéséből *nem* derült ki? A konténerizáció történetéről bővebben lásd MARC LEVINSON, THE BOX: HOW THE SHIPPING CONTAINER MADE THE WORLD SMALLER AND THE WORLD ECONOMY BIGGER (2008) (a Dravo Corporation konténerét a konténerizáció korai előfutáraként említi).

2. A *Van Prods. Co. v. General Welding & Fabricating Co.* „A213.2d 779-80769, (Pa. 1965), a Pennsylvania Supreme Court kritizálta *Smith-t*, amiért a bizalmas kapcsolat meglétére összpontosított, kizárva azt, hogy egyáltalán volt-e üzleti titok. A bíróság azt mondta: "A kiindulópont minden ilyen jellegű ügyben nem az, hogy volt-e bizalmas kapcsolat, hanem az, hogy valójában volt-e üzleti titok, amelyet visszaélészerűen kisajátíthattak". Ha azonban van titok, akkor az a vállalat, amely üzleti tárgyalás során megkapja a titkot, majd fizetés nélkül használja fel, bűnös a titok eltulajdonításában. Lásd *Altavion Inc. v. Konica Minolta Sys. Lab. Inc.* , Cal171. Rptr. 3d (714Cal. Ct. App. 2014).

3. Hasonlítsa össze a *Smith v. Dravo ügyet* az *Omnitech Int'l v. Clorox Co.* „U29.S.P.Q.2d (16655th Cir. 1994) ügygel, ahol a bíróság úgy ítélte meg, hogy nem minősül az üzleti titok megtámadható "felhasználásának", ha az alperes értékeli azt annak során, hogy megpróbálja eldönteni, hogy (a) megvásárolja-e a vállalatot, vagy (b) licencet vesz-e az üzleti titok használatára. A felelősség hiányának megállapítása itt ésszerű, mert lehetővé teszi a potenciális licenciavevő számára, hogy megalapozott döntést hozzon, és így elősegíti a hatékony licencnyújtást. De meddig terjedhet ez? Jogosult-e a potenciális engedélyes a kutatás megismétlésére vagy modellek készítésére annak értékelése érdekében? Vannak-e

a "make or buy" döntést hozó vállalatokra - vagyis azokra, amelyek a felperes technológiájának licencelését vagy a piacra való belépést fontolgatják - vonatkozó különleges korlátozások?

A *Smith* és az *Omnitech* esetében is a licencügyletek során történt közzétételről volt szó. Az ilyen esetek a "szerződéskötés előtti felelősség" amorf jogának részét képezik. Lásd E. Allen Farnsworth, *Precontractual Liability and Preliminary Agreements (Szerződés előtti felelősség és előzetes megállapodások): Fair Dealing and Failed Negotiations*, 87 COLUM. L. REV. 217 (1987). Mind a *Smith*-, mind az *Omnitech*-ügy az Arrow-féle információs paradoxon problémáját veti fel. Amit a felperesnek el kell adnia az alperesnek, az olyan információ, amely csak azért értékes, mert titkos. Ha nincs jogi védelem, és ha a felperes a titkot az alperes tudomására hozza, akkor annak értéke elvész. Az alperes azonban nem várhatja el, hogy az információért fizessen, hacsak nem láthatja az információt, hogy meghatározhassa annak értékét. Így a bizalmas információk valamilyen jogi védelem nélkül az üzleti titkok eladása vagy engedélyezése nem történhet meg. Megjegyzendő, hogy ez a probléma nem merül fel a szellemi tulajdon más területein, például a szabadalmi jogban, mivel a licenciába adott találmányok már nyilvánosságra kerültek.

4. A *Bateman v. Mnemonics, Inc.*, 79 F.3d 1532 (11th Cir. 1996) ügyben a bíróság jelezte, hogy "óvatos" a hallgatóságos bizalmas kapcsolatokon alapuló üzleti titokra vonatkozó követelésekkel szemben, mivel az ilyen követelésekkel visszaélhetnek. A bíróság elutasította a *Bateman* állítását, miszerint ilyen kapcsolat állt fenn, mivel a *Bateman* "nem tette világossá az érintett felek számára, hogy a titoktartásra vonatkozó elvárás és kötelezettség áll fenn". Így a bíróság úgy tűnt, hogy a bizalmas információ címzettjének tényleges tudomásulvételére vonatkozó követelményt állít fel, miszerint az ilyen információt közlő személy a közlést bizalmasnak szánta. A másik végletet a Fifth Circuit a *Phillips v. Frey*, 20 F.3d 623, 631-32 (5th Cir. 1994) ügyben úgy találta, hogy egy vállalkozás eladásáról folytatott tárgyalások során hallgatóságos bizalmas kapcsolat áll fenn annak ellenére, hogy a közlő fél még csak nem is kérte az információ bizalmas kezelését.

Melyik megközelítésnek van több értelme? Ki van a legjobb helyzetben a ~~kés~~ tisztázásához, a nyilvánosságra hozó vagy a címzett?

5. Van-e mód arra, hogy a potenciális engedélyes megakadályozza a bizalmas kapcsolat kialakulását egy ilyen helyzetben?

6. A *Smith*-ügy alperese valójában egy olyan készüléket értékesített, amely nem volt azonos a felperes készülékével. Milyen körülmények között lehet az alperes felelős az üzleti titok eltulajdonításáért anélkül, hogy az üzleti titkot szó szerint lemásolná? A *Mangren Res. & Dev. Corp. kontra National Chem. Co.*, 87.3d (13397th Cir. 1996) ügyben a bíróság tágran határozta meg a helytelen "felhasználást", kimondva, hogy "a más üzleti titkát felhasználó akkor is felelős, ha azt saját erőfeszítései által végrehajtott módosításokkal vagy ~~újra~~ használja, amennyiben a cselekvő által alkalmazott eljárás lényege a másik titoktól származik. Ha az üzleti titokjog nem lenne rugalmas, akkor a felelősséget a másik üzleti titkát használó személynek kell viselnie.

elégge ahhoz, hogy olyan módosított vagy akár új termékekre is kiterjedjen, amelyek lényegében más üzleti titkaiból származnak, a törvény által biztosított védelem üres lenne." A *Mangren*hez hasonlóan a *Texas Tanks Inc. v. Owens-Corning Fiberglas*

Corp. 99 F.3d 740 (5th Cir. 1997). A *Texas Tanks* ügyben az Ötödik Kör kimondta, hogy a titok feletti "ellenőrzés és uralom gyakorlása" kereskedelmi felhasználásnak minősül.

ennek a titoknak. Elutasította az alperes azon érvelését, miszerint nem vonható felelősségre a titok megszerzéséért, ha a titok ténylegesen nem épül be egy kereskedelmi termékbe. A bíróság megjegyezte, hogy az Owens Corning titok ismerete valószínűleg befolyásolta volna saját konkurens termékének fejlesztését, és ez elegendő volt a titok jogellenes "felhasználásának" bizonyításához. A *Collelo v. Geographic Servs., Inc. ügyben*, 283 Va. 56 (2012), a Virginia Supreme Court úgy ítélte meg, hogy egy fél akkor is felelős lehet az üzleti titokkal való visszaélésért, ha nem versenyzett a felperessel, amennyiben a felperes bizonyítani tudja a kárt. *Lásd* Mark A. Lemley, *The Fruit of the Poisonous Tree in IP Law*, 103 IOWA L. REV. 245 (2017).

PROBLÉMÁK

II-9. probléma. Solomon, a ToolCo termékeinek rendszeres vásárlója, új szerszámötlettel áll elő. Elküldi az ötletet a ToolCo-nak, és javasolja, hogy gyártsák le. A ToolCo valóban legyártja és értékesíti az új szerszámot. Jogosult-e Solomon ~~kárt~~ azért, hogy a ToolCo felhasználta az ötletét? Számít-e valamit, ha (1) a ToolCo aktívan kérte az ötletet Solomontól? (2) Solomon a javaslatot egy levéllel együtt küldte el a ToolCo-nak, amelyben közölte, hogy tárgyalásokat kíván kezdeni az ötlet felhasználására vonatkozó lehetséges licencmegállapodásról? (3) a ToolCo a múltban nem hivatalos, íratlan politikát folytatott a jó ötleteket benyújtó feltalálók kompenzálására?

II-10. probléma. A VenCo, egy induló vállalkozások finanszírozásával foglalkozó kockázati tőkebefektető megvizsgálja a TechCo-t, hogy eldöntse, finanszírozza-e vagy sem. A vizsgálat elősegítése érdekében a VenCo bizalmas információkat kér és kap a TechCo termékeiről és *piaci* helyzetéről. A VenCo végül úgy dönt, hogy nem finanszírozza a TechCo-t, mert aggályai vannak a vezetésével kapcsolatban, de finanszírozza a TechCo egy induló vállalkozását, amely ugyanezen a területen tevékenykedik. Felelős-e a VenCo vagy az induló vállalkozás a TechCo felé? Milyen kötelezettségeket vállal a VenCo a TechCo követelése miatt, ha vannak ilyenek?

II-11. probléma. A Falcon Systems kereskedelmi képviselőként alkalmazza Kotvát. A Súlyomnak végzett munkája során Kotva számos tényleges és potenciális ügyféllel kerül kapcsolatba. Egyeseket a Falcon biztosít, míg másokat saját maga alakít ki. Kapcsolatai kezeléséhez a LinkedIn nevű weboldalt használja, amely lehetővé teszi az emberek számára az üzleti kapcsolatok rögzítését és kiépítését. Kotva a LinkedInt használja minden kapcsolatára, üzleti és személyes kapcsolataira egyaránt.

Amikor Kotva elhagyja a Falcon-t, hogy munkát vállaljon egy versenytársánál, a Falcon azzal érvel, hogy a LinkedIn "kapcsolatai" gyakorlatilag ügyféllistának minősülnek, és a vállalathoz tartoznak. Ragaszkodnak hozzá, hogy töröljék a LinkedIn-fiókját, vagy alternatívaként töröljenek minden munkával kapcsolatos kapcsolatot az oldalról. Hogyan döntsön a bíróság?

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG

Bár az UTSA nem tartalmaz kifejezett kivételeket az üzleti titokért való felelősség alól, a jogellenes tulajdonszerzés meghatározása megköveteli, hogy az üzleti titok tulajdonosa bizonyítsa, hogy az alperes az üzleti titkot nem megfelelő eszközökkel szerezte meg. A független felfedezés vagy a visszafejtés nem minősül helytelen eszköznek. Így amennyiben az alperes bizonyítani tudja, hogy az üzleti titok információit újra megtervezte vagy önállóan fejlesztette ki, elkerülheti a felelősségre vonást. *Lásd Raytheon Co. kontra Indigo Sys. Corp.*, F895.3d (1333Fed. Cir. 2018) (egy korábbi munkavállaló által a felperes alkalmazásában való kilépése után végzett önálló találmányra vonatkozó bizonyíték elismerése). A DTSA kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a visszafejtés és a független találmány nem minősül az üzleti titok megszerzésének helytelen eszközének. DTSA U18.S.C. §1839(6)(B).

Továbbá a bíróságok már régóta elismerik, hogy az üzleti titok védelme "érintheti a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő érdeket, vagy más jelentős közérdeket is előmozdíthat". *Lásd RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION*, §40, comment c. A DTSA ex-az üzleti titkot bejelentő személyeket - akik üzleti titkot fednek fel a kormányoknak vagy egy ügyvédnek a gyanús illegális tevékenység bejelentése vagy kivizsgálása céljából - az üzleti titokért való felelősség alól mentesíti.

1. Független felfedezés és visszafejtés

Nem minden üzleti titok felhasználása vagy felfedése minősül perelhető hűtlen kezelésnek. Sőt, ahogyan azt az egységes üzleti titokról szóló törvényt kidolgozó biztosok megjegyezték, az üzleti titok megszerzésének több kategóriája létezik "megfelelő eszközök" tekintetében. Ezek a "megfelelő eszközök" nem tagadják közvetlenül az üzleti titok létezését vagy az alperesnek a titok felhasználását. Inkább az üzleti titoknak a versenytárs általi *jogszerű* felhasználásáról van szó.

Az UTSA 1. §-hoz fűzött kommentár kifejti, hogy:

Az üzleti titokra vonatkozó törvények mögött meghúzódó, széles körben megfogalmazott politikák egyike "a kereskedelmi etika normáinak fenntartása". THE RESTATEMENT OF TORTS, Section Comment 757,(f), megjegyzi: "A tisztességtelen eszközök teljes katalógusa nem lehetséges", de az 1. szakasz (1) bekezdése tartalmaz egy részleges felsorolást.

A megfelelő eszközök közé tartoznak:

1. Felfedezés független találmány révén;
2. Felfedezés "fordított tervezéssel", azaz az ismert termékből kiindulva, visszafelé haladva, hogy megtaláljuk a kifejlesztés módját. Az ismert termék megszerzésének természetesen tisztességes és becsületes módon kell történnie, például a termék szabadpiacon történő megvásárlásával, hogy a fordított tervezés jogszerű legyen;
3. Az üzleti titok tulajdonosának engedélyével történő felfedezés;
4. A tárgy nyilvános használatban vagy nyilvános kiállításon történő megfigyelése;

5. Az üzleti titok megszerzése a közzétett szakirodalomból.

Lásd még RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION 43. § ("A nyilvánosan elérhető termékek vagy információk független felfedezése és elemzése nem minősül a beszerzés tisztességtelen eszközének.").

Kadant, Inc. kontra Seeley Machine, Inc.

United States District Court for the Northern District of New York

244 Supp. 2d 19 (N.D.N.Y. 2003)

HURD, körzeti bíró.

...

II. Tények

A Kadant egy tőzsdén jegyzett vállalat, amelynek éves forgalma meghaladja a 100 millió dollárt. A Kadant AES ("AES") a Kadant Queensburyben, New Yorkban található részlege. Az AES huszonnyolc éve gyárt és értékesít világszerte olyan termékeket, amelyek a papírgyártó gépeket tisztítják és kondicionálják, valamint a papírgyártási folyamatban használt vizet szűrik. "Az AES üzletágának három fő termékterülete van: zuhany- és permetezőberendezések és fűvókák; fóliapengék, amelyek a papírgyártási folyamat során eltávolítják a vizet a papírról; valamint a papírgyártási folyamatban felhasznált víz szűrésére szolgáló fóliákat és szűrőket tartó szerkezetek, hogy az újrafelhasználható legyen." Az AES-nek három fő termékterülete van. . . . A felperes meghatározó helyet foglal el a nemzeti papírgyártási piacon.

Corlew-t 1995 júliusában vette fel az AES gépkezelőként. Közel három évvel később, 1998 áprilisában előléptették a mérnöki osztályra. Ebben a minőségében Corlew-nak egy AES mérnök és egy ügyfél által készített, finomított megrendelést adtak át, és az ő feladata volt, hogy "gyártási rajzot (utasításokkal és anyagjegyzékkel - azaz a "receptet") készítsen a megrendeléshez". Egy ilyen rajz elkészítéséhez Corlew egy számítógéppel segített rajzológépet használt. A számítógéppel segített rajzológép tartalmazta "az AES termékek receptjeit, és rajzokat és anyagjegyzékeket generált". A felperes azt állítja, hogy az AES lépéseket tett a számítógéppel segített rajzológépben található információk titkosságának védelme érdekében. 1999 júniusában Corlew-t ismét előléptették, és most már az volt a feladata, hogy segítse a mérnököket a vevői megrendelések megtervezésében. Corlew-nak 2001 nyarán felmondtak.

Az AES-nél töltött szolgálati ideje alatt Corlew hozzáférhetett a felperes termékeinek "receptjeihez" ("tervezési specifikációk") és a felperes leendő vásárlóinak számítógépes adatbázisához, amely "a papírgyártó ipar összes potenciális vásárlójának nevét, címét és e-mail címét tartalmazza, beleértve az e vállalatok megrendeléseire kulcsfontosságú személyek nevét". A felperes azt állítja, hogy Corlew egyik utolsó megbízása az AES-nél töltött ideje alatt az volt, hogy összehangolja ezt az adatbázist azzal az adatbázissal, amely az AES összes jelenlegi vevőjére és vásárlási előzményeire vonatkozó információkat tartalmaz. Corlew-nak hozzáférése volt az AES teljes számítógépes rendszeréhez, amely nyilvánvalóan magában foglalta mindkét adatbázist, valamint a tervezési specifikációkat tartalmazó számítógépes rajzológépet. Munkaviszonya lejártával Corlew hozzáférést az AES számítógépes rendszeréhez megszüntették, és laptopjáról letörölték az AES információit és/vagy az azokhoz való hozzáférést. Az AES-nél fennálló munkaviszonya alatt,

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG 91

Corlew aláírt titoktartási megállapodást kötött, amelyben vállalta, hogy nem hoz nyilvánosságra és nem használ fel saját javára semmilyen bizalmas információt, beleértve az AES ügyfeleire vonatkozó információkat is.

...

2002 áprilisának vége felé Corlew a Seeley-nél kezdett dolgozni, "a Seeley termékek új termékcsaládjának kifejlesztésén és marketingjén dolgozott, amelyet a cellulóz- és papírgyártó ipar számára értékesített". Az alperesek szerint "[a]z új termékcsaládot alkotó termékeket meglévő termékekből fordítottan fejlesztették ki, amelyek szabadon hozzáférhetőek voltak a nyilvánosság számára, és nem védte őket közzétett szabadalmi bejelentés, hatályos szabadalom vagy üzleti titok". A felperes szerint az alperesek csak úgy tudták ilyen rövid idő alatt kifejleszteni és eladásra bocsátani ezt az új termékcsaládot, hogy nem fordított tervezéssel, ami állítása szerint időigényes, költséges és műszaki szakértelmet igénylő eljárás, hanem azzal, hogy a Corlew ellopta az AES üzleti titkait - a tervezési specifikációkat és az ügyféladatbázisokat - és megsértette a védjegyét.

Konkrétan a felperes azt állítja, hogy az alperesek saját szakértőjét alapul véve az alpereseknek évekkel.7 lenne szükségük ahhoz, hogy a felperes összes fűvókáját visszafejtsék. Az alperesek azonban azt állítják, hogy a felperes termékeinek csak egy kis töredékét, nem pedig az összeset visszafejtették. A felek azt is vitatják, hogy a gyártási folyamat mennyi időt venne igénybe. . . .

III. Megbeszélés

A felperes a Fed. R. Civ. P.
52(a). . . .

Ahhoz, hogy a felperes sikeresen kérhesse az ideiglenes intézkedés elrendelését, bizonyítania kell: 1) a helyrehozhatatlan kár valószínűségét, ha a végzés nem kerül megadásra; és 2) vagy az állításai érdemében való siker valószínűségét, vagy az állításai érdemére vonatkozó súlyos kérdések fennállását, valamint a nehézségek mérlegelését, amely döntően a javára dől el. *Bery kontra New York város*, F97.3d 693-94689, (2d Cir. 1996). Mivel az ideiglenes végzés kibocsátása drasztikus jogorvoslat, a felperesnek "egyértelműen bizonyítania" kell ezeket a követelményeket. *Lásd Mazurek v. Armstrong*, U520.S. (968,1997972) . . .

B. ÜZLETI TITOK ELLOPÁSA/ELSAJÁTÍTÁSA

...

1. Az érdemi siker valószínűsége

Az üzleti titok eltulajdonításának megállapításához a felperesnek bizonyítania kell: 1) hogy "üzleti titok birtokában volt; és 2) hogy az alperesek ezt az üzleti titkot egy megállapodás, bizalom vagy kötelesség megszegésével, vagy a nem megfelelő eszközökkel történő felfedezés eredményeként használják fel". *In- tegrated Cash Management Services, Inc. kontra Digital Transactions, Inc.*, 920 F.2d 171, 173 (2nd Cir. 1990); *lásd még Carpetmaster of Latham v. Dupont Flooring Systems*, 12 F. Supp. 2d 257, 261 (N.D.N.Y. 1998). . . .

b. Tervezési előírások

A titoktartás ismét a középpontba kerül, és döntő jelentőségű annak meghatározásakor, hogy a felperes terméktervezési specifikációi jogosultak-e az üzleti titok védelmére az előzetes jogsértés megszüntetésére irányuló jogorvoslat megszerzése céljából. Ha a titoktartás a termék forgalomba hozatalakor megszűnik, nem áll fenn az üzleti titok védelme. *Lásd LinkCo*, 230 F. Supp. 2d, 498-99. o. (az esetek összegyűjtése). Az állítólagos üzleti titok tekintetében az elsődleges kérdés az, hogy a felperes termékei visszafejthetők voltak-e a Corlew Seeley-nél történő alkalmazása és az alperesek marketingje és termékeik értékesítésre történő forgalomba hozatala közötti időszakban.⁹ Amint azt az *alábbiakban* bemutatjuk, a felek nem értenek egyet minden olyan lényeges tényben, amely ennek a vitának a megoldásához vezet".

Az üzleti titokra vonatkozó jog ... nem nyújt védelmet a ... úgynevezett reverse engineering[.] "*Kewanee Oil Co. v. Bicron Corp.*", 416 U.S. 470, 476 (1974). Ugyanakkor "a "reverse engineering" kifejezés nem olyan talizmán, amely immunizálhatja az üzleti titkok ellopását". *Telerate Systems, Inc. kontra Caro*, F689. Supp. (221,S233.D.N.Y. 1988). A releváns vizsgálat az, hogy az állítólagos üzleti titok megszerzésének eszközei megfelelőek vagy "tisztességesek" voltak-e, szemben azzal, hogy a munkáltatóval fennálló bizalmas kapcsolat révén szerezték meg. *Lásd Franke v. Wiltschek*, F209.2d 493, (4952d Cir. 1953); *Telerate*, 689 F. A termék tervezési specifikációjának meghatározása érdekében végzett visszafejtés²³³. tehát megengedett, amennyiben a visszafejtéshez szükséges információk megszerzéséhez használt eszközök nyilvánosak, és nem a termék gyártójával vagy tulajdonosával kialakított bizalmas kapcsolaton keresztül jutnak hozzá.

Az egyik bíróság, amely nem elégedett ezzel a megkülönböztetéssel, úgy ítélte meg, hogy még akkor is, ha egy termék a nyilvánosságra került, és így ki volt téve annak, hogy a vevők visszafejlesztették, az üzleti titok státusza sértetlen marad, mivel az alperesnek a felperessel való korábbi munkaviszonya volt az egyetlen alapja annak, hogy az alperesek "képesek voltak kiválasztani bizonyos elemeket a nyilvános információk hatalmas tengeréből". *Lásd Monovis, Inc. v. Aquino*, F905. Supp. 1205, 1228 (W.D.N.Y. 1994). A jognak ez a felfogása gyakorlatilag kiiktatna minden olyan előnyt, amelyet a visszafejtéses mérnöki tevékenység nyújtana az üzleti titokra vonatkozó előzetes jogsértés-megszüntetés elemzésében, megelőzné a kereskedelmi versenyképesség egészséges fogalmait, és nagymértékben hozzájárulna egy olyan inert piachoz, ahol a termékeket csak az eredetiség áthatolhatatlan köpenye alatt lehet kifejleszteni és értékesíteni. Ezért elutasításra kerül.

A felperes nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy az alperesek által az állítólagos üzleti titok megszerzésére használt eszközök helytelenek vagy tisztességtelenek voltak. Röviden, nincs bizonyíték arra, hogy a Corlew ténylegesen ellopta a tervezési specifikációkat. Ehelyett szükségszerűen arra a következtetésre támaszkodik - hogy az alperesek csak úgy tudták ilyen rövid idő alatt kifejleszteni, forgalomba hozni és értékesíteni termékeiket, ha a Corlew ellopta a tervezési specifikációra vonatkozó információkat -, amely, amennyire az eddigi bizonyítékok mutatják, megalapozatlan. Úgy tűnik, a felperes nem azt állítja, hogy a visszafejtés lehetetlen, csak azt, hogy ez sok időt, szakértelmet és költséget igényelne, és hogy ennek hiánya azt bizonyítja, hogy a tervezési specifikációkat el kellett lopni. Az alperesek azzal érveltek, hogy a felperes termékei egyszerűek voltak, és abból álltak,

hogy

⁹ "A fordított tervezés az a folyamat, amelynek során egy mérnök egy már létező terméket visszafelé haladva újraalkotja annak tervezését és/vagy gyártási folyamatát." *United Technologies Corp. by Pratt & Whitney v. F.A.A.* ,F102.3d n.688,6901 (2d Cir. 1996).

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG 93

nem technikai jellegű és kevés alkatrészből áll, hogy a visszafejtés kevés időt vesz igénybe, és hogy mindenesetre a felperes termékeinek csak egy kis töredékét, nem pedig az összeset visszafejtették. A felperes nem cáfolta kellőképpen ezeket az állításokat. Így mivel a felperes nem bizonyította egyértelműen, hogy az alperesek jogellenesen szerezték meg és dolgozták fel a termékeit, az üzleti titok védelme a per ezen szakaszában nem megfelelő. *Lásd pl. Bridge C.A.T. Scan Associates v. Technicare Corp* „F710.2d 946-47940, (2d Cir. 1983) (bizonyíték hiánya arra vonatkozóan, hogy a felperes által üzleti titokként hivatkozott információk megszerzéséhez használt eszközök nem voltak megfelelőek, az előzetes tiltó intézkedés megtagadását tette szükségessé).

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Miért jogszerű a visszafejtés? Ha - ahogyan az UTSA biztosai javasolták - az üzleti titokra vonatkozó törvény egyik célja az üzleti etika normáinak előmozdítása, akkor nem tűnik-e valami rossznak, ha szétszedjük egy versenytárs termékét, hogy kitaláljuk, hogyan másolhatjuk azt? Vajon a fordított tervezés csak azoknak a versenytársaknak kedvez, akik nem elég okosak ahhoz, hogy saját maguk fejlesszenek ki ötleteket vagy termékeket?

A *Chicago Lock Co. v. Fanberg*, F676.2d (4009th Cir. 1982) ügyben a felperes, egy zárat gyártó cég, beperelt egy lakatost, aki a felperes zárjaihoz tartozó mesterkulcsok kódjainak listáját úgy állította össze, hogy információkat kért azoktól, akik ügyfeleik nevében szedték fel a zárat. A bíróság elutasította a keresetet, megállapítva, hogy az egyes zárok tulajdonosainak jogukban áll kinyitni azokat, és így felhatalmazni másokat a kulcskódok visszafejtésére:

A zár vásárlójának saját zárjának visszafejtése és a sorozatszám-kulcskód korreláció későbbi közzététele példa az üzleti titok doktrína által kifejezetten megengedett független találmányra és visszafejtésre.⁴ A zárok tulajdonosaira vonatkozó titoktartási kötelezettség előírása itt megghiúsítaná a kaliforniai bíróságok azon szándékát, hogy megtagadják az "tisztességes és becsületes eszközökkel" felfedezett üzleti titkok védelmét. *Lásd id.* Továbbá, egy ilyen hallgatóságos kötelezettség a zárok tulajdonosaira ebben az esetben valójában a Társaság üzleti titkát egy állam által biztosított monopóliummá alakítaná, amely hasonló lenne a szövetségi szabadalom által biztosított abszolút védelemhez. A kaliforniai üzleti titokra vonatkozó törvény ilyen kiterjesztését a szövetségi szabadalmi szöveg minden bizonnyal kizárná.

A fellebbezőkről tehát nem lehet azt állítani, hogy rávették volna az egyes lakatosokat a társasággal szemben fennálló titoktartási kötelezettségük megszegésére, mivel a lakatosok nem tartoztak ilyen kötelezettséggel.

⁴ Ha a zárok tulajdonosainak egy csoportja a saját kényelmük érdekében közösen közzéteszi saját kulcskódjainak listáját a lakatosok számára, a tulajdonosok nem sértették volna meg a Társasággal szemben fennálló kötelezettségüket. Valójában a Társaság elismeri, hogy a zár tulajdonosának saját zárjának visszafejtése nem "nem megfelelő eszköz".

A zárcódok védelme gyakran nem közérdek? Amint azt a IV. fejezet D. 1. pontja iv. alpontjának b) alpontjában látni fogjuk, a digitális millenniumi szerzői jogi törvény tiltja a digitális zárcód megkerülését (és a zárcódokkal való "kereskedelmet") a szerzői joggal védett művek joghatárterjesztésétől való védelme érdekében.

2. A visszafejtés olyan jogi szabályként magyarázható, amelynek célja az üzleti titok védelmének gyengítése a szabadalmi védelemhez képest. Tud olyan okokat, amelyek miatt gyengíteni szeretnénk az üzleti titok védelmét? *Lásd Kewanee Oil Co. kontra Bicron Corp.*, U416.S. 470 (1974) (a szabadalmi jog nem előzi meg az üzleti titokra vonatkozó jogot, részben azért, mert a fordított tervezés szabálya "gyengíti" az üzleti titokra vonatkozó jogot).

3. Vegyük azt a visszatérő kérdést, hogy a felek megállapodhatnak-e az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok felülírásáról. Tegyük fel, hogy egy üzleti titok tulajdonosa a licencia- vagy adásvételi szerződésben olyan rendelkezést tartalmaz, amely megtiltja a vevőnek a termék visszafejtését. Végrehajtható-e ez a szerződéses rendelkezés? A bíróságok véleménye megoszlik. *Vö. SAS Institute kontra World Programming Ltd.*, 874 F.3d 370 (4th Cir. 2017) (olyan szerződés végrehajtása, amely tiltotta a reverse engineeringet, bár kifinomult vállalkozások között), és *a K & G Oil Tool & Serv. Co. v. G & G Fishing Tool Serv.*, 158 Tex. 94, 314 S.W.2d 782, 785-86 (1958) (az üzleti titkok védelme érdekében a szerszámok szétszerelését előíró szerződés végrehajtható volt), *a Vault Corp. v. Quaid Software Ltd.*, 847 F.2d 255, 265-67 (5th Cir. 1988) (a szoftverek visszafejtését tiltó szerződéses rendelkezés a közrenddel ellentétesnek minősülve érvénytelen).

4. Az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok nem védik a tulajdonosokat azokkal a jogos vásárlókkal szemben, akik a titkot visszafejtés útján fedik fel. De vajon az a lehetőség, hogy egy terméket visszafejthetnek, kizárja-e az üzleti titok védelmét? Emlékezzünk a *Data General Corp. kontra Grumman Systems Support Corp.*, 825 F. Supp. 340 (D. Mass. 1993) ügyre, ahol a bíróság helybenhagyta az esküdtszék ítéletét, amely szerint a Grumman eltulajdonította a Data General számítógépes programjában tárgykód formájában tárolt üzleti titkot, annak ellenére, hogy a program számos példányát eladták a szabadpiacon. A bíróság indoklása szerint:

Az MV/ADEX-et jogszerűen licenclő vagy jogellenesen eltulajdonító személyek kivételével a Data General az MV/ADEX kizárólagos használatát élvezte. Még azok sem tudták felfedezni az MV/ADEX üzleti titkait, akik megszerezték és *használni tudták*, mivel az MV/ADEX-et csak a tárgykód formájában terjesztették, ami lényegében értelmezhetetlen az emberek számára.

Id. 359. o. (kiemelés az eredetiben). A bíróság megjegyezte, hogy a Data General jelentős lépéseket tett az MV/ADEX titkosságának megőrzése érdekében, megkövetelve, hogy a program minden felhasználója írjon alá olyan licenceket, amelyekben vállalja, hogy nem hozza nyilvánosságra a programot harmadik fél számára. E döntés értelmében az alperesnek bizonyítania kell, hogy valamilyen módon jogszerűen jutott hozzá a plain- tiff információhoz - például annak bizonyításával, hogy azt egy nyilvánosan elérhető termékből visszafejtette -, még akkor is, ha a titkot tartalmazó termék széles körben elterjedt.

Hasonlóképpen, a *Reingold v. Swiftships*, F126.3d (6455th Cir. 1997) ügyben a

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

bíróság elutasította azt az állítást, hogy egy hajótest formája nem lehet üzleti titok, mert könnyen visszafordítható. Míg a visszafejtés védheti azt, aki ezzel foglalkozik, a

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG 95

a bíróság megállapította, nem védi azokat, akik a titkot ténylegesen tisztességtelen eszközökkel szerzik meg. A visszafejtés könnyűsége legyen-e annak mércéje, hogy az információ "könnyen megismerhető"-e? Számít-e az, hogy a visszafejtés nagyon nehéz vagy elég könnyű ahhoz, hogy bármely versenytárs megtehesse? hány cég végezte el ténylegesen a termék visszafejtését? Ha a visszafejtés kellően könnyű, akkor lehet, hogy egyszerűen nincs olyan titok, amelyet védeni kellene. Ebben az esetben nem csak a visszafejtő, hanem bárki, aki a titkot megszerezte, nem tartozik üzleti titoktartási felelősséggel, még akkor sem, ha azt nem megfelelő eszközökkel szerezte meg.

A *Data General* ügyek arra utalnak, hogy a kereskedelmi termékben lévő ötlet titkosságának védelmére tett ésszerű erőfeszítések - például záruk, fekete dobozok vagy olvashatatlan kódok használata - elegendőek lehetnek az üzleti titok védelmének fenntartásához még azután is, hogy maga a termék széles körben elterjedt. Van értelme ennek az eredménynek? Egy másik megközelítést lásd *Videotronics v. Bend Electronics*, F564. Supp. (1471,D1476. Nev. 1983) (amely szerint a szoftver nem lehet üzleti titok, ha nyilvánosan terjesztik és könnyen másolható).

5. Ha egy vállalat keres egy információt - mondjuk egy adott technikai probléma megoldását -, a társadalom úgy véli, hogy a vállalatnak szabad hozzáférést kell biztosítani a közkinccsnek minősülő információkhoz. Ennek oka az, hogy a vállalat keresési költségeinek minimalizálása társadalmi jószág, amely összhangban van mások előzetes beruházásainak bizonyos szintű védelmével. Hasonlóan, tegyük fel, hogy az információ közkinccsből való megszerzésének költségei nagyon magasak, de annak költségei (a vállalat számára), hogy elloppja azt egy versenytársától, nagyon alacsonyak. A társadalomnak büntetnie kell-e - és ezáltal elrettenteni - a lopástól? Nem okozna-e ez egyszerűen hatékonysági hiányosságot, mivel a vállalat megszerezhetné az információt, de nagyobb keresési költségekkel járna? *Vö.* David Friedman, William Landes & Richard Posner, *Some Economics of Trade Secret Law*, 5 J. ECON. PERSPECTIVES (61,199162) (azzal érvelve, hogy az üzleti titokjog csak a versenytársak információinak költséges megszerzését tiltja, miközben az információszerzés olcsóbb formáit, például a fordított mérnöki tevékenységet ösztönzi). Vannak-e egyéb megfontolások, amelyek az ilyen kutatás megkövetelése mellett szólnak?

PROBLÉMA K

II-12. probléma. Az Atech és az Alpha egyaránt gyárt komplex orvosi eszközöket, amelyeket különböző betegségek diagnosztizálására használnak. Ezeket az eszközöket szinte kizárólag kórházaknak adják el, mivel darabonként több mint 100 000 dollárba kerülnek. Jelenleg több száz Atech készüléket használnak kórházakban az egész országban. Az Atech, amely üzleti titkot tart fenn az eszköze belső működésével kapcsolatban, gondosan ellenőrzi az eszköze vásárlóit. Az Alpha fizet egy harmadik félnek, hogy vásároljon egy készüléket az Atech-től anélkül, hogy felfedné, hogy azt az Alpha kapja meg. Miután megszerezte a készüléket, az Alpha szétszereli és megvizsgálja azt, hogy összehasonlítsa az Alpha saját készülékével. A felbontás során az Alpha mérnökei az Atech készülékén két belső lakatot szednek ki. Amikor az Atech rájön, hogy az Alpha megszerezte a készüléket, visszaköveteli a készüléket, és felajánlja, hogy visszatéríti a vételárat. Az Alpha ezt visszautasítja, mire az Atech beperli az üzleti titok eltulajdonítása miatt.

a) Tegyük fel, hogy az Atech üzleti titkai 5 millió dollárt érnek. Tegyük fel továbbá, hogy a lakatok darabja 5 dollárba kerül, és hogy a lakatok feltörése záranként 100 dollárba kerül. Az Atech megtette az ésszerű óvintézkedéseket a titkai megőrzése érdekében? Milyen egyéb biztonsági intézkedéseket kell az Atech-nek hoznia - és milyen költséggel - mind az Alpha (és mások) visszatartása érdekében a visszafejtéstől, mind a titoktartás megőrzése érdekében? Az, hogy az Atech a termékeket a szabadpiacon értékesítette, automatikusan kizárja a titoktartás megállapítását?

b) Tegyük fel, hogy az Atech a gép vevőjének olyan szerződést nyújtott be, amely a gépet a következő korlátozások mellett licenceli (és nem eladja): (a) a vevőnek tilos bármit nyilvánosságra hozni, amit a gép használata során megtud; (b) a vevőnek tilos a gépet továbbértékesíteni; és (c) a vevő felel az Atech kártérítéséért abban az esetben, ha harmadik személy a vevő vagy a vevő gépe révén szerez tudomást az Atech titkairól. Végrehajtható-e egy ilyen megállapodás? Azt tanácsolná-e egy Atech gép licencelésén gondolkodó ügyfélnek, hogy írja alá ezt a szerződést? Hogyan alakítaná át a szerződést a vevő védelme érdekében?

c) Tegyük fel, hogy miután az Alpha mérnökei kiszedték a lakatokat, bejutottak a gép belsejébe. Tegyük fel továbbá, hogy számos hibát fedeztek fel a képző mechanizmusban, amelyek potenciálisan súlyos hibákat okoztak az Atech gépből származó képekben (és így a diagnosztikában). Végül tegyük fel, hogy az Alpha mérnökei nem csak kijavították ezeket a problémákat, hanem jelentősen javították az Atech tervezését és ezáltal a gép megbízhatóságát. Befolyásolják-e ezek a tények az Alpha felelősségét? Az Atech jogorvoslati lehetőségeit?

II-13. probléma. Bonnie Bluenote, a világhírű blues-gitáros híres jellegzetes hangjáról, amelyet úgy ér el, hogy minden egyes alkalommal, mielőtt játszik, külön hangolja a gitárját. Bár maga a *gitár* egy szabványos professzionális modell, Bonnie a gitár, az erősítő és a hangrendszer beállításait úgy állítja be, hogy az együttesen adja ki a jellegzetes hangzást. Mivel a hangzás annyira fontos az imidzséhez, Bonnie gondosan őrzi azt. Amíg a gitárját hangolja, csak a zenekar tagjai és közeli munkatársai tartózkodhatnak a szobában. Amikor új stúdióban vesz fel, a hangmérnökökkel titoktartási szerződést írat alá.

Egy nap Freddie Fender-Rhodes, Bonnie nagy rajongója és maga is kezdő bluesman, a stúdió előtt lóg, ahol Bonnie éppen legújabb al- bumját rögzíti. Véletlenül meglát egy azonosító cédulát, amelyet a stúdió minden vendége visel, a szemetesben. Beírja a nevét, és besétál a stúdióba. A zenekar tagjai és a felvételiztető technikusok, látva a cédulát, beengedik Freddie-t. Megfigyeli, hogyan hangolja Bonnie a gitárját, megnézi a hangfal beállításait, és alapos jegyzeteket készít.

Öt hónappal később Bonnie megdöbbenve látja egy lemezboltban Freddie CD-jét "The Bonnie Bluenote Sound" címmel. Aztán megtudja, hogy Freddie egy cikket tervez megjelentetni a Blues Guitar magazinban, amelyben feltárja Bonnie hangjának titkait. Vajon van-e bármi eszköze Freddie-vel szemben? Milyen további óvintézkedéseket kellett volna tennie?

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG 97

2. Közpolitikai korlátozás

A bíróságok régóta elismerik, hogy az üzleti titok védelme "érintheti a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő érdeket, vagy más jelentős közérdeket mozdíthat elő", RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION, §40, comment c, és elismerték az üzleti titkok felfedésére vonatkozó korlátozott kiváltságot. *Lásd* DAVID W. QUINTO & STUART H. SINGER, 1 TRADE SECRETS: LAW AND PRACTICE §3.02; 1 MELVIN JAGER, TRADE SECRETS LAW §3:14.

A RESTATEMENT úgy rendelkezik, hogy a kivétel

az adott eset körülményeitől függ, beleértve az információ jellegét, a nyilvánosságra hozatal célját és azt, hogy a cselekvő milyen módon jutott az információhoz. A kiváltságot valószínűleg elismerik például olyan információk nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban, amelyek a közegészségügy vagy a közbiztonság, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetése, vagy más, a közérdeklődésre számot tartó ügyek szempontjából relevánsak.

§40, c. megjegyzés.

A közrendi kivételnek ez a megfogalmazása azonban viszonylag kevés egyértelműséget vagy vigaszt nyújt azoknak, akik vállalati jogsértéseket akarnak bejelenteni. *Lásd* Peter S. Menell, *Tailoring a Public Policy Exception to Trade Secret Protection*, 105 CAL. L. REV. 1, 31-36 (2017). Szinte minden vállalkozás megköveteli alkalmazottaitól, hogy a foglalkoztatás feltételeként írják alá a titoktartási nyilatkozatot. Az ilyen megállapodások elengedhetetlenek ahhoz, hogy az üzleti titok védelmének biztosításához szükséges ésszerű óvintézkedéseket meg lehessen állapítani. Ezek is széles körűek és szigorúak. Mi van akkor, ha egy alkalmazott bizonyítékot tár fel a vállalatánál elkövetett szabályozási jogsértésekre, csalásra vagy akár bűncselekményekre vonatkozó bizonyítékokra? Megszegi-e az NDA-t azzal, hogy ügyvéddel konzultál, vagy a törvénytelen tevékenységet feltáró dokumentumokat nyilvánosságra hozza a kormány számára?

Első pillantásra úgy tűnik, hogy a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION, §40, comment c, némi mozgásteret biztosít a jogellenes tevékenység bejelentésére. A közrendi korlátozás homályos körvonalai azonban elbizonytalanítanák a potenciális bejelentőt. Hogyan értékelheti a munkavállaló "az adott eset körülményeit, beleértve az információ jellegét, a közzététel célját és azt az eszközt, amellyel a szereplő az információhoz jutott" ügyvéddel való konzultáció nélkül? Legalábbis a védelem olyan védekezésésként való jellemzése, amely a potenciálisan szubjektív ~~ügy~~ eseti mérlegelésén múlik, azt jelenti, hogy az olyan alkalmazottat vagy vállalkozót, aki védett információt ad ki a kormánynak, be lehet perelni az NDA megsértéséért. A leendő bejelentőnek valószínűleg ügyvéddel kellene konzultálnia, ami költségekkel járna, és már maga az állítólagos illegális tevékenység ügyvéddel való megvitatása is az NDA megsértésének kockázatát jelentené. Általánosabban fogalmazva, sok leendő bejelentő talán nem is tud a közrendre vonatkozó kivételről az NDA-jukban.

Cafasso v. Gen. Dynamics C4 Sys., 637 F.3d 1047 (9th Cir. 2011), jól szemlélteti a DTSA hatályba lépése előtt a bejelentők számára fennálló 22-es csapdát. Mialatt

Mary Cafasso vezető tudósként dolgozott egy kormányzati úrkutatási vállalkozónál, olyan vállalati döntésekről szerzett tudomást, amelyekről úgy vélte, hogy sértik a vállalat kormányzati szerződésekben vállalt kötelezettségeit. Ezen aggályok belső bejelentése a vállalaton belül

Figyelmen kívül hagyva. Amikor megtudta, hogy a pozícióját megszüntetik, sietve számos bizalmas aktát töltött le, amelyekről úgy vélte, hogy alátámaszthatják a gyanúját. Ezt követően hamis követelésekről szóló keresetet nyújtott be korábbi munkáltatója ellen. Munkáltatója tudomást szerzett arról, hogy Cafasso eltávolította a védett dokumentumokat, és pert indított ellene az állami bíróságon szerződésszegés, üzleti titok eltulajdonítása és átalakítás miatt. Annak ellenére, hogy Cafasso a bizalmas iratokat soha senki mással nem hozta nyilvánosságra, csak az ügyvédjével és a kormánnyal, a bíróság végül megállapította, hogy Cafassót nem védi a közrendre vonatkozó korlátozás, és 300 000 dollár ügyvédi költség megfizetésére kötelezte a szerződésszegési kereset miatt.

Fellebbezésében a Kilencedik Kerület elutasította a közrendre vonatkozó kivétel elfogadását egy olyan ügyben, amely a bizalmas akták "széleskörű és válogatás nélküli kisajátítását" foglalja magában, még az állítólagosan illegális tevékenységnek az ügyvédje és a kormány számára történő bejelentése céljából is. A bíróság hangsúlyozta az iratkérés túlterjedtségét, annak ellenére, hogy Cafasso jelentős időnyomás alatt állt a dokumentumok összegyűjtése során. A bíróság aggodalmát fejezte ki az információk érzékenysége miatt, annak ellenére, hogy ezek mind olyan információk voltak, amelyek megtekintésére Cafasso jogosult volt, és hogy a nyilvánosságra hozatal az ügyvédjére (aki szintén köteles volt védeni az információkat) és a kormányra korlátozta egy lezárt bírósági beadványon keresztül.

Tekintettel a bejelentő helyzeteket övező kényszerűsége, hány munkavállaló hajlandó vállalni az üzleti titokra vonatkozó per kockázatát és kockázatát? A bejelentők veszélyeztetik karrierjüket, anyagi biztonságukat, érzelmi stabilitásukat, egészségbiztosításukat és társadalmi közigazgatást. Sokan küzdenek azért, hogy más állást találjanak a szakterületükön. *Lásd* Menell, 105 CAL. L. REV., 36-44. o. Ahogy egy, az amerikai nagyvállalatoknál elkövetett vállalati csalásokat vizsgáló empirikus tanulmány szerzői megjegyzik, "[a] bejelentés meglepő része nem az, hogy a legtöbb alkalmazott nem beszél; hanem az, hogy néhányan egyáltalán beszélnek". Alexander Dyck, Adair Morse & Luigi Zingales, *Who Blows the Whistle on Corporate Fraud?*, J65. FIN. 2213, 2245 (2010).

A Kongresszus a DTSA részeként foglalkozott ezekkel az aggályokkal. A 7. szakasz kifejezetten mentesíti a bejelentőket az üzleti titokért való felelősség alól, amennyiben a közzétételt a megbízható közvetítőkre (ügyvédek és a kormányzat bizalmas csatornákon keresztül) korlátozzák. A kongresszus továbbá előírta, hogy az üzleti titok tulajdonosai az alkalmazottakkal és vállalkozókkal kötött titoktartási megállapodásokban kötelesek tájékoztatni az érintetteket erről a mentességről.

(B)MENTESSÉG AZ ÜZLETI TITOKNAK A KORMÁNYNAK VAGY BÍRÓSÁGI BEADVÁNYBAN TÖRTÉNŐ BIZALMAS FELFEDÉSE ESETÉN FENNÁLLÓ FELELŐSSÉG ALÓL

(1) IMMUNITÁS.- Egy személy nem vonható büntetőjogi vagy polgári jogi felelősségre semmilyen szövetségi vagy állami üzleti titokra vonatkozó törvény alapján az olyan üzleti titok nyilvánosságra hozatala miatt, amely...

(A) készül...

(i) bizalmasan, közvetlenül vagy közvetve szövetségi, állami vagy helyi kormányzati tisztviselőnek vagy ügyvédnek; és

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

(ii) kizárólag egy feltételezett törvénysértés bejelentése vagy vizsgálása céljából; vagy

D. MEGFELELŐ ESZKÖZÖK ÉS MENTESSÉG 99

(B) egy perben vagy más eljárásban benyújtott panaszban vagy más iratban szerepel, ha az ilyen benyújtás pecsét alatt történik.

(2) AZ ÜZLETI TITOKRA VONATKOZÓ INFORMÁCIÓK HASZNÁLATA A VISSZAFOGÁS ELLENI TÖRVÉNYESÍTÉS ELLENI PERESZTÜLÉSBEN.-A magánszemély, aki a munkáltató által a feltételezett törvénysértés bejelentése miatt alkalmazott megtorlás miatt pert indít, felfedheti az üzleti titkot az egyén ügyvédje előtt, és felhasználhatja az üzleti titokra vonatkozó információt a bírósági eljárásban, ha az egyén...

(A) az üzleti titkot tartalmazó dokumentumokat pecsét alatt helyezi el; és

(B) nem hozza nyilvánosságra az üzleti titkot, kivéve bírósági végzés alapján.

(3) MEGJEGYZÉS.-

(A) ÁLTALÁNOSAN.- A munkáltatónak az ezen alszakaszban meghatározott mentességről a munkavállalóval kötött minden olyan szerződésben vagy megállapodásban, amely az üzleti titok vagy más bizalmas információ felhasználását szabályozza, tájékoztatást kell adnia.

(B) POLITIKAI DOKUMENTUM.- A munkáltató akkor felel meg az A. albekezdésben foglalt értesítési követelménynek, ha a munkáltató kereszthivatkozást ad a munkavállalónak átadott, a munkáltatónak a törvénysértés gyanújával kapcsolatos bejelentési politikáját meghatározó dokumentumra.

(C) NEM MEGFELELŐSÉG.-Ha a munkáltató nem tesz eleget az A) pontban foglalt értesítési követelménynek, a munkáltató nem ítéltethető meg az 1836(b)(3) szakasz C) vagy D) pontja szerinti példás kártérítés vagy ügyvédi díj egy olyan munkavállaló elleni perben, akit nem értesítettek.

(D) E bekezdés az ezen alszakasz hatálybalépése után kötött vagy frissített szerződésekre és megállapodásokra alkalmazandó.

(4) MUNKAVÁLLALÓ MEGHATÁROZÁSA.- Ezen alszakasz alkalmazásában a "munkavállaló" kifejezés magában foglal minden olyan személyt, aki vállalkozóként vagy tanácsadóként végez munkát a munkáltató számára.

(5) ÉPÍTÉSI SZABÁLYZAT.-Az ebben az ~~alszakasz~~ kifejezetten előírt esetek kivételével ezen alszakasz egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, hogy felhatalmazza vagy korlátozza a felelősséget olyan cselekményért, amelyet egyébként törvény tilt, mint például az anyaghoz való jogosulatlan hozzáférés.

DTSA § 7, *kodifikált* 18 U.S.C. §. 1833.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Menell professzor azt állítja, hogy ez a kifejezett mentesség megfelelően a kereskedelmi titok védelmét a kereskedelmi erkölcsre és a törvényes verseny előmozdítására összpontosítja, nem pedig a kereskedelmi erkölcsre.

illegális tevékenység leplezése. Egyetért ezzel? Visszaélhet-e ezzel a védelemmel valaki, aki üzleti titkot akar ellopni? Hogyan?

2. A DTSA mentességi rendelkezése arra az elképzelésre épül, hogy az ügyvédek és a kormányzat "megbízható közvetítőként" szolgálhatnak. *Lásd Menell, Tailoring a Public Policy Exception to Trade Secret Protection, CAL105. L. REV., 48-55. o.* A szövetségi jog előírja, hogy

Aki az Egyesült Államok tisztviselőjeként vagy alkalmazottjaként, vagy . . . bármely személy, aki [annak megbízottjaként eljárva, beleértve egy magánszektorbeli ~~szex~~ alkalmazottját, aki egy kormányzati ügynökséghez van beosztva] bármilyen módon vagy mértékben, a törvény által nem engedélyezett módon vagy mértékben közzéteszi, nyilvánosságra hozza, nyilvánosságra hozza vagy nyilvánosságra hozza a következő információkat . . . üzleti titkot e cím alapján pénzbírsággal vagy egy évnél nem hosszabb szabadságvesztéssel vagy mindkettővel büntetendő; továbbá hivatalából vagy munkaviszonyából felmentendő.

18 U.S.C. §1905. Ez a rendelkezés alapvető fontosságú a szövetségi bíróságok és számos olyan ügynökség, például az Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatal és a Szabadalmi és Védjegy hivatal működéséhez, amelyek rendszeresen kezelnek bizalmas információkat.

3. A DTSA mentességi rendelkezése segített volna Edward Snowdennek abban, hogy leleplezze a Nemzetbiztonsági Ügynökség megfigyelési tevékenységét? Amint arra Menell professzor figyelmeztet, a zárt közzététel/megbízható közvetítői menedékjog kritikusan függ azon kormányzati tisztviselők megbízhatóságától, akiknek a jogellenes tevékenységet jelentik. A korrupció erők ugyanúgy befolyásolhatják a kormányzatot, mint a magánszereplőket. Nixon elnök jóváhagyta politikai riválisai lehallgatását. A vállalkozók bizalmas kapcsolatokat alakíthatnak ki azokkal az ügynökségekkel, amelyekkel együtt dolgoznak. A kormánytisztviselők felvételének forgóajtója és a lobbizás alááshatja az ügynökség objektivitását. Számos korrupcióellenes törvény, például a kormányzati etikáról szóló törvény, ellensúlyozza 1978, ezeket az erőket. *Lásd általában ROBERT G. VAUGHN, THE SUCCESSES AND FAILURES OF WHIS- TLEBLOWER LAWS (2012).* Mindazonáltal egy kormányhivatal is lehet a visszaélés forrása. A zárt nyilvánosságra hozatal/megbízható közvetítői menedékjog nem alkalmas az ilyen kihívások kezelésére, bár hozzájárul a bejelentő és a korrupcióellenes politikák általános ismertségéhez.

4. Szélesebb körű legyen-e a bejelentő mentessége, és bizonyos körülmények között lehetővé tegye-e az üzleti titkok nyilvánosságra hozatalát? David Levine professzor szerint egyes vállalkozások, például a szavazógépeket gyártó vállalatok olyan fontosak a nyilvánosság számára, hogy működésüknek átláthatónak kell lennie. *Lásd David S. Levine, Secrecy and Unaccounta- bility: Trade Secrets in Our Public Infrastructure, 59 FLA. L. REV. 135 (2007).*

5. Deepa Varadarajan professzor a titok hasznos felhasználásának szélesebb körű joga mellett érvel, például az eredeti termék javítása vagy a közegészségügy védelme érdekében. *Lásd Deepa Varadarajan, Trade Secret Fair Use, 83 FORDHAM L. REV. 1401 (2014).* Megvalósítható lenne egy ilyen rendszer?

PROBLÉM

E.TITOKTARTÁSI MEGÁLLAPODÁSOK

U-14. probléma. Sarah Kopple a Complex Systems Inc. (CSI), egy törvényszéki szoftverekkel foglalkozó cégnél, amely szakértői mesterséges intelligencia tulajdonosára nézve. Az üzleti titok védelméhez az információknak nem lehet szoftverprogramokat felelteszt a bűnüldöző szervek számára. Ezeket az eszközöket általában ismert, értékesnek kell lennie, és nem hozható nyilvánosságra. De amelyek állítolag megősiolják a bűnelkövetők visszaesési arányát, rutinszerűen használják a bűntetőfelelték és a feltételes szabadlábra helyezési meghallgatások során. Sarah aggódik amiatt, hogy ez a szoftver a felhasznált demográfiai adatok és modellek korlátai miatt hajlamos a faji megkülönböztetésre. A CSI gondosan őrzi ezt a szoftvert alapvető fontosságú a szellemi tulajdonjogban.

Az engedélyvek gazdasági szempontból általában jónak számítanak, mert elősegítik a hatékonyságot. Az új termékek kifejlesztő vállalat (vagy magánszemély) nem biztos, hogy a legjobb helyzetben van a termék forgalmazásához, különösen akkor, ha a találmányt több különböző területen is felhasználják. A technológia licencelésének megállapítása érdekében, hogy ezek a programok sértik-e a polgári jogi törvényeket.

Megoszthatja-e Önhel és a Kormánnyal a CSI saját szoftverét és adatait annak lehetőségére nélkül a feltalálónak vagy közvetlenül kellene értékesítenie a terméket. Na, On egy olyan ügyfelet védené, aki a CSI szoftvert használata a titoktörés. O vagy területre lenne az is kellene mondania a technológia kereskedelmi hasznosításáról. On lehet harja-e az ügyfelek megvédelmére az információt.

A magánszerződések lehetővé teszik a piac számára, hogy hatékonyan rendezze magát, és továbbra is meghatározza a találmányok megfelelő díjazását. A piac azonban tökéletlen lehet. A szellemi tulajdon ugyanis egy potenciálisan súlyos piaci hiányosságot - a K+F megfelelőségének problémáját - kezeli, amely torzíthatja a szerződési jog szerepét. De vajon érvényesíthető-e, illetve kell-e továbbra is érvényesíthetőnek lennie egy üzleti titokra vonatkozó licencszerződésnek azt követően, hogy az üzleti titok a licenciatvevő hibáján kívül nyilvánosságra került?

Warner-Lambert Pharmaceutical Co. kontra John J. Reynolds, Inc. United States District Court for the Southern District of New York, Fl78. Supp. 655 (S.D.N.Y. 1959).

BRYAN, körzeti bíró.

A felperes a szövetségi ítélethozatali törvény (28 U.S.C. §§2201) alapján keresetet nyújt be annak megállapítása iránt, hogy a felperes már nem köteles időszakos kifizetéseket teljesíteni.

az alperesekkel szemben a jól ismert "Listerine" nevű termék gyártása vagy értékesítése alapján, a Dr. J. J. Lawrence és J. W. Lambert között 1881-ben, valamint Dr. Lawrence és a Lambert Pharmacal Company között 1885-ben kötött megállapodások alapján. A felperes a kereset benyújtása óta az alpereseknek e megállapodások alapján teljesített kifizetések megtérítését is kéri.

A felperes egy delaware-i vállalat, amely többek között Listerine-t gyárt és értékesít. Ő a Lambert és Lambert Pharmacal Company jogutódja, amely a szóban forgó megállapodások alapján a Listerine receptúráját Dr. Lawrence-től szerezte meg. Az alperesek Dr. Lawrence jogutódai. .

..

A felperes és jogelődei mintegy hetvenöt éve teljesítik a perbeli megállapodásokban előírt, a gyártott vagy eladott Listerine mennyiségén alapuló rendszeres kifizetéseket. A kifizetések összesen több mint huszonkét millió dollárt tettek ki, és jelenleg meghaladják az évi egymillió-ötszázézer dollárt. . .

[J.J. Lawrence 1880-ban fejlesztette ki a Listerine formuláját. A titkos formulát kizárólag a Lambert (később Warner-Lambert) számára engedélyezte 1881 egy olyan szerződés alapján, amely a következőket írta elő

Én, Jordan Lambert, ezennel magam, örököseim, végrehajtóim és megbízottaim nevében megállapodom, hogy havonta húsz dollár összeget fizetek Dr. Lawrence-nek, örököseinek, végrehajtóinak vagy megbízottjainak az említett Listerine minden egyes bruttó mennyiségéért, amelyet a továbbiakban én, örököseim, végrehajtóim vagy megbízottjaim értékesítenek.

Az összeget későbbi megállapodással bruttó 6,00 dollárra csökkentették.]

A felek közötti megállapodások - az állítás szerint - "a Lawrence-nek az üzleti titok, nevezetesen a Listerine titkos receptjének használatáért járó jogdíjak rendszeres fizetését" irányozták elő. Néhány, Lawrence tudtával és jóváhagyásával végrehajtott módosítás után a készítményt forgalomba hozták. A készítmény összetétele azóta is változatlan, és a felperes a mai napig gyártja és értékesíti.

Azt állítják, hogy az "üzleti titok" (a Listerine receptje) az 1881-et követő és az 1949-et megelőző években fokozatosan vált közismertté, és az Egyesült Államok Gyógyszerkönyvében, a National Formularyban és a Journal of the American Medical Associationben, valamint a felperes jogelődje ellen a Szövetségi Kereskedelmi Bizottság által indított eljárások eredményeként jelent meg. Ezek a publikációk nem a felperes vagy jogelődei hibájából történtek. . . .

(1)

A felperes úgy tűnik, hogy az 1881. és 1885. évi megállapodások határozatlanok és nem egyértelműek, legalábbis ami a hatályuk időtartamát illeti. Én nem tartom őket ilyennek. Ezek a megállapodások számomra világosnak és egyértelműnek tűnnek. . . .

A fizetési kötelezettség minden egyes bruttó Listerine után mindaddig fennáll, amíg ezt a készítményt Lambert és jogutódai gyártják vagy értékesítik. A kötelezettség akkor szűnik meg, amikor a készítmény gyártását vagy értékesítését beszüntetik. az e megállapodásokban használt nyelvezet egyszerűen az, hogy Lambert fizetési kötelezettsége a Listerine általa és jogutódai által történő gyártásával vagy értékesítésével együtt jár. . . .

(3)

A felperes azonban határozottan azt állítja, hogy a megállapodást másként kell értelmezni, mivel az egy titkos képlet átadásáról szolt. Érvelésének fő irányvonala az, hogy a felek által használt nyelvezet ellenére a bíróságnak a Lambert fizetési kötelezettségét a Listerine formula titokban tartásának időtartamához mérten kell korlátoznia.

Ezen elmélet alátámasztása érdekében a felperes számos olyan esetre hivatkozik, amelyek a szerzői jogok vagy szabadalmak licenciavevőinek a tulajdonos vagy a licenciadó részére történő folyamatos fizetési kötelezettségével kapcsolatosak, és azzal érvel, hogy ezek az esetek itt irányadóak. . . .

. . . [A]ll [ezek az esetek azt tartják], hogy amikor a felek szabadalom vagy szerzői jog alapján licencben állapodnak meg, a bíróság - kifejezett ellenkező értelmű megfogalmazás hiányában - feltételezi, hogy a felek tényleges szándékát a futamidőre vonatkozóan a jogszabályban rögzített, alapjául szolgáló engedély határozott időtartamához mérik.

Teljesen egyértelmű, hogy ha az ilyen licencszerződések nem tartalmaznának szabadalmi és szerzői jogi jellemzőket, akkor a futamidő a használat alapján lenne mérhető. . . .

A szabadalmi és szerzői jogi ügyekben a felek egy meghatározott törvényes időtartamról és az általa biztosított monopóliumról van szó. Ez a kongresszus által létrehozott monopólium a törvényes időtartam alatt a jogosult kizárólagosságának megőrzése, és a szabadalmaztatott vagy szerzői joggal védett anyag általános használatra történő kiadása a nagyközönség számára. Ez a közrendje azoknak a törvényeknek, amelyekre hivatkozva az ilyen szerződéseket megkötik, és a szabadalmi és szerzői jogi licencszerződések felei ennek a háttérnek a figyelembevételével kötik meg a szerződést.

Itt azonban nincs ilyen közrend. A felek szabadon köthetnek szerződést a titkos képlet vagy üzleti titok tekintetében olyan módon, ahogyan azt saját érdekükben meghatározzák. A titkos képlet vagy üzleti titok határozatlan ideig titokban maradhat. A megállapodás megkötése után szinte azonnal felfedezheti valaki más. Aki azt törvényes úton felfedezi magának, jogosult annak használatára.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy aki érvényes és kötelező érvényű szerződéssel jut egy titkos képlethez vagy üzleti titokhoz, az ezután megmenekülhet a kötelezettség alól, amelyhez kötötte magát, pusztán azért, mert a titokra egy harmadik fél vagy a nyilvánosság rájött. Nem látom okát annak, hogy a bíróságnak miért kellene ilyen kikötést vagy feltételt feltételeznie egy olyan szerződésben, amely a szerződés külalakja szerint úgy rendelkezik, hogy a fizetés a felhasználással együtt jár. Ha itt ezt tennénk, az azt jelentené, hogy átírnánk a szerződést a felek számára, anélkül, hogy bármi jelét adnánk annak, hogy ilyen eredményt akartak volna elérni. . . .

Aki üzleti titkot vagy titkos képletet szerez, az a nyilvánosságra hozatal kockázatának kitéve veszi át azt. A feltaláló nem vállalja, hogy a titok nem fedhető. A feltaláló mindössze annyit tesz, hogy átadja a képlet vagy eljárás ismeretét, amely a vevő számára ismeretlen, és amely, amennyiben mindkét fél tudja, más számára is ismeretlen. Az, hogy milyen feltételekkel kötnek szerződést erre a tárgyra vonatkozóan, kizárólag rajtuk múlik, és azt az általuk kötött szerződés szabályozza.

Ha azt kívánják, hogy a kifizetések vagy jogdíjak csak addig folytatódjanak, amíg a titok nyilvánosságra nem kerül, akkor ezt könnyen megtehetik. De nem indokolt ilyen rendelkezést feltételezni, ha a felek ezt nem foglalják bele a szerződésükbe, különösen akkor, ha az általuk használt nyelvezet jóhiszeműen másként rendelkezik. . .

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Az üzleti titok védelmének terjedelmét nem egy meghatározott időtartam, hanem az információ titokban tartásának időtartama korlátozza. Az üzleti titok ugyanis a titoktartás megszűnésével a közkinccsé válik, és tulajdonosa még a közvetlen másolást sem tudja megakadályozni. Furcsának tűnik, hogy a szerződési jog 80 évig (vagy feltehetően 130 vagy több évig, mivel a Listerine-t még mindig kereskedelmi forgalomban árulják) jogdíjfizetést követel a Warner-Lambert-től, miközben minden más versenytárs ingyen másolhatja a formulát. Vannak ésszerű okai egy ilyen szabálynak?

Az egyik ilyen ok a szerződési szabadság gazdasági értéke lehet. Ha egy fél beleegyezik, hogy a szellemi tulajdonjogtól eltérő jog alapján fizet, amíg egy terméket használ, akkor ezt szabadon megteheti. *Lásd Nova Chem., Inc. kontra Sekisui Plastics Co.*, 579 F.3d 319, 329 (3d Cir. 2009) ("Itt, ellentétben [a Warner-Lamberttel], a licencszerződésben semmi sem utal arra, hogy a felek az üzleti titokkal kapcsolatos folyamatos kötelezettségeket terveztek volna a NOVA-nak a Sekisui műszaki információinak titokban tartására vonatkozó kötelezettségének 1995-ös megszűnése után."). Feltehetően a jogdíjfizetések összege, valamint azok időtartama tükrözi a titoknak a vevő számára képviselt értékét, amelyet a nyilvánosságra hozatal valószínűségével diszkontálnak. A szabadalomért vagy szerzői jogért való fizetési kötelezettség azonban a szellemi tulajdonjoggal együtt megszűnik. A fizetési kötelezettség lejáraton túli meghosszabbítása visszaélésnek minősül. *Lásd Meehan kontra PPG Indus.*, 802 F.2d 881, 886 (7th Cir. 1986); *Boggild kontra Kenner Prods.*, 776 F.2d 15, 1320-21 (6th Cir. 1985). Miért teszi lehetővé a szerződési jog, hogy a fél az üzleti titok időtartamát a védelem elvesztésén túl meghosszabbítsa?

2. A *Warner-Lambert* eredménye ellentmondásos. A RESTATEMENT (THIRD) OF UN- FAIR COMPETITION azt az álláspontot képviseli, hogy "[a] kereskedelmi információk felhasználásától vagy nyilvánosságra hozatalától való tartózkodásra vonatkozó ígéret általában nem végrehajtható, kivéve, ha az információ kellően titkos ahhoz, hogy a korlátozást igazolja". *Lásd a* 41. § *d.* megjegyzését. Továbbá a Restatement megjegyzi, hogy "mivel a közérdek fűződik ahhoz, hogy a közkinccsnek minősülő információkhoz való hozzáférés megmaradjon, az ilyen megállapodás általában nem akadályozza meg az alperest abban, hogy vitassa az üzleti titok létezését". §39, megjegyzés *d.* Számos eset támogatja a

ezt a nézetet, amely ellentmondani látszik a *Warner-Lambertnek*. Lásd pl. *Gary Van Zealand Tal-ent, Inc. v. Sandas*, N267.W.2d (242Wis. 1978); *Sarkes Tarzian, Inc. v. Audio Devices, Inc.*, 166 F. Supp. 250 (S.D. Cal. 1958), *aff'd*, 283 F.2d 695 (9th Cir. 1960).

Másrészt a Federal Circuit látszólag a *Warner-Lambert* megközelítést támogatta, és úgy ítélte meg, hogy a szabadalom kiadása nem szüntette meg a titoktartási megállapodásban előírt titoktartási kötelezettséget, még akkor sem, ha a szabadalom kiadása megsemmisítette a megállapodás alapját képező üzleti titkot. *Celeritas Technologies kontra Rockwell Int'l Corp.*, 150 F.3d 1354 (Fed. Cir. 1998). Ebben az ügyben a méltányossági szempontok a felperesnek kedveznek: a szabadalmat érvénytelennek nyilvánították, és így a felperesnek nem nyújtott segítséget a technológiájának ellopása ellen. *Vö. Aronson v. Quick Point Pencil Co.*, U440.S. (2571979) (amely szerint a szerződés kötelezte a licenciavevőt, hogy továbbra is fizessen jogdíjat egy találmány után, annak ellenére, hogy a licenciadó szabadalmi bejelentését elutasították). De nem ezt a kockázatot vállalja-e az üzleti titok tulajdonosa, amikor úgy dönt, hogy szabadalmaztatja (és ezáltal nyilvánosságra hozza) találmányát? A hetedik kerület úgy ítélte meg, hogy a bíróságoknak nincs hatásköre az üzleti titoktartási megállapodások ésszerűségének felülvizsgálatára, még akkor sem, ha a munkavállalói megállapodásokra az ésszerűség követelménye vonatkozik. *IDX Systems v. Epic Systems*, 285 F.3d 581 (7th Cir. 2002). A *Bernier v. Merrill Air Engineers*, 770 A.2d 97 (Me. 2001) ügyben pedig a Maine állambeli Legfelsőbb Bíróság úgy ítélte meg, hogy egy alkalmazott megsértette a titoktartási megállapodást, amikor olyan információkat hozott nyilvánosságra, amelyek nem minősültek üzleti titoknak.

3. Az ilyen korlátozásokra a szellemi tulajdonjognak kellene irányadónak lennie - ami végrehajthatatlanná tenné őket - vagy a szerződési jognak, amely feltehetően érvényre juttatná őket? Az erre a kérdésre adott válasz fogja meghatározni, hogy a szellemi tulajdonra vonatkozó jogszabályok (beleértve az üzleti titokra vonatkozó jogszabályokat is) kötelező érvényű kormányzati szabályoknak minősülnek-e, amelyek kiegyensúlyozzák az egymással versengő érdekeket, vagy csupán "alapértelmezett" szabályoknak, amelyeket a felek megváltoztathatnak. A gyakorlatban a bíróságok egy homályosan meghatározott középutat jártak be, elutasítva annak megállapítását, hogy a szellemi tulajdonra vonatkozó jogszabályok kizárják a feltételeiket megváltoztató szerződéseket, de megtagadva bizonyos olyan szerződések végrehajtását is, amelyek "túl messzire mennek" a szellemi tulajdonra vonatkozó jogszabályok által kialakított egyensúly felborításában. Az *Aqua Connect, Inc. v. Code Rebel, Inc.*, 2012 WL 469737 (C.D. Cal. 2012. február 13.), az Aqua Connect azt állította, hogy a Code Rebel üzleti titkait a végfelhasználói licencszerződés (EULA) megsértésével, amely tiltja a visszafejtést, visszafordított mérnöki tevékenységgel eltulajdonította. A bíróság elutasította a keresetet azon az alapon, hogy a kaliforniai UTSA kimondja, hogy a visszafejtéses mérnöki tevékenység "nem minősül helytelen eszköznek". A bíróság megjegyezte, hogy bár az EULA megsértése megalapozhat egy megismerhető szerződésszegési igényt, arra a következtetésre jutott, hogy "az EULA pusztán jelenléte nem teszi a reverse engineeringet "helytelen eszközzé" a kaliforniai üzleti titokra vonatkozó törvény definíciója szerint".

4. Milyen jogorvoslati lehetőségek állnak rendelkezésre olyan esetben, amikor a

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

bíróság olyan szerződést érvényesít, amely túlmutat az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok hatályán? Üzleti titok elleni jogorvoslatok (amelyek, mint látni fogjuk, magukban foglalhatják a jogsértés megszüntetését, a büntető kártérítést és akár büntetőjogi szankciókat is)? Vagy csak a hagyományos szerződéses jogorvoslatok?

F. TÁVOZÓ MUNKAVÁLLALÓK ESETÉBEN

Az üzleti titok (és a szerződéses jog) számos legkényesebb kérdése akkor merül fel, amikor az alkalmazottak elhagyják a vállalatot, hogy saját vállalkozásba kezdjenek, vagy máshol vállaljanak munkát. Az ilyen esetek alapvető jogütközést jelentenek a munkavállaló mobilitása és a keresőtevékenység folytatására való képessége, valamint a korábbi munkáltató üzleti titkainak védelme között. Adams bíró az *SI Handling Systems v. Heisley*, 753 F.2d 1266-691244, (3d Cir. 1985) ügyben hozott ítéletének következő részletében (Adams, J., egyetértő) ragadja meg a kompromisszumot:

A kereskedelmi titoktartási végzés iránti kérelemmel kapcsolatos méltányossági kérdések eldöntésekor úgy tűnik, hogy a bíróság nem járhat el tisztán mérnökként vagy természettudósként, a kérdéses információ technikai jelentőségének értékelésével. A bíróságnak inkább gazdasági tényezőket is figyelembe kell vennie, mivel maga az "üzleti titok" meghatározása megköveteli annak értékelését, hogy egy adott információ milyen versenyelőnyt biztosít egy vállalkozás számára. Hasonlóképpen, az üzleti titok státuszának meghatározásakor mérlegelendő elemek között szerepel az információ értéke a tulajdonos és a versenytársak számára, valamint az információ megfelelő megszerzésének vagy másolásának könnyű vagy nehézsége.

Bár a többségnek talán igaza van abban, hogy az eljáró bíróságnak nem kell mindig "a közérdek kiterjedt elemzésébe bocsátkoznia", a bíróságnak alkalmanként alkalmaznia kell a szociológia elemeit. Ez azért van így, mert az üzleti titkokkal kapcsolatos ügyek gyakran érintik azokat a fontos ellensúlyozó politikákat, amelyek egyrészt az üzletembert védik az üzleti titkok bitorlásából eredő tisztességtelen versenytől, másrészt pedig lehetővé teszik az egyén számára, hogy akadálytalanul gyakorolhassa azt a foglalkozást, amelyre a legjobban alkalmas. "Az üzleti titkok nem . . . olyan fontosak a társadalom számára, hogy a munkavállalók, a versenytársak és a verseny érdekeit automatikusan háttérbe kellene szorítani, amikor bebizonyosodik az üzleti titkok létezése". Robison, *A bizalmi játék: An Approach to the Law About Trade Secrets*, 25 ARIZ. L. REV. 347, 382 (1983).

Ezek a megállapítások véleményem szerint még inkább érvényesülnek, amikor egy olyan eset, mint a jelen ügy, a "know-how" fogalmát érinti. A pennsylvaniai jog szerint a munkavállaló általános ismeretei, készségei és tapasztalata nem minősülnek üzleti titoknak. Így elméletileg a munkáltató általában nem akadályozhatja meg, hogy a munkavállaló hogyan használja fel a tudását, készségét és tapasztalatát - még akkor sem, ha ezeket a munkaviszony során szerezte. Ha a munkavállaló ezen tulajdonságai a munkáltató versenyelőnyét jelentő információhoz vagy eljáráshoz szorosan kapcsolódnak - ahogyan ez egyre inkább jellemző az újabb, csúcstechnológiát alkalmazó iparágakban -, a bíróság előtt álló jogi kérdések szükségszerűen összefüggenek a versengő közpolitikákkal.

Figyelemre méltó, hogy az ilyen esetekben a pennsylvaniai bíróságok által kialakított egyensúly nyilvánvalóan a munkavállalók nagyobb szabadságát támogatta a választott szakma gyakorlása tekintetében. A bíróságok

elismerték, hogy egy ~~at~~területen dolgozó személytől nem várható el, hogy lemondjon a felhalmozott készségekről, ismeretekről és tapasztalatokról, amelyeket a munkavállaló a munkahelyváltás előtt szerzett. Az ilyen képesítések

nyilvánvalóan nagyon értékesek egy olyan munkavállaló számára, aki el akarja adni a szolgáltatásait a piacon. Az egyik munkaadót elhagyó és a piacra lépő személy a legnagyobb képességeihez tartozó területen igyekszik majd versenyezni. Tekintettel társadalmunk nagyfokú mobilitására, és arra, hogy a gazdaság egyre inkább a magasan képzett vagy csúcstechnológias munkahelyekből áll, az egyén gazdasági érdekeit egyre inkább a versenyelőnyök fogják befolyásolni. A bíróságoknak óvatosnak kell lenniük, nehogy olyan egyensúlyt teremtsenek, amely indokolatlanul hátrányos helyzetbe hozza az egyes munkavállalókat. . .

Véleményem szerint egy megfelelő végzés szükségszerűen a munkavállalói képességek szabad felhasználásának minimális korlátozását írta elő, amely összhangban van azzal, hogy a nem hűséges munkavállalók ne élvezzenek előnyt az információk eltulajdonításából. Így, ahogyan én látom, a kerületi bíróságnak a visszautalás során olyan végzést kell alkotnia, amely csak addig tart, amíg az a fellebbezők által esetlegesen szerzett tisztességtelen előnyök semmissé tételéhez szükséges.

A többségi vélemény az *SI Handling* ügyben részben helybenhagyta azt a megállapítást, hogy két korábbi alkalmazott üzleti titkot tulajdonított el, de a kerületi bíróság számára a velük szemben hozott végzés hatályának újbóli mérlegelése érdekében hatályon kívül helyezte.

A kilépő alkalmazottakkal kapcsolatos ügyek az összes üzleti titokkal kapcsolatos ügyek több mint kétharmadát teszik ki. *Lásd:* David S. Almeling, et al., *A Statistical Analysis of Trade Secret Litigation in State Courts*, 46 GONZ. L. REV. 57, 60 (2011). Ez a szakasz a távozó ügyek körül felmerülő kényes kérdéseket vizsgálja. A szakasz tárgyalja a vállalat információinak (üzleti titok és egyéb) munkaviszonyt követő nyilvánosságra hozatalára vonatkozó korlátozásokat. A 2. szakasz a munkavállalói találmányok tulajdonjogával foglalkozik. A 3. szakasz a munkáltatói tilalmi megállapodások végrehajthatóságát vizsgálja. A 4. szakasz a szerződéskötési tilalmak végrehajthatóságát tárgyalja.

1. Titoktartás és üzleti titkok felhasználása

Szinte minden vállalat megköveteli alkalmazottaitól, hogy titoktartási (vagy titoktartási) megállapodást írjanak alá. Ezek a megállapodások általában kimondják, hogy a munkavállaló a munkaviszonya alatt bizalmas információkat kap, és vállalja, hogy ezeket az információkat titokban tartja, és a munkáltatón kívül senki más számára nem használja fel. Az ilyen megállapodások alapvető fontosságúak az üzleti titok védelmének megteremtéséhez - viszonylag alacsony költségű erőfeszítést jelentenek a nyilvánosságra hozatal megakadályozására -, és általában érvényesíthetők a jelenlegi és a jövőbeni alkalmazottakkal szemben.

Még ha nincs is kifejezett titoktartási megállapodás, egyes bíróságok feltételeznek egyet. A *Winston Research Corp. v. 3M Co.*, 350 F.2d 134 (9th Cir. 1965) ügyben a bíróság elutasította azt az érvelést, hogy egy alkalmazottat nem terheli titoktartási kötelezettség a saját találmányaival kapcsolatban:

Winston azzal érvel, hogy az információ csak akkor védett a nyilvánosságra hozatallal szemben, ha azt a védelmet kérő munkáltató közli a munkavállalóval, és

hogy

a jelen ügyben érintett információkat nem a [3M] hozta nyilvánosságra a Winston által később felvett alkalmazottak számára, hanem ezeket az alkalmazottakat maguk fejlesztették ki, bár még a [3M] alkalmazásában álltak.

Nem kell megvizsgálnunk annak a szabálynak a megalapozottságát, amelyre Winston hivatkozik, vagy alkalmazhatóságát egy olyan esetre, mint ez, amikor egy fejlesztési projekt kapcsolódó aspektusaiban részt vevő szakemberek egy csoportja megváltoztatja a munkáltatóját. . . . [A]z eltitkolási kötelezettség a munkáltató bizalmas közlésétől eltérő körülményekből is fakadhat. Ez alapulhat kifejezett vagy hallgatólagos megállapodáson is. A jelen esetben a titoktartási megállapodás a [3M] fejlesztési programja titkosságának megőrzésére tett részletes erőfeszítéseiből, valamint abból, hogy a munkavállalók tudtak ezekről az erőfeszítésekről és részt vettek bennük, következhet. Mindenesetre a [3M] és alkalmazottai kifejezett írásbeli megállapodásokat kötöttek, amelyek az utóbbit kötelezték arra, hogy ne hozza nyilvánosságra a bizalmas információkat, és ezek a megállapodások nem zárták ki azokat az információkat, amelyekhez a munkavállaló maga járult hozzá.

Id. 140.

A munkáltatók néha megpróbálják korlátozni a munkavállaló olyan információk felhasználását, amelyek nem minősülnek üzleti titoknak. Ez a kérdés párhuzamosan áll a II. fejezet E. részében felvetett korlátozó licencszerződések problémájával - a munkáltatókat a szellemi tulajdonra vonatkozó jogszabályok csak az üzleti titkok védelmére korlátozzák, vagy további korlátozásokat is előírhatnak alkalmazottaik számára? A bíróságok küszködnek ezzel a kérdéssel, a többségük arra a következtetésre jutott, hogy az információk munkavállalók általi felhasználására vagy nyilvánosságra hozatalára vonatkozó "ésszerű" szerződéses korlátozások még védhető üzleti titok hiányában is végrehajthatók. *Lásd Bernier v. Merrill Air Engineers*, A 770.2d (97Me. 2001); ROGER 12 MILGRIM, MILGRIM ON TRADE SECRETS. §3.05[1][a], 3-209-3-210. pont.

2. A munkavállalói találmányok tulajdonjoga

i. A találmányok átruházására vonatkozó általános jogi kötelezettség

A szokásjogban a találmányok tulajdonjogát - beleértve a szabadalmi jogok tulajdonjogát is - a munkavállaló jogállása szerint határozták meg a munkavállalói találmányokkal kapcsolatos esetek hosszú sora alapján. Általában a munkavállalók három kategória egyikébe tartoznak: (1) a "feltalálásra felvett" munkavállalók, ami a találmány munkáltatói tulajdonjogát eredményezi; (2) a munkáltató idejében vagy erőforrásainak felhasználásával feltaláló munkavállalók, ami a munkáltató korlátozott, nem kizárólagos "üzemi jogát" eredményezi a találmány gyakorlására; és (3) a munkavállaló "önálló találmánya", amely esetben a munkavállaló a találmány tulajdonosa. *Lásd általában United States v. Dubilier Condenser Corp.*, 289 U.S. 178 (1933); John C. Stedman, *Employer-Employee Relations*, in FREDRIK NEUMEYER, THE EMPLOYED INVENTOR IN THE UNITED STATES 30, 40-41 (1971).

Az első kategória viszonylag egyszerű: ha a munkavállalót azért vették fel, hogy feltaláljon, akkor mi mást vásárolna a munkáltató, mint az ebből származó

találmányokat? Logikusnak tűnik, hogy ezt a bánásmódot kiterjesszük a tanácsadókra és másokra is, akik nem "munkavállalók" a

szigorú értelemben. *Vö. McElmurry v. Arkansas Power & Light Co.*, 27 U.S.P.Q.2d 1135

n.15 (Fed. Cir. 1993) (a munkáltatónál fennálló üzletjog fenntartása, amikor a feltaláló/szabadalmaztató tanácsadó volt); Robert P. Merges, *Intellectual Property and the Costs of Commercial Exchange: A Review Essay*, 93 MICH. L. REV. 1570 (1995) (kiemelve a szellemi tulajdon szerepét a nem munkaviszonyon alapuló szervezetek, például a tanácsadó cégek és a vegyészvállalatok strukturálásában).

A 2. kategória olyan helyzeteket tükröz, amikor a munkáltató nem teljes mértékben jogosult a találmányra, de a munkáltató létesítményei vagy erőforrásai a feltaláló tehetségével és szakértelmével együttesen eredményezik a találmányt. A találmány a munkavállaló tulajdonában van, de a munkáltatót a találmány gyakorlására vonatkozó korlátozott joggal kompenzálják. Figyelemre méltó azonban, hogy ez az üzemi jog nem foglalja magában a találmány másoknak történő értékesítésének jogát.

Beriont

v. GTE Labs., Inc., 535 F. App'x (919Fed. Cir. 2013).

A munkavállaló azon kötelezettsége, hogy tartózkodjon a munkáltató üzleti titkainak felhasználásától, súlyosabbnak tűnik, ha a munkavállaló maga találta ki a titkot. A *Wexler v. Greenberg*, 160 A.2d 430 (Pa. 1960) ügyben a pennsylvaniai legfelsőbb bíróság arra a következtetésre jutott, hogy egy távozó munkavállaló jogosult volt arra, hogy a korábbi munkaadójánál kifejlesztett formulákat egy versenytársnak dolgoztassa. Annak ellenére, hogy a munkavállaló, Greenberg, a felperesnél a vezető vegyész volt, a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy valójában nem "feltalálásra vették fel", és ezért az általa készített találmányok tulajdonjoga az övé.

A Wexler-eredmény, bár igazságosnak tűnhet, nem a többségi szabály. Még Pennsylvániában sem mindig követik a *Wexlert*. *Lásd Healthcare Affiliated Services v. Lippancy*, 701 F. Supp. 1142, 1155 (W.D. Pa. 1988) (elutasította a Wexler-elemzést, hangsúlyozva, hogy bár az alperes saját maga fejlesztett ki találmányokat, ezt a felperes munkáltató által rendelkezésre bocsátott ismeretek és információk felhasználásával tette); *de lásd Fidelity Fund v. DiSanto*, 500 A.2d 431 (Sup. Ct. Pa. 1985) (elutasította a volt alkalmazott értékesítővel szembeni kártérítést részben azon az alapon, hogy ő maga fejlesztette ki az ügyfélkapcsolatokat a munkaviszony alatt).

A 3. kategória azokra az esetekre vonatkozik, amikor a munkavállaló a saját idejében, a munkavégzés területén kívül talál fel valamit. *Lásd Dubilier, fentebb*. Amint azt a következő szakasz kifejti, a munkavállalók néha az ilyen találmányok tulajdonjogát engedményezési megállapodásokon keresztül igyekeznek megszerezni.

ii. Átruházási megállapodások

Sok vállalat megköveteli alkalmazottaitól, hogy a munkaviszonyuk alatt létrehozott találmányokat a munkáltatóra ruházzák át. Ezek a megállapodások általában végrehajthatóak a munkaviszony keretében készült találmányok tekintetében.

Egyes esetekben az átruházási megállapodások a munkavállaló által a munkáltató létesítményeiben, munkaidőben vagy a munkavégzés keretében, illetve azon kívül készített valamennyi találmányra kiterjednek. Számos állam tiltja az ilyen széles körű átruházásokat. A kaliforniai törvénykönyv 2870. §-a megtiltja a munkáltatóknak, hogy

megköveteljük "az olyan találmányok átruházását, amelyeket a munkavállaló teljes egészében a saját idejében, a munkáltató berendezéseinek, felszereléseinek, létesítményeinek vagy üzleti titkot képező információinak felhasználása nélkül fejlesztett ki", kivéve, ha a találmány a következőkre vonatkozik

Mass. 467,99 N.E. (1912)289. Az egyik bíróság a következőképpen fejezte ki az ésszerűség követelményét:

Az átmentési záradékok egyszerűen az üzleti élet azon tényének elismerése, hogy a munkavállalók néha olyan találmányokat vagy ötleteket visznek magukkal az új munkáltatóhoz, amelyek annyira kapcsolódnak a korábbi munkáltatónak végzett munkához, hogy a méltányosság és a jó lelkiismeret szerint a munka gyümölcsének a korábbi munkáltatót kell megilletnie. A visszatartási záradékok értelmezése és alkalmazása során a bíróságok úgy ítélték meg, hogy azokat *ésszerű időre* kell korlátozni ... és olyan *tárgykörre*, amelyen a munkavállaló a munkaviszonya alatt dolgozott vagy amelyről tudomása volt, kivéve, ha kifejezetten másként állapodott meg...

bölcsen, a munkáltatónak a visszatartási záradék alapján nincs joga a munkavállaló korábbi tevékenységén kívül, a későbbi munkáltató idején és pénzeszközeivel végzett találmányokra.

Dorr-Oliver, Inc. kontra Egyesült Államok, F432.2d (447,Ct452. Cl. 1970). A bíróságok szkeptikusan viszonyulnak a szélesebb körű korlátozásokhoz. *Lásd Applied Materials, Inc. v. Advanced Micro- Fabrication Equipment (Shanghai) Co.*, F630. Supp. 2d (1084N.D. Cal. 2009) (elutasította az egyéves pótkocsis záradékot mint érvénytelen versenytilalmi megállapodást). Ez különösen igaz azokra a nagy konglomerátumokra, amelyek megpróbálják megkövetelni a (különböző) üzleti területeikhez kapcsolódó minden találmány átruházását. *Lásd Ingersoll-Rand Co. v. Ciavatta*, 110 N.J. 609, 542 A.2d 879, 896 n.6 (1988).

A röviddel a távozás után készült találmányok ellenőrzése mellett a munkáltatók igényt tarthatnak az alperes munkaviszonya alatt született ötletekre, még akkor is, ha ezeket az ötleteket csak évekkel azután valósítják meg, hogy az alperes elhagyta a munkahelyét. *Lásd Motorola Inc. kontra Lemko Corp.*, 2012 WL 74319 (N.D. Ill. Jan. 10, 2012) (a "ötletek" és "találmányok" átruházását is előíró munkaszerződés kiterjedhet egy olyan, a korábbi munkáltatónál kifejlesztett ötletre, amelyet csak öt évvel később alakítottak szabadalmi bejelentéssé).

Még ha a munkáltató végrehajtható záradékot is alkalmaz, mindig fennáll annak a veszélye, hogy a volt munkavállaló egyszerűen kivárja a határidő lejártát, majd a záradék lejárta után kényelmesen bejelenti a felfedezést. A bíróságoknak néha az ilyen feltalálási időpontok hitelességének értékelésére van szükségük. *A General Signal Corp.*

v. Primary Flow Signal, Inc. ügyben a volt munkavállaló azt állította, hogy az áttörése mindössze öt nappal a pótkocsis záradékban meghatározott hat hónap lejárta után következett be:

Az áramlásmérő tökéletesítése aprólékosan bonyolult, kiterjedt teszteléssel járó folyamatnak bizonyult. Ezért nehéz elhinni, hogy a felperesnél eltöltött hosszú és kiváló pályafutás után Halmi úr öt nappal a pótkocsis záradék lejárta után először ötlött fel az NTV ötlete. Bár az "Heuréka!" szót állítólag az évek során több in-ventor is kimondta, a szóban forgó koncepció nem alkalmas ilyen hirtelen felfedezésre. A bíróság megállapítja, hogy a '434-es szabadalom koncepciójának Halmi úr fejében már a GSC-vel való munkaviszonya megszűnése előtt is léteznie kellett. Halmi úr ezért megszegte a GSC-vel

kötött megállapodását.

General Signal Corp. v. Primary Flow Signal, Inc., U1987.S. Dist. LEXIS at6929, *10 (D.R.I. 1987. július 27.).

3. Versenytilalmi megállapodások

Az üzleti titkok versenytársak kezébe kerülésének kockázatát úgy is lehet csökkenteni, ha korlátozzák a volt alkalmazottak azon lehetőségét, hogy egyáltalán versenyezzenek a volt munkáltatóval. Az alkalmazottak személyes kapcsolatokat alakítanak ki az eladókkal, ügyfelekkel és másokkal, amelyek rendkívül hasznosak az üzleti életben. A versenytilalmi megállapodások célja, hogy a munkavállalók meghatározott ideig vagy meghatározott földrajzi területen belül ne versenyezhesse a korábbi munkáltatójukkal. Az ilyen megállapodások azonban közvetlenül érintik a munkaerő mobilitását és a jövedelemszerző munka folytatásának lehetőségét. A munkavállalók megélhetése gyakran attól függ, hogy képesek-e értékesíteni képességeiket és tudásukat, ami kritikus közpolitikai és társadalmi igazságossági kérdéseket vet fel. Az államok eltérően közelítik meg az ilyen megállapodások érvényesítését.

**Edwards kontra Arthur Andersen
LLP Kalifornia Legfelsőbb
Bírósága
81 Cal. Rptr. 3d (282Cal. 2008)**

CHIN, J.

Megadtuk a felülvizsgálat lehetőségét a kaliforniai versenytilalmi megállapodások érvényességének és a munkaviszony feloldásáról szóló megállapodások megengedett hatályának vizsgálata érdekében. Felülvizsgálatunkat a következő kérdésekre korlátoztuk: Milyen mértékben tiltja 16600 a Business and Professions Code szakasza a munkavállalói versenytilalmi megállapodásokat. . .

Arra a következtetésre jutottunk, hogy az 16600. szakasz tiltja a munkavállalói versenytilalmi megállapodásokat, kivéve, ha a megállapodás valamely törvényi kivétel hatálya alá esik.
és részben helyezze hatályon kívül a fellebbviteli bíróság ítéletét.

Tények

Januárban Raymond1997, Edwards II (a továbbiakban: Edwards) okleveles könyvvizsgálót az Arthur Ander- sen LLP (a továbbiakban: Andersen) könyvvizsgáló cég Los Angeles-i irodája adómenedzserként alkalmazta. Az Andersen az állásajánlatot attól tette függővé, hogy Edwards aláír-e egy versenytilalmi megállapodást, amely megtiltotta neki, hogy a felmondását követő korlátozott ideig az Andersen bizonyos ügyfeleinek dolgozzon, vagy azokért érdeklődjön. A megállapodást minden vezetőnek meg kellett kötnie, és a vonatkozó rész szerint így szólt: "Ha Ön elhagyja az irodát, a felmentését vagy lemondását követő tizenhét hónapig nem végezhet olyan típusú szakmai szolgáltatásokat, mint amelyeket Ön nyújtott bármely olyan ügyfélnek, akinek a felmentését vagy lemondását megelőző tizenhét hónapban dolgozott. Ez nem tiltja meg Önnek, hogy egy ügyfélnél munkát vállaljon. Az Irodából való kilépését követő tizenkét hónapig Ön vállalja, hogy nem keres (az Ön által nyújtott típusú szakmai szolgáltatások nyújtására) egyetlen olyan ügyfelet

sem annak az irodának (irodáknak), amelyhez a felmentését vagy lemondását megelőző tizennyolc hónap során hozzárendelték. Ön vállalja, hogy a felmentését vagy lemondását követő tizennyolc hónapig nem toborozza az Irodától távol az Iroda szakmai személyzetét." Edwards aláírta a megállapodást.

1997Edwards2002, az Andersen cégnél folytatta munkáját, és a cég magánügyfél-szolgáltatási csoportjába került, ahol nagy jövedelmű és vagyonú magánszemélyek és szervezetek jövedelem-, ajándék- és hagyatéki adótervezésével foglalkozott. Ez idő alatt szenior menedzserré léptették elő, és jó úton haladt afelé, hogy partner legyen. 2002 márciusában az Egyesült Államok kormánya vádat emelt az Andersen ellen az Enron Corporation elleni nyomozással kapcsolatban, és 2002 júniusában az Andersen bejelentette, hogy megszünteti számviteli tevékenységét az Egyesült Államokban. Áprilisban az Andersen2002, elkezdte eladni a gyakorlati csoportjait különböző jogalanyoknak. 2002 májusában az Andersen belsőleg bejelentette, hogy a HSBC USA, Inc. (egy New York-i székhelyű banki vállalat) egy új leányvállalatán, a Wealth and Tax Advisory Services-en (WTAS) keresztül megvásárolja az Andersen adózási gyakorlatának egy részét, beleértve Edwards csoportját is.

Júliusban a HSBC2002, állást ajánlott Edwardsnak. Mielőtt az Andersen bármelyik alkalmazottját felvették volna, a HSBC megkövetelte tőlük, hogy a HSBC-nél való foglalkoztatásuk érdekében írjanak alá egy "Versenytilalmi megállapodás megszüntetéséről" (TONC). A TONC többek között előírta a munkavállalók számára, hogy (1) önként felmondjanak az Andersen-nél; (2) az Andersen-t "mindenféle" követeléstől mentesítsék, beleértve "az olyan követeléseket, amelyek bármilyen módon az alperes által történő foglalkoztatásból vagy abból erednek, azon alapulnak vagy ahhoz kapcsolódnak, illetve a munkavállalónak az alperesnél való foglalkoztatásából, a vele való kapcsolatából vagy az alperestől kapott díjazásából erednek"; (3) továbbra is határozatlan ideig megőrzi a bizalmas információkat és üzleti titkokat, kivéve, ha bíróság vagy kormányzati szerv másként kéri; (4) tartózkodik az Andersen vagy a vele kapcsolatban álló szervezetek vagy partnerek becsmérlésétől; és (5) együttműködik az Andersennel az Andersen elleni bármilyen vizsgálat vagy peres eljárás során. Cserébe az Andersen beleegyezett, hogy elfogadja Edwards lemondását, beleegyezett, hogy Edwardsot a HSBC alkalmazza, és felmentette Edwardsot az 1997-es versenytilalmi megállapodás alól.

...

Edwards aláírta a HSBC ajánlati levelét, de nem írta alá a TONC-ot. Válaszul az Andersen felmondta Edwards munkaviszonyát, és visszatartotta a végkielégítést. A HSBC visszavonta az Edwardsnak tett állásajánlatát.

Eljárási előzmények

... Véleményének közzétett részében a fellebbviteli bíróság megállapította: (1) a szerződés a 16600. szakasz alapján érvénytelen volt, és az, hogy Edwardsot a TONC aláírására kötelezték a szerződés alól való felmentés ellenértékéért, önállóan jogellenes cselekménynek minősült az Edwards által a gazdasági előnyökbe való szándékos beavatkozásra vonatkozó kereset elemeinek szempontjából. . . .

Megbeszélés

A. szakasz 16600

A szokásjog szerint - és ez ma is igaz számos államban - a szakma, vállalkozás vagy kereskedelem gyakorlására vonatkozó szerződéses korlátozások érvényesnek minősültek, amennyiben ésszerűen voltak előírva. (*Bosley Medical Group kontra Abramson* (1984) 161 Cal. App. 3d 284, 288, 207 Cal. Rptr. 477). Ez még Kaliforniában is igaz volt. (*Wright v. Ryder* (1868) Cal36. 342,357 [az eredeti

szokásjog azon szabályának enyhítése, hogy minden kereskedelmi korlátozás

a növekvő népesség és a kereskedelmi verseny miatt érvénytelenek voltak]). However, Kaliforniában a közrendet a nyílt verseny javára 1872-re rendezték, és elutasították a common law "ésszerűség szabályát", amikor a törvényhozás megalkotta a polgári törvénykönyvet. Ma Kaliforniában a versenytilalmi egyezmények érvénytelenek, több, alább röviden tárgyalt kivételtől eltekintve.

Az 16600. szakasz kimondja: "Az e fejezetben foglaltak kivételével minden olyan szerződés, amellyel bárkit visszatartanak attól, hogy törvényes foglalkozást, kereskedelmet vagy bármilyen üzletet folytasson, ebben a mértékben semmis." A fejezet kivételt képeznek a versenytilalmi megállapodások a társaságok (16601. §), a társulások (*ibid.*; 16602. §) és a korlátozott felelősségű társaságok (16602.5. §) eladásakor vagy megszűnésekor. A polgári törvénykönyv eredeti szakaszaként történő hatályba lépése óta eltelt években 1673. bíróságaink következetesen megerősítették, hogy a szakasz a nyílt verseny és a munkavállalói mobilitás javát szolgáló állandó törvényes politikáról tanúskodik 16600. (*Lásd D'sa kontra Playhut, Inc.* (2000) Cal85. App. 4th Cal927,933,102. Rptr. 2d 495). A törvény védi a kaliforniaiakat, és biztosítja, hogy "minden állampolgárnak megmaradjon a joga, hogy bármely általa választott törvényes foglalkoztatást és vállalkozást folytasson". (*Metro Traffic Control, Inc. v. Shadow Traffic Network* (1994) Cal22. App. 4th Cal853,859,27. Rptr. 2d 573). Védi "a személyeknek azt a fontos törvényes jogát, hogy az általuk választott vállalkozásokkal és foglalkozásokkal foglalkozzanak". (*Morlife, Inc. v. Perry* (1997) 56 Cal. App. 4th 66 1514,1520, Cal. Rptr. 2d 731).

...

A törvény egyértelmű értelme szerint tehát a munkáltató szerződéssel nem kötelezheti vissza a volt munkavállalót a szakmája, kereskedelme vagy vállalkozása gyakorlására, kivéve, ha a megállapodás a szabály alóli kivételek valamelyikébe tartozik. (16600. §) Az Andersen azonban azt állítja, hogy az 16600. § szerinti "visszatartás" kifejezést úgy kell értelmeznünk, hogy az egyszerűen "megtiltást" jelent, így csak azok a szerződések jogellenesek, amelyek teljes mértékben megtiltják a munkavállalónak, hogy foglalkozását, kereskedelmét vagy üzleti tevékenységét folytassa. Ebből az következne, hogy a munkavállalónak a hivatása gyakorlására vonatkozó képességének pusztán korlátozása is megengedhető lenne az 16600. szakasz alapján, amennyiben az egyszerűen megalapozott.

Az Andersen azt állítja, hogy egyes kaliforniai bíróságok úgy ítélték meg, hogy az 16600. szakasz (és annak elődjei, a polgári törvénykönyv korábbi 1673., 1674. és 1675. szakaszai) a korábbi szokásjog törvényi megtestesítői, és az ésszerűség szabályát alkalmazzák a versenykorlátozások értékelésénél. (*Lásd pl. South Bay Radiology Medical Associates kontra Asher* (1990) 220 Cal. App. 3d 1074, 1080, 269 Cal. Rptr. 15 (*South Bay Radiology*) [a 16600. § a kereskedelmi korlátozásokkal szembeni szokásjogi tilalmat testesíti meg]; *Vacco Industries, Inc. v. Van Den Berg* (1992) Cal5. App. 4th 47-48, Cal6.34, Rptr. 2d (602) *Vacco*) [a §16600 a common law ésszerű korlátozásra vonatkozó szabályának kodifikációja]. Az Andersen azt állítja, hogy ezek az esetek azt mutatják, hogy az 16600. szakasz "csak olyan széleskörű megállapodásokat tilt, amelyek megakadályozzák, hogy egy személy teljes mértékben a választott üzleti, kereskedelmi vagy szakmai tevékenységet folytassa. Azok a megállapodások, amelyek nem rendelkeznek ilyen széleskörű hatással - hanem csupán a munkaviszony utáni magatartás valamely aspektusát szabályozzák, pl. a [munkáltató

személyi állományának] razzijának megakadályozására - nem tartoznak a [s]16600. szakasz hatálya alá".

Amint Edwards megjegyzi, azonban az Andersen által a törvényi szabály enyhítésének alátámasztására hivatkozott esetek egyszerűen elismerik, hogy a törvényi kivételek a szakasz alól a16600

a versenytilalmi megállapodásokkal szembeni szabály alól ugyanazokat a kivételeket, amelyeket a szokásjog is tartalmazott. . . .

Megállapítjuk, hogy Andersen versenytilalmi megállapodása érvénytelen volt. Amint azt a fellebbviteli bíróság megállapította: "Az első vitatott záradék 18 hónapos időtartamra megtiltotta Edwardsnak, hogy olyan típusú szakmai szolgáltatásokat nyújtson, mint amilyeneket az Andersen-nél nyújtott, bármely olyan ügyfél számára, akinek a megbízásából a felmondását megelőző 18 hónapban dolgozott. A második megtámadott záradék a felmondást követő egy évig megtiltotta Edwardsnak, hogy "toborozzon", amit a megállapodás úgy határoz meg, hogy szakmai szolgáltatásokat nyújtson az Andersen Los Angeles-i irodájának bármely ügyfele számára." A megállapodás korlátozta Edwardsot abban, hogy az Andersen Los Angeles-i ügyfeleinek munkát végezzen, és ezért korlátozta a könyvvizsgálói szakma gyakorlásának lehetőségét. (Lásd *Thompson kontra Impaxx, Inc.* (2003) 113 Cal. App. 4th 1425, 1429, 7 Cal. Rptr. 3d 427 [megkülönböztetve a "kereskedelmi útvonal" és az üzleti titkot vagy bizalmas tulajdonosi információt védő felkérés eseteit]). Az a tilalmi megállapodás, amelyet Edwardsnak az Andersen-nél való foglalkoztatás megkezdése előtt alá kellett írnia, ezért érvénytelen volt, mivel korlátozta a szakma gyakorlásának lehetőségét. (Lásd: *Muggill, supra*, Cal62. 2d, 242-243. o., Cal42. Rptr. P. 107,3982d 147.)

B. A Kilencedik Körzet szűk korlátozási kivétele

Az Andersen azt kéri a bíróságtól, hogy fogadja el az 16600. szakasz alóli korlátozott vagy "szűk körű" kivételt, amelyet a Kilencedik Kerület a *Campbell v. Trustees of Leland Stanford Jr. Univ.* (9th Cir. 1987) 817 F.2d 499 (*Campbell*) ügyben tárgyalt, és amelyre az eljáró bíróság ebben az ügyben támaszkodott a versenytilalmi megállapodás fenntartása érdekében. A *Campbell-ügyben* a Ninth Cir. átélismerte, hogy Kalifornia elvetette a common law "ésszerűség szabályát" a szakma gyakorlására vonatkozó korlátozások tekintetében, de arra a következtetésre jutott, hogy ez a szakasz "16600-csak azokat a korlátozásokat teszi jogellenessé, amelyek megakadályozzák, hogy valaki törvényes szakmát, kereskedelmet vagy vállalkozást folytasson". (*Campbell, supra*, 817 F.2d, 502. o.) A bíróság visszautalta az ügyet a kerületi bírósághoz, hogy a munkavállaló bizonyítani tudja, hogy a szóban forgó versenytilalmi megállapodás teljes mértékben korlátozta őt "szakmája, kereskedelme vagy üzleti tevékenysége gyakorlásától az 16600. szakasz értelmében". (*Campbell*, 503. o.).

A Kilencedik Körzetnek a szakasz alkalmazásával kapcsolatos zűrzavar a *Campbell-ügyben* született paragrafusban merült fel, amelyben a bíróság megjegyezte, hogy egyes kaliforniai bíróságok kivételt tettek a szakasz alkalmazása alól, "16600"ha az ember az üzlet, a kereskedelem vagy a szakma csak egy kis vagy korlátozott részének folytatásától van eltiltva". (*Campbell, supra*, 817 F.2d at p. 502. o.).

Az Andersennek azonban igaza van abban, hogy a közelmúltban a Kilencedik Körzet néhány ügyében *Campbell-t* követték, hogy a szövetségi bíróságon az 16600. szakasz alóli szűk körű kivételt hozzanak létre. . . .

Az Andersen meggyőződésével ellentétben azonban a kaliforniai bíróságok nem fogadták el a Kilencedik Körzet szűkszavú kivételét. Valójában egyetlen bejelentett kaliforniai állami bírósági határozat sem fogadta el a Kilencedik Kör érvelését, és úgy

véljük, hogy a kaliforniai bíróságok "egyértelműen kifejezték, hogy a szakasz
16600egy erős

az állam közrendje, amelyet nem szabad bírói döntéssel felhígítani." (*Scott kontra Snelling and Snelling, Inc.* (N.D. Cal. 1990) 732 F. Supp. 1034, 1042). Az 16600. szakasz nem túlzó, és ha a jogalkotó azt kívánta volna, hogy a törvény csak az ésszerűtlen vagy túl széleskörű korlátozásokra vonatkozzon, akkor ilyen értelmű megfogalmazást is belefoglalhatott volna. Elutasítjuk Andersen azon állítását, miszerint el kellene fogadnunk egy szűk korlátozási kivételt az 16600. szakasz alól, és a jogalkotóra kellene bízunk, ha úgy dönt, hogy vagy enyhíti a törvényi szigorításokat, vagy további kivételeket fogad el az 16600. szakasz szerinti tilalom-azkorlátozás-elleni szabály alól. . . .

DISPOSITION

Megállapítjuk, hogy a versenytilalmi megállapodás az 16600. szakasz alapján érvénytelen, és elutasítjuk az Andersen által szorgalmazott szűk körű korlátozó kivételt. A versenytilalmi megállapodások a 16600kaliforniai szakasz alapján érvénytelenek, még akkor is, ha szűkszavúak, kivéve, ha a vonatkozó törvényi kivételek vagy 16601, 16602, .16602.5. . . .

Ezért részben megerősítjük, részben pedig hatályon kívül helyezzük a fellebbviteli bíróság ítéletét, és az ügyet a fent kifejtett álláspontnak megfelelő eljárásra visszautaljuk.

A Comprehensive Technologies Int'l kontra Software Artisans, Inc. F3.3d (7304th Cir. 1993), a CTI szerzői jog megsértése és üzleti titkok eltulajdonítása miatt indított pert egy csoport volt alkalmazott ellen, akik elhagyták a céget, hogy egy konkurens céget alapítsanak, amely nem sokkal később új termékkel jelentkezett. A bíróság megállapította, hogy a távozók alkalmazottak nem sértették meg a CTI szerzői jogait és nem tulajdonítottak el üzleti titkokat. Ennek ellenére a bíróság érvényesítette az egyik alkalmazott, Dean Hawkes által aláírt megállapodást. A megállapodás úgy rendelkezett, hogy a CTI-től való távozását követő tizenkét hónapos időszakban Hawkes nem fog

az Egyesült Államokban közvetlenül vagy közvetve olyan üzleti tevékenységet folytatni (pénzügyi értelemben befektetőként vagy hitelezőként, alkalmazottként, igazgatóként, vezetőként, tisztségviselőként, partnereként, függő vállalkozóként, tanácsadóként vagy tulajdonosként, vagy bármilyen más, személyes szolgáltatások nyújtására, illetve vezetési, üzemeltetési vagy ellenőrzési tevékenységre felszólító minőségben), amely a KTI üzleti tevékenységével versenyez. E megállapodás alkalmazásában a "KTI üzleti tevékenysége" a CLAIMS EXPRESS- és EDI LINK típusú, azonos funkcionalitású és módszertanú PC-alapú szoftverek tervezése, fejlesztése, forgalmazása és értékesítése. . . .

A bíróság megállapította a versenytilalmi megállapodásokra vonatkozó általános jogi normát:

Virginia három részből álló tesztet állított fel a korlátozó foglalkoztatási megállapodások ésszerűségének értékelésére. A teszt alapján a bíróságnak a következő kérdéseket kell feltennie:

1. A korlátozás a munkáltató szempontjából ésszerű-e abban az

értelemben, hogy nem nagyobb, mint ami a munkáltató valamilyen jogos üzleti érdekének védelméhez szükséges?

2. A munkavállaló szempontjából a korlátozás ésszerű-e abban az értelemben, hogy nem korlátozza indokolatlanul keményen és elnyomóan a megélhetés megszerzésére irányuló jogos erőfeszítéseit?
3. A korlátozás ésszerű-e a józan közrend szempontjából?

Blue Ridge Anesthesia & Critical Care, Inc. v. Gidick, 239 Va. 369, 389 S.E.2d 467, 469 (Va. 1990). Ha a versenytildalmi megállapodás megfelel az ésszerűség e normáinak mindegyikének, akkor azt végre kell hajtani. Általános szabályként azonban a virginiai bíróságok nem nézik jó szemmel a versenytildalmi megállapodásokat, és azokat szigorúan a munkáltató ellenében értelmezik. A munkáltatót terheli annak bizonyítása, hogy a korlátozás ésszerű.

A bíróság megállapította, hogy Hawkes megállapodása, amely megakadályozta, hogy az Egyesült Államokban bárhol versenyezzen a CTI-vel, ésszerű volt, mivel a CTI-nek az ország számos (bár nem minden) államában voltak irodái, ügyfelei vagy potenciális ügyfelei. Továbbá a bíróság megjegyezte:

. . . Mint a CTI szoftverének tervezéséért, fejlesztéséért, marketingjéért és értékesítéséért elsődlegesen felelős személy, Hawkes alaposan megismerte a CTI működésének minden aspektusát, és szükségszerűen olyan információkra tett szert, amelyeket felhasználhatott a CTI-vel való piaci versenyben. Ha egy munkavállaló a munkáltató üzleti sikeréhez elengedhetetlenül fontos bizalmas és üzleti titkot képező információkhoz fér hozzá, a munkáltatónak erős érdeke fűződik a versenytildalmi megállapodás érvényesítéséhez, mivel más jogorvoslati lehetőségek gyakran nem bizonyulnak megfelelőnek. Tíz esetben nehéz, ha nem lehetetlen bizonyítani, hogy a versenytárs munkavállaló visszaélészerűen sajátította ki a korábbi munkáltatójához tartozó üzleti titkot. A jelen ügy tényállása alapján arra a következtetésre jutottunk, hogy a foglalkoztatási korlátozások hatálya nem szélesebb, mint ami a CTI jogos üzleti érdekeinek védelméhez szükséges.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. A 16600. §-ban meghatározott kaliforniai szabály a kisebbségi szabály, de egyre szélesebb körben elfogadott. Több állam is hatályba léptette a versenytildalmi megállapodásokra vonatkozó korlátozásokat, vagy azok bevezetését fontolgatja. Massachusetts például megköveteli a versenytildalmi megállapodás előzetes bejelentését a munkába állás előtt, a versenytildalmi megállapodások időtartamát hónapokra¹² korlátozza, megtiltja alkalmazásukat a munkavállalók bizonyos kategóriáira, beleértve az órabéres munkavállalókat és az elbocsátott vagy elbocsátott munkavállalókat, és előírja, hogy a munkáltató fizessen "kerti szabadságot" a korábbi munkavállalóknak, akik nem tudnak dolgozni. Illinois megtiltja az "alacsony bérű munkavállalókra" vonatkozó versenytildalmi szerződéseket. 820 ILCS §90.

A legtöbb állam a versenytildalmi megállapodásokra az "ésszerűség" átfogó követelményét alkalmazza, ahogyan azt a virginiai bíróság is tette a *CTI-ügyben*. Lásd Mich. Comp. Laws §445.774a (a versenytildalmi megállapodások végrehajthatók, ha a megállapodás "ésszerű az időtartam, a földrajzi terület és a foglalkoztatás vagy az üzletág típusa tekintetében"). Abban azonban nem értenek egyet, hogy milyen korlátozások ésszerűek. A *Gateway Inc 2000. v. Kelley*, F9. Supp. 2d 790 (E.D. Mich.

1998) ügyben a bíróság érvénytelenített egy olyan megállapodást, amely hasonló volt a *CTI* ügyben helybenhagyott megállapodáshoz. A bíróság részben arra a tényre támaszkodott, hogy a vállalat később elfogadta a

egy kevésbé korlátozó versenytilalmi rendelkezést, azt sugallva, hogy a régebbi, szélesebb körű rendelkezés nem volt szükséges az érdekei védelméhez. A virginiai legfelsőbb bíróság pedig ésszerűtlennek minősített egy olyan versenytilalmi megállapodást, amely megakadályozta, hogy az alperes bármilyen minőségben egy versenytársnak dolgozzon, ahelyett, hogy konkrét pozíciókat határozott volna meg, amelyeket az alperes nem tölthet be. *Modern Environments, Inc. kontra Stinnett*, 561 S.E.2d 694 (Va. 2002).

Egyes bíróságok a versenytilalmi megállapodások érvényesítését olyan helyzetekre korlátozták, amikor az üzleti titkokat valószínűleg felhasználják vagy nyilvánosságra hozzák, ha a munkavállalónak engedélyezik a versenyzést. A New York-i Fellebbviteli Bíróság például a következő álláspontot képviselte:

Kétségtelen, hogy az ilyen megállapodásokkal szembeni bírói ellenszenvet "olyan erős közrendi megfontolások váltják ki, amelyek ellene szólnak egy ember megélhetésének elvesztése szankcionálásának" (*Purchasing Assoc. v. Weitz. . . .*) Valóban, gazdaságunk a szolgáltatások, tehetségek és ötletek korlátlan áramlása által gerjesztett versenyen alapul. Ezért semmilyen korlátozás nem korlátozhatja a munkavállaló azon jogát, hogy a korábbi munkaviszonya során szerzett átfogó tapasztalatai révén megszerzett készségeit és tudását a saját legjobb hasznára fordítsa. Ez magában foglalja azokat a technikákat is, amelyek nem mások, mint "az adott szakmában ismert általános eljárások ügyes változatai" (RESTATEMENT, AGENCY 2d, §396 Comment b).

Természetesen a bíróságoknak el kell ismerniük a munkáltató jogos érdekét is, hogy megóvja azt, ami a vállalkozását sikeressé tette, és hogy megvédje magát a szándékos lopakodó kereskedelmi kalózkodással szemben. Így a korlátozó egyezmények az üzleti titkok vagy bizalmas ügyfélinformációk felfedésének vagy felhasználásának megakadályozásához szükséges mértékben végrehajthatók. Ezen túlmenően a tiltó rendelkezés akkor is alkalmazható, ha a munkavállaló szolgáltatásai egyedülállóak vagy rendkívüliek, és a kikötés ésszerű. Ez utóbbi elvet a tanult szakmák tagjai közötti megállapodások elérésére értelmezték.

Reed Roberts Assocs. kontra Strauman, 40 N.Y.2d 303, 353 N.E.2d 590 (Ct. App. 1976). A *Reed Roberts-féle* megközelítés lényegében végrehajthatatlannak tartja a versenytilalmi megállapodásokat, mivel csak akkor teszi lehetővé azok működését, ha az üzleti titokra vonatkozó jogszabályok is enyhítést nyújtanak? Vannak-e ésszerű okok arra, hogy érvényt szerezzenek egy olyan munkáltató-munkavállaló megállapodásnak, amely megakadályozza, hogy a munkavállaló a felmondás után versenyezzen? A kérdéssel foglalkozó állami törvényeket általában úgy értelmezték, hogy lehetővé teszik az ilyen "ésszerű" munkavállalói megállapodásokat, függetlenül attól, hogy maguk a törvények hogyan vannak megfogalmazva.

Ebben az összefüggésben korántsem egyértelmű, hogy milyen megállapodások minősülnek "ésszerűnek", és ez jelentős jogviták tárgyát képezi. Számos államban érvénytelenítették a versenytilalmi megállapodásokat azon az alapon, hogy azok ésszerűtlenek voltak. *Lásd pl. Mutual Service Casualty Ins. Co. v. Brass*, N625.W.2d (648Wis. Ct. App. 2001); *Brentlinger Enters. v. Curran*, N752.E.2d 994 (Ohio Ct. App. 2001); *Harvey Barnett, Inc. v. Shidler*, 143 F. Supp. 2d 1247 (D. Colo. 2001);

Mertz v. Pharmacists Mutual Ins., 625 N.W.2d 197 (Neb. 2001); *City Slickers, Inc. v. Douglas*, S40.W.3d (805Ark. Ct. App. 2001). Másrészt a legtöbb állam érvényt szerez a versenytilalmi tilalmaknak. Az *ADP, LLC v. Rafferty*, 923 F.3d 113 (3d Cir. 2019) ügyben a bíróság úgy ítélte meg, hogy "az ügyfélkapcsolatok és a goodwill megőrzése" legitim üzleti indok a távozó alkalmazottak versenyének megakadályozására.

Ha egy versenytildalmi megállapodás túl széleskörű, a bíróságoknak meg kell-e tagadniuk annak végrehajtását, vagy szűkíteniük kell azt, hogy végrehajthatóvá tegyék? *Hasonlítsa össze a Coleman kontra Retina Consultants*, 687 S.E.2d 457 (Ga. 2009) (a végrehajthatatlan megállapodás reformjának elutasítása) és a Nev. Rev. Stat. §613.200 (a problémás versenytildalmi megállapodások bírósági reformjának megtiltása) az *ADP, LLC v. Rafferty*, F923.3d (1133d Cir. 2019) (amely szerint a túlságosan széleskörű megállapodásokat "kéktáblásítani" kell: a bíróságok szerkesztik, hogy ésszerűvé tegyék őket).

2. Úgy tűnik, a CTI bírósága számára nem kérdéses, hogy az alperesek egyike sem tulajdonított el semmilyen CTI üzleti titkot, nem sértett szerzői jogokat, vagy más módon "elvette" bármit, ami a CTI-hez tartozott a Software Artisans indításakor. Ez miért nem dönti el az ügyet? Milyen társadalmi célt szolgál az, hogy a volt alkalmazottaknak megtiltják a megélhetésüket? Nem az egyének mobilitása és szabadsága kellene, hogy a legfontosabb szempont legyen, ahogyan azt a kaliforniai bíróságok javasolták?

3. A kaliforniai bíróságok úgy értelmezték ezt a törvényt, hogy a munkavállalói szerződésekben a versenytildalmi megállapodások teljes mértékben tilosak, de engedélyezik az ilyen megállapodásokat, ha azok az üzlet eladásához kapcsolódnak, feltéve, hogy a megállapodás feltételei "ésszerűek". *Lásd Mon- ogram Indus., Inc. kontra SAR Indus., Inc.*, 64 Cal. App. 3d 692, 134 Cal. Rptr. 714, 718 (1976).¹⁰ Továbbá, bár a kaliforniai bíróságok nem hajtanak végre versenytildalmi megállapodást, megakadályozzák, hogy a távozó alkalmazottak felhasználják vagy felfedjék korábbi munkáltatójuk üzleti titkait. *Lásd State Farm Mutual Automobile Ins. Co. kontra Dempster*, 344 P.2d 821 (Cal. Ct. App. 1959); *Gordon kontra Landau*, 49 Cal. 2d 690, 321 P.2d 456 (Cal. 1958). Más államok, köztük Alabama, Florida, Louisiana, Montana és Észak-Dakota szintén tiltják a versenytildalmi megállapodásokat. Más államok, köztük Colorado, Delaware, Massachusetts és Tennessee, tiltják ezeket a szakmai környezetben, de engedélyezik más összefüggésekben. *Lásd pl. Murfreesboro Med. Clinic v. Udom*, 166 S.W.3d 674 (Tenn. 2005). *Lásd azonban Central Indiana Podiatry PC v. Krueger*, 882 N.E.2d 723 (Ind. 2008) (a versenytildalmi megállapodás orvos ellen érvényesíthető, ha ésszerű).

4. A munkavállalók szabad mozgása iránti kaliforniai elkötelezettség erejét a *The Application Group, Inc. v. The Hunter Group, Inc.*, 72 Cal. Rptr. 2d 73 (Ct. App. 1998). Ebben a kaliforniai fellebbviteli bíróság úgy ítélte meg, hogy a 16600. § előzetesen kizárja egy Marylandben kötött versenytildalmi megállapodás végrehajtását egy marylandi munkáltató és munkavállaló között, amikor a munkavállaló ezt követően távmunkát vállalt Marylandből egy kaliforniai vállalatnál. Annak ellenére, hogy a marylandi bíróságok érvényesítik a megállapodást, a kaliforniai bíróság arra a következtetésre jutott, hogy Kalifornia érdekei "lényegesen erősebbek", mint Marylandé ebben az esetben. *Lásd még D'Sa v. Playhut, Inc.*, Cal85. App. 4th Cal927,102. Rptr. 2d (4952000) (a jogválasztási rendelkezés figyelmen kívül hagyása a versenytildalmi megállapodás végrehajthatatlanságának megállapításakor).

¹⁰ Másrészt az egyik bíróság elutasította egy foglalkoztatási diszkriminációval kapcsolatos per

rendezéséről szóló megállapodás végrehajtását, mivel az olyan rendelkezést tartalmazott, amely szerint a felperest az alperes vagy annak jogutódjai nem vehetik fel újra. A bíróság úgy vélte, hogy ez a megállapodás ellentétes az 16600. szakasz rendelkezéseivel. *Golden v. Cal. Emergency Physicians Med. Grp* .,F782.3d (10839th Cir. 2015).

Kalifornia határozott közpolitikája konfliktusokhoz vezetett más államokkal. A legjelentősebb példa erre az *Advanced Bionics kontra Medtronic*, 87 Cal. App. 4th 1235 (2001), amelyben mind a kaliforniai, mind a minnesotai bíróságok azt állították, hogy a saját joguknak kell irányadónak lennie, a minnesotai bíróság a távozó munkavállalót, a kaliforniai bíróság pedig a munkáltatót kötelezte a per folytatására. A kaliforniai legfelsőbb bíróság végül visszavonta a döntést, de nem azért, mert nem tartotta fontosnak a munkavállalói mobilitás politikáját, hanem azért, mert az egymásnak ellentmondó ítéletek kísértetét nem tartotta helyénvalónak. *Advanced Bionics kontra Medtronic*, 29 Cal. 4th 697, 128 Cal. Rptr. 2d 172 (2002). A kaliforniai bíróságnak a testvérbírósággal szembeni tiszteletadása azonban egyszerűen alárendelheti Kalifornia politikáját bármely más állam jogának, amely érvényre juttatná a versenytilalmi megállapodást, még akkor is, ha a munkavállaló nem az adott államban dolgozik. *Lásd IBM Corp. v. Bajorek*, 191 F.3d 1033 (9th Cir. 1999) (New York-i jog alkalmazása a New York-i vállalat ellen a kaliforniai munkavállaló által a New York-i vállalat ellen folytatott verseny tilalmára, és az ezzel ellentétes kaliforniai politika figyelmen kívül hagyása); *Amazon.com, Inc. v. Powers*, 2012 WL 6726538 (W.D. Wash. 2012. dec. 27.) (a versenytilalmi szerződésben szereplő washingtoni jogválasztási záradék érvényesítése az Amazon.com-ot elhagyó, a Google kaliforniai munkatársával szemben). Ezzel ellentétes, a Georgia állam joga szerinti versenytilalmi megállapodás érvényre juttatásának megtagadására vonatkozó, országos hatályú ítéletet *lásd Palmer & Cay v. Marsh & McLennan*, 404 F.3d 1297 (11th Cir. 2005).

Van-e ésszerű módja az ilyen konfliktusok feloldásának a közpolitikában? Vagy az elkerülhetetlen eredmény a "versenyfutás a bíróságig" lesz? Az *Advanced Bionics* után Kalifornia elfogadta a Cal. Labor Code §925-öt, amely megtiltja a munkáltatóknak, hogy a kaliforniai székhelyű munkavállalóktól megköveteljék, hogy beleegyezzenek abba, hogy a versenytilalmakat az államon kívül pereljék. Ez azt sugallja, hogy Kalifornia továbbra is erősen elkötelezett a munkavállalók védelme mellett a versenytilalmi megállapodásokkal szemben.

5. Milyen egymással versengő politikai érdekek forognak kockán a versenytilalmi záradékok esetében? Egyrészt igazságtalannak tűnik a munkáltatókkal szemben, ha egyszerűen megengedik a munkavállalóiknak, hogy távozásuk után azt csináljanak, amit akarnak. Különösen akkor, ha a munkavállalók fontos pozícióban voltak, a munkáltató üzleti titkainak ismerete versenyhátrányba hozhatja a korábbi munkaadót. Egy versenyző iparágban az üzleti titkok felfedésének megakadályozása sokkal előnyösebb, mint a már nyilvánosságra hozott üzleti titkok eltulajdonítása miatti pereskedés. A versenytilalmi megállapodás ésszerű módja lehet annak, hogy a munkáltató megelőzze a problémát - és a pert -, mielőtt az elkezdődne.

Másrészt az ilyen korlátozások a munkavállalókra rótt terheknek tűnnek. Képzeld el, hogyan érezné magát ügyvédként, ha elhagyna egy céget, és azt tapasztalná, hogy a következő két évben nem gyakorolhat ügyvédi tevékenységet ugyanazon a területen vagy földrajzi régióban. (Ebben a tekintetben jelentős, hogy még *Reed Roberts* is azon a véleményen volt, hogy a "tanult szakmák" megfelelően a versenytilalmi megállapodások tárgyát képezik). Ezenkívül nem teljesen egyértelmű, hogy az ilyen rendelkezések hosszú távon előnyösek-e a vállalatok számára. Strauman, a *Reed Roberts* ügy alperese, négy évnyi versenytársánál való munkaviszony után került a Reed Robertshez. Részben az iparágban szerzett értékes tapasztalata miatt vették fel. Mi lett volna, ha Strauman korábbi munkáltatója végrehajtható versenytilalmi

megállapodás aláírására kötelezte volna? A versenytilalom érvényesítésének tudományos kritikájához *lásd* Charles

Tait Graves, *Analyzing the Non-Competition Covenant as a Category of Intellectual Property Regulation*, 3 HASTINGS SCI. & TECH. L.J. 69 (2010).

Egyes tudósok szerint az ilyen versenytalalmi megállapodások kizárásának gyakorlatiasabb gazdasági indoka van. Azzal érvelnek, hogy a kaliforniai Szilícium-völgy viszonylagos sikere a bostoni Route 128-hoz képest közvetlenül annak tulajdonítható, hogy a Route vállalatainál a versenytalalmi megállapodások túlsúlyban voltak, ami megakadályozta a munkavállalók szabad mozgását, és ezért visszatartotta az induló vállalkozásokat. *Lásd* Orly Lóbel, TALENT WANTS TO BE FREE: MIÉRT KELLENE MEGTANULNUNK SZERETNI A SZIVÁRGÁST, RAIDS, AND FREE RIDING (2015); Ronald J. Gilson, *The Legal Infrastructure of High Technology Industrial Districts: Silicon Valley, Route and 128, Covenants Not to Compete*, 74 N.Y.U. L. REV. 575 (1999); ANNALEE SAXENIAN, REGIONAL ADVANTAGE: CULTURE AND COMPETITION IN SILICON VALLEY AND ROUTE 128 (1994).

6. Amikor egy cég megköveteli egy meglévő alkalmazottjától, hogy írjon alá egy olyan munkaszerződést, amely versenytalalmi megállapodást tartalmaz, az alkalmazott valami lényeges dologról mond le. Miről mond le a munkáltató? Néhány esetben felmerült a munkáltató részéről az ilyen megállapodásban foglalt (szerződési jogi értelemben vett) ellenszolgáltatás kérdése; ezek általában arra a következtetésre jutnak, hogy az egyik vagy másik elmélet alapján van ellenszolgáltatás. *Lásd pl. Central Adjust- ment Bureau v. Ingram*, S678.W.2d (28Tenn. 1984) (ellenszolgáltatás hosszú időn át tartó folyamatos foglalkoztatás formájában); *Alex Sheshunoff Mgmt. Servs. v. John- son*, 209 S.W.3d 644, 646 (Tex. 2006) (ugyanaz; elutasítva a korábbi texasi ítélkezési gyakorlatot); *Lake Land Emp. Grp. v. Columer*, N804.E.2d (27Ohio 2004) (ellenszolgáltatás egy at-will alkalmazott további foglalkoztatása formájában; három bíró különvéleményt fogalmazott meg).

Miért nem lehet tisztességes eljárásként megkövetelni, hogy az a munkáltató, aki ragaszkodik egy ilyen szövetséghez, fizesse a munkavállaló fizetését a versenytalalmi rendelkezés időtartama alatt? Számos más nemzet követi ezt a megközelítést:

- *Németország*: A német kereskedelmi törvénykönyv előírja, hogy a munkáltató a munkavállalónak kártérítést kell fizetnie a megállapodás teljes időtartamára, de legfeljebb két évig. *Lásd* WENDI S. LAZAR & GARY R. SINISCALCO (EDS.), RESTRICTIVE COVENANTS AND TRADE SECRETS IN EMPLOYMENT LAW: AN INTERNATIONAL SURVEY, I. kötet, 17-5 (2010) (német kereskedelmi törvénykönyv). §74(a)(1)). A kompenzációnak legalább a munkavállaló előző 12 hónapos munkaviszonya alatt kapott bér felét kell elérnie.
- *Kína*: Kínában hasonló rendszert 2008, fogadtak el. *Lásd* a Kínai Népköztársaság 2008. január 1-jei munkaszerződésekről szóló törvényének 23-24. cikkét (2008). A munkáltatók legfeljebb kétéves versenytalalmi korlátozásokat írhatnak elő a vezető technikusokkal, felsővezetőkkel és más, üzleti titkokhoz hozzáférő munkavállalókkal kötött munkaszerződésekben. A törvény értelmében a munkáltatónak a munkaviszony megszűnése utáni időszakban kártérítést kell fizetnie a munkavállalónak, bár a törvény nem határozza meg a kártérítés mértékét. Nem világos, hogy a kompenzációnak a korábbi szinten kell-e lennie, vagy lehet akár a minimálbér is.

- *Egyesült Királyság*: Az Egyesült Királyságban a "garden leave" politikát alkalmazzák, amelynek értelmében a munkavállalónak hosszú felmondási időt kell biztosítania a munkáltatónak, mielőtt munkahelyet változtatna. A munkáltatónak ez idő alatt teljes fizetést és juttatásokat kell fizetnie, de nem kényszerítheti a munkavállalót a munkavégzésre. (A munkavállaló otthon maradhat, és gondozhatja a kertjét.) A kertészeti szabadság időtartamának a munkaviszony körülményeihez képest ésszerűnek kell lennie.

Néhány amerikai vállalat önkéntes alapon alkalmazza ezeket a megközelítéseket. *Lásd Mar- cam Corp. kontra Orchard*, 885 F. Supp. 294 (D. Mass. 1995) (egy olyan szerződéses rendelkezés érvényre juttatása, amely megakadályozta, hogy Orchard egy évig bármelyik versenytársánál dolgozzon az országban, feltéve, hogy a Marcam a versenytárs által ajánlott fizetés 110 százalékát fizette). *Lásd Sonya P. Passi, Compensated Injunctions: A More Equitable Solution to the Problem of Inevitable Disclosure*, 27 BERKELEY TECH. L.J. 927 (2012) (ilyen megközelítést javasol). Valószínű, hogy a munkavállaló elégedett lesz ezzel a megközelítéssel? Mennyire lesz foglalkoztatható, miután két évig tétlenül ült?

7. A versenytildalmi megállapodás ésszerűsége függ-e az üzleti titok eltulajdonításának valószínűségétől? A *Zodiac Records, Inc. kontra Choice Env't'l Servs.*, 112 So.2d (587Fla. Ct. App. 2013), a bíróság úgy ítélte meg, hogy egy hároméves versenytildalmi megállapodás nem volt elfogadható és sértette a tisztességes eljárást, amennyiben a felperes kikötötte, hogy nem tudta bizonyítani, hogy az alperes felhasználná üzleti titkait, ha a megállapodást nem hajtják végre.

8. Megkerülheti-e a munkáltató a versenytildalmi megállapodásokat korlátozó állami törvényeket azzal, hogy a munkavállalót olyan megállapodás aláírására kéri fel, amely nem tiltja meg a munkaviszonyt, de "likvidált kártérítés" megfizetésére szólít fel, ha a munkavállaló egy versenytársnak megy dolgozni? Az ilyen pénzbüntetés ténylegesen azonos-e a versenytildalom érvényesítésével? Mi a helyzet akkor, ha a munkáltató nem tiltja meg a munkaviszonyt, de a ~~csúcstechnológiai~~ ~~ipar~~ ~~szektor~~ nyújtását ahhoz a feltételhez köti, hogy a munkavállaló ne menjen a versenytársnak dolgozni? *Lásd ADP, LLC kontra Rafferty*, 923 F.3d 113 (3d Cir. 2019) (az ilyen feltételnek helyt adva). Megjegyzendő, hogy a csúcstechnológiai ~~ipar~~ ~~szektor~~ gyakori, hogy a munkavállalóknak olyan részvényopciókat adnak, amelyek több év alatt "megszolgálnak", így ösztönözve a munkavállalót arra, hogy ne távozzon és ne hagyja el a megszolgálatlan opciókat.

9. Annak ellenére, hogy nem végrehajthatóak, Kaliforniában sok munkáltató megköveteli a munkavállalóktól a versenytildalmi megállapodások aláírását. *Lásd J.J. Prescott et al., Understanding Noncompetition Agreements: the 2014 Noncompete Survey Project*, 2016 MICH. ST. L. REV. 369. Azok a munkavállalók, akik nem tudják, hogy a megállapodások nem végrehajthatók, elriadhatnak attól, hogy egy versenytársnak dolgozzanak, vagy saját vállalkozásba kezdjenek. A tudatosan végrehajthatatlan megállapodásokat előíró munkáltatóknak kell-e valamilyen szankciót alkalmazniuk?

Vannak-e olyan körülmények, amikor az üzleti titok munkavállaló általi felhasználása vagy felfedése "elkerülhetetlen", így a titok elsajátításának elkerülésére az egyetlen mód a foglalkoztatás teljes kizárása? Tekintsük a következő esetet:

PepsiCo, Inc. v. Redmond
United States Court of Appeals for the Seventh Circuit
54 F.3d (12627th Cir. 1995)

Flaum, J:

[A kerületi bíróság elrendelte a Quaker Oats Co. ideiglenes végzésének kiadását, amely megakadályozza, hogy a PepsiCo North America korábbi vezérigazgatóját, Redmondot alkalmazza. Redmond tíz éven át volt a PepsiCo kaliforniai üzletágának vezérigazgatója, amíg 1994-ben elfogadta a Quaker ajánlatát, hogy a Gatorade és a Snapple Co. üzletágak operatív igazgatója legyen. A bíróság úgy ítélte meg, hogy Redmond elkerülhetetlenül kénytelen lesz a PepsiCo üzleti titkait felhasználni új munkaadója számára.] A bíróság úgy ítélte meg, hogy Redmondnak a PepsiCo üzleti titkait kell felhasználnia új munkaadója számára.

A PepsiCo azt állítja, hogy Redmond nem tud nem támaszkodni a PCNA [PepsiCo North Amer- ia] üzleti titkaira, amikor segít megtervezni a Gatorade és a Snapple új irányvonalát, és hogy ezek a titkok lehetővé teszik a Quaker számára, hogy jelentős előnyre tegyen szert azáltal, hogy pontosan tudja, hogyan fogja a PCNA árazni, forgalmazni és értékesíteni a sportitalokat és az új korú italokat, és képes lesz stratégiai választ adni. Az üzleti titok ilyen típusú problémája talán ritkábban merül fel, de a jelen körülmények között mégis az üzleti titok védelmének körébe tartozik.

A Quaker és Redmond azt állítják, hogy nem használták és nem is szándékoznak felhasználni semmilyen bizalmas információt, amellyel Redmond korábbi munkaviszonya miatt rendelkezik. Rámutatnak arra, hogy Redmond már aláírt egy megállapodást a Quakerrel arról, hogy nem hoz nyilvánosságra semmilyen üzleti titkot vagy bizalmas információt, amely a korábbi munkaviszonyából származik. A forgalmazási rendszerekkel kapcsolatban megjegyzi továbbá, hogy még ha a Quaker el is akarná lopni a PCNA forgalmazási terveivel kapcsolatos információkat, azok teljesen haszontalanok lennének a Gatorade és a Snapple italcsaládok integrálására tett kísérletek során.

Az alperesek érvei némileg elmaradnak a céltól. Ismétlem, a hűtlen kezelés veszélye jelen esetben nem abban áll, hogy a Quaker azzal fenyeget, hogy a PCNA titkait értékesítési rendszerek létrehozására vagy a PCNA reklám- és marketingötleteinek átvételére használja fel. A PepsiCo inkább úgy véli, hogy a Quaker a PCNA terveinek ismeretében tisztességtelenül felfegyverkezve képes lesz előre látni a forgalmazási, csomagolási, árképzési és marketinglépéseket. Redmond és a Quaker még azt is elismeri, hogy Redmond olyan döntéssel szembesülhet, amelyet befolyásolhatnak bizonyos bizalmas információk, amelyeket a PepsiCónál szerzett meg. Más szóval, a PepsiCo egy olyan edző helyzetében találja magát, akinek egyik játékos a kezében lévő játékkönyvvel távozott, hogy a nagy meccs előtt csatlakozzon az ellenfél csapatához. A Quaker és a Redmond tiltakozásai, miszerint értékesítési rendszereik és terveik teljesen különböznek a PCNA-étól, így nem igazán reagálnak.

A Quaker és a Redmond nem állítja, hogy a titoktartási megállapodás érvénytelen; az ilyen megállapodások végrehajthatók, ha megfelelő ellenszolgáltatással vannak alátámasztva.¹⁰ Inkább,

¹⁰ A titoktartási megállapodás sem érvénytelen időbeli korlátozás hiányában. *Lásd* 765 ILCS 1065/8(b)(1) ("[A] titoktartásra vagy az üzleti titok felhasználásának korlátozására vonatkozó szerződéses vagy egyéb kötelezettség nem tekinthető semmisnek vagy végrehajthatatlannak kizárólag a kötelezettség időtartamának vagy földrajzi korlátozásának hiánya miatt.").

azzal érvelnek, hogy e szerződések "elkerülhetetlen" megszegését nem lehet megtiltani. Az az ügy azonban, amelyre hivatkoznak, az *R. R. Donnelley & Sons Co. kontra Fagan*, 767 F. Supp. 1259 (S.D.N.Y. 1991) (Illinois állam jogát alkalmazva), semmi ilyesmit nem mond. Az *R. R. Donnelley* bíróság csupán azt állapította meg, hogy a felperesek nem tudták bizonyítani semmilyen ~~bizalmas~~ információ meglétét, illetve semmilyen jelét annak, hogy az alperes valaha is felhasználná azt. *Id.* at 1267. Az üzleti titokkal kapcsolatos döntésünk alapjául szolgáló visszaélés veszélye ugyanezt az eredményt diktálja itt is.

. . . *A Teradyne* [v. *Clear Communications Corp.*, 707 F. Supp. 353 (N.D. Ill. 1989)] ügyben a Teradyne azt állította, hogy egy versenytárs, a Clear Communications elcsábította a Teradyne-tól az alkalmazottakat, és ugyanazon a területen kívánta őket alkalmazni. Egy éleslátó véleményében Zagel bíró megjegyezte, hogy "a fenyegető jogtulajdonítás az illinois-i jog szerint akkor rendelhető el", ha "nagy valószínűséggel elkerülhetetlen és azonnali".

. . . üzleti titkok ... felhasználása". *Teradyne*, 707 F. Supp. at Zagel bíró 356. azonban úgy ítélte meg, hogy a Teradyne panasza nem tartalmazott keresetet, mivel a Teradyne nem állította, hogy "az alperesek ténylegesen fenyegették a Teradyne titkainak felhasználását, vagy hogy elkerülhetetlenül így fognak tenni". [A *Teradyne* bíróság megállapította]:

az alperesek állítólagos cselekményei - a Teradyne-nál való munkavégzés, annak üzleti tevékenységének ismerete, annak elhagyása, a Teradyne alkalmazottainak felvétele és ugyanezen a területen (bár a Teradyne által még nem kiszolgált piacon) való megjelenés - nem támasztják alá a fenyegető jogtulajdonlással való visszaélés állítását. Alapvetően csak azt állítják, hogy az alperesek visszaélhetnek a felperes titkaival, és a felperesek attól tartanak, hogy vissza fognak élni. Ez nem elég. Lehet, hogy ennél alig többre van szükség, de a kevés is kevés, az még mindig kevés.

Id. 357.

Az *AMP-ügyben* megerősítettük az ideiglenes intézkedés megtagadását azon az alapon, hogy az AMP felperes nem bizonyította sem az üzleti titkok meglétét, sem annak valószínűségét, hogy Fleischhacker alperes, az AMP korábbi alkalmazottja veszélyeztetné ezeket a titkokat vagy más bizalmas üzleti információkat. Az AMP, amely elektromos és elektronikus csatlakozóeszközöket gyártott, azzal érvelt, hogy Fleischhacker új pozíciója az AMP versenytársánál elkerülhetetlenül az AMP üzleti titkainak felfedéséhez vezetne a csatlakozók gyártásával kapcsolatban. *AMP*, 823 F.2d, 1207. o. Ezt az érvelést elutasítva hangsúlyoztuk, hogy pusztán az a tény, hogy egy személy hasonló pozíciót tölt be egy versenytársnál, nem teszi "elkerülhetlenné, hogy az üzleti titkot érintő információ felhasználja vagy nyilvánosságra hozza", hogy "helyrehozhatatlan kárt bizonyítson". *Id.*

Az ITSA, a *Teradyne* és az *AMP* ugyanerre a következtetésre jut: a felperes bizonyíthatja az üzleti titok eltulajdonítására vonatkozó állítást annak bizonyításával, hogy az alperes új foglalkoztatása elkerülhetetlenül a felperes üzleti titkaira támaszkodik. *Lásd még Jager*, 1

. . . §7.02[2][a], 7-20. pont (megjegyezve az olyan követeléseket, ahol "az állítás azon a tényen alapul, hogy az üzleti titkok felfedése az új munkaviszonyban elkerülhetetlen, függetlenül attól, hogy az előre bejelentett munkavállaló tudatosan vagy öntudatlanul

cselekszik-e vagy sem"). . . .

Az sem kérdéses, hogy a titoktartási megállapodás kiterjed a PepsiCo azon információinak nagy részére, amelyeket a PepsiCo attól tart, hogy Redmond szükségszerűen fel fog használni a Quakerrel való új munkaviszonya során.

A PepsiCo az ideiglenes intézkedésről szóló meghallgatáson jelentős bizonyítékokat mutatott be arra vonatkozóan, hogy Redmond széleskörű és bizalmas ismeretekkel rendelkezett a PCNA 1995-re vonatkozó stratégiai céljairól a sportitalok és az új korú italok területén. A kerületi bíróság ezen előadás alapján arra a következtetésre jutott, hogy hacsak Redmond nem rendelkezik az információk összehasonlítására való hihetetlen képességgel, akkor a Gatorade-del és a Snapple-lel kapcsolatos döntéseit szükségszerűen a PCNA üzleti titkaira vonatkozó ismereteire támaszkodva hozza meg. A PepsiCo nem a "PepsiCónál töltött szolgálati ideje alatt megszerzett általános készségeket és ismereteket" akarja megakadályozni, hogy a Quaker kezébe kerüljenek, hanem "a [PCNA] által kifejlesztett és a munkáltató-munkavállalói kapcsolat fennállása alatt vele közölt, az iparágban mások számára ismeretlen, konkrét terveket vagy eljárásokat, amelyek a munkáltató számára előnyt jelentenek a versenytársaival szemben". *AMP, F823.2d at The 1202. Teradyne and AMP plain- tiffs could do nothing more than assert that skilled employees were taking their skills elsewhere; PepsiCo has done much more.*

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Milyen Pepsi üzleti titkokat fenyeget Redmond "disszidálása" a Quakerhez? A Redmond birtokában lévő információk közé tartoznak 1) az új ízekkel és termékcsomagolással kapcsolatos információk; 2) árképzési stratégiák; 3) a Pepsi "támadási tervei" az egyes piacokra; és (4) A Pepsi új forgalmazási terve, amelyet Kaliforniában kísérleti jelleggel tesztelnek. Milyen előnyökre tehet szert a Quaker ezen információk ismeretében? Mennyi időbe telne a Quakernek, hogy mindkettőről tudomást szerezzen, ha nem rendelkezne belső tudással Redmondból? Ha mindezek az elemek azonnal nyilvánvalóvá válnának abban a pillanatban, amikor a Pepsi terveit végrehajtják, ez a körülmény a megfelelő jogorvoslat korlátozására utal?

Feltételezve, hogy a Quaker megtudja a Pepsi stratégiáit Redmondból, hacsak nem csatlakozik, mennyibe kerülne a Pepsi számára egy új marketingstratégia kidolgozása? Kihasználhatná-e az új stratégia azt a tényt, hogy a Quaker *azt hiszi*, tudja, mit fog tenni a Pepsi? Hogyan befolyásolná ez a lehetőség a Quaker információ felhasználását?

2. Tétélezzük fel, hogy a sport- és new age italok piaca egyre inkább két vállalat, a Pepsi és a Quaker kezében összpontosul. Befolyásolja-e ez az ügy kimenetelét? A bíróság döntése alapján mit lehet megjósolni a jövőbeni bér- és juttatási tárgyalásokról ebben az iparágban a Redmondhoz hasonló alkalmazottak számára?

3. Méltányos-e kizárni, hogy a korábbi alkalmazottak bármilyen munkát végezzenek egy versenytársnak, csak azért, mert képtelenek lennének nem felhasználni a korábbi munkáltatójuktól szerzett információkat? Megjegyzendő, hogy a hetedik bíróság csak hat hónapra hagyta jóvá a Redmond foglalkoztatását tiltó végzést. Ugyanakkor a bíróság állandó végzést hozott a Pepsi üzleti titkainak felfedése ellen. Van értelme ennek az eredménynek? Ha az elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatal elmélete az, hogy Redmondnak a Pepsi titkait fel *kell* használnia a munkaviszonya során, akkor a hat hónap leteltével mehetne a Quakerhez dolgozni anélkül, hogy megsértené az állandó tiltó végzést? Talán a bíróság hallgatólagosan egyensúlyt akart teremteni Redmond foglalkoztatási mobilitáshoz fűződő érdekei

között, azzal az érveléssel, hogy az üzleti titkok kevésbé lesznek fontosak ezután az idő után.

4. Van-e mód arra, hogy ez a munkavállaló "elkülönítse" azokat az ötleteket és projekteket, amelyeken a régi munkáltatójánál dolgozott, azoktól az ötletektől és projektektől, amelyeket az új munkáltatója számára kell majd kidolgoznia? Ha nem, akkor is jogosult-e a munkáltató megakadályozni a munkavállaló versenyztetését, ha nem tudja bizonyítani, hogy a munkavállaló fel kívánja használni üzleti titkait? *Vö. Al Minor & Assocs. kontra Martin*, 881 N.E.2d 850 (Ohio 2008) (amely szerint az a tény, hogy az alperes a felperes titkait a memóriájában, nem pedig egy lemezen vagy dokumentumon tárolta, nem zárja ki a jogellenes használat megállapítását).

Számos ügy követte a *PepsiCo-t*, és az üzleti titok eltulajdonításának bizonyítása vagy végrehajtható versenytilalmi megállapodás hiányában megtiltotta a munkaviszonyt. *Lásd Uncle B's Bakery v. O'Rourke*, 920 F. Supp. 1405 (N.D. Iowa 1996) (a *PepsiCo-t* jóváhagyólag idézve, és egy bagelgyártó korábbi üzemvezetőjét eltiltotta attól, hogy 500 mérföldes körzetben bármely konkurens vállalkozásnál dolgozzon); *lásd még Nat'l Starch & Chem. Corp.*

v. Parker Chem. Corp., A530.2d 31 (N.J. Super. Ct. App. Div. 1987). Ezzel szemben az egyik bíróság elfogadta azt, amit "részleges elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatal" elmarasztaló rendelkezésnek nevezhetünk. A *Merck & Co. kontra Lyon*, 941 F. Supp. 1443 (M.D.N.C. 1996) ügyben a bíróság két évre eltiltott egy gyógyszeripari marketingigazgatót attól, hogy korábbi munkáltatója termékeiről vagy árairól beszéljen, de elutasította, hogy "rosszhiszeműség bizonyítása" hiányában teljesen eltiltja őt a konkurens munkavégzéstől. Egy másik bíróság elfogadta az elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatal elméletét, de kilenc hónapra korlátozott tilalmat adott ki, azzal az érveléssel, hogy a valószínűleg nyilvánosságra kerülő titkok idővel elavulttá válnak. *Novell Inc. kontra Timpanogos Research Grp.*, 46 U.S.P.Q.2d 1197 (D. Utah 1998).

Más bíróságok, különösen a kaliforniaiak, továbbra is elutasítják az elkerülhetetlen diszkoziót. A *Campbell Soup Co. v. Giles*, 47 F.3d 467 (1st Cir. 1995) ügyben a bíróság az elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatal elméletének elutasítását a munkavállalók mobilitását előnyben részesítő közreaddal indokolta. Idézte a kerületi bíróság véleményét az ügyben, amely szerint a közreadd "a titoktartási megállapodások egyoldalú átalakítása ellen szól. Ha a Campbell meg akarta védeni magát a korábbi alkalmazottak versenyével szemben, akkor ezt szerződéssel kellett volna megtennie. Ez a bíróság nem nyújt ilyen védelmet utólag". *Lásd még Carolina Chem. Equip. Co. v. Muckenfuss*, 471 S.E.2d 721 (S.C. Ct. App. 1996) (a "Covenant Not to Divulge Trade Secrets" elnevezésű megállapodás valójában egy túlságosan tág és végrehajthatatlan versenytilalmi megállapodás volt, mivel a megállapodásban szereplő üzleti titok meghatározása olyan tág volt, hogy az ténylegesen megakadályozott minden versenyt); *The Retirement Group v. Galante*, Cal176. App. 4th (1226,20091238); *Holton v. Physician Oncology Servs.*, S742.E.2d (702Ga. 2013); *GlobeSpan, Inc. v. O'Neill*, 151 F. Supp. 2d 1229 (C.D. Cal. 2001); *Danjaq, LLC v. Sony Corp.*, U50.S.P.Q.2d (1638C.D. Cal. 1999), *aff'd on other grounds*, F263.3d (9429th Cir. 2001); *Bayer Corp. v. Roche Molecular Sys.*, F72. Supp. 2d (1111,N1120.D. Cal. 1999); *Cardinal Health Staffing Network v. Bowen*, 106 S.W.3d 452 (Tex. App. 2004); *Del Monte Fresh Produce Co. v. Dole Food Co.*, 148 F. Supp. 2d 1326, 1337- (39S.D. Fla. 2001); *LeJeune v. Coin Acceptors*, A849.2d (451Md. 2004); *Whyte v.*

Schlage Lock Co., Cal101. App. 4th Cal1443,125. Rptr. 2d (277Ct. App. 2002; *FMC Corp. v. Cyprus Foote Mineral Co.*, 899 F. Supp. (1477W.D.N.C. 1995).

Az üzleti titkok védelméről szóló szövetségi törvény, amelyet az Egyesült Államokban fogadtak el, elismeri, az államok közötti konfliktusokat, de nem fogad el olyan elkerülhetetlen közzétételi szabályt, amely felülírná Kalifornia és más államok közrendjét, amely a munkavállalók mobilitását támogatja. *Lásd* S. REP. „NO. 114-220, 114 TH CONG., 2 D SESS „DEFEND TRADE SECRETS ACT OF n.20161212 (2016). Ennek elkerülése érdekében a DTSA megköveteli, hogy a fenyegető jövőbeli visszaélés bizonyítása a magatartás és a szándék bizonyításán alapuljon, és ne egyszerűen a munkavállaló pozíciójából vagy ismereteiből következtesen. 18 U.S.C. § 1836(b)(3)(A)(i)(i). Ez a szakasz előírja, hogy a bíróság:

(A) adjon végzést

(i) az (1) bekezdésben leírt tényleges vagy fenyegető hűtlen kezelés megakadályozása érdekében a bíróság által ésszerűnek ítélt feltételek mellett, feltéve, hogy a végzés nem

(I) megakadályozza, hogy egy személy munkaviszonyba lépjen, és hogy az ilyen munkaviszonyra vonatkozó feltételeket a fenyegető hűtlen kezelésre vonatkozó bizonyítékon, és nem csupán a személy által ismert információkon kell alapulnia; vagy

(II) egyébként ellentétes valamely alkalmazandó állami törvénnyel, amely tiltja a törvényes szakma, kereskedelem vagy vállalkozás gyakorlásának korlátozását.

A SZENÁTUSI jelentés megjegyzi, hogy "[a]zokat a jogsértés megszüntetésére irányuló korlátozások a munkavállalók mobilitásának védelme érdekében kerültek be, mivel egyesek aggodalmukat fejezték ki, hogy a törvényjavaslat által engedélyezett jogsértés megszüntetésére irányuló korlátozások felülírhatják a munkavállalók mobilitását biztosító állami törvényi korlátozásokat, és így jelentős eltérést jelenthetnek az adott államok hatályos jogától". S. REP., S. at1890 A 12.DTSA azonban továbbra is lehetővé tenné, hogy az állami törvények megtiltsák az elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatalt.

5. Mennyire elkerülhetetlen a közzététel? A *Bimbo Bakeries v. Botticella*, F613.3d 102 (3d Cir. 2010) ügyben a bíróság megerősítette a Thomas' English Muffins gyártója, a Bimbo Bakeries egyik vezető tisztségviselőjének a Hostess vállalatnál való munkába állásától való eltiltását. Botticella egyike volt annak a mindössze hét embernek a Bimbónál, aki ismerte a muffinok receptjét. Figyelemre méltó, hogy a bíróság nem találta úgy, hogy Botticella számára "gyakorlatilag lehetetlen" lett volna a Hostessnél a képlet felfedése nélkül végezni a munkáját. Ehelyett a bíróság elegendőnek találta, hogy "jelentős veszély" állt fenn a hűtlen kezeléssel kapcsolatban. Van értelme ennek az eredménynek? Ha az alperes tagadja, hogy szándékában állna átadni a titkot új munkáltatójának, milyen bizonyítékokat kellene a bíróságnak megkövetelnie, mielőtt megakadályozza, hogy munkába álljon? Egyes bíróságok középutat keresnek, és úgy vélik, hogy amennyiben a hűtlen kezelés nem tényleges, hanem csupán fenyegető, a felperesnek bizonyítania kell, hogy "nagy valószínűséggel elkerülhetetlen a nyilvánosságra hozatal, még akkor is, ha az ilyen ismeretekkel rendelkező személy hasonló pozíciót tölt be egy vállalkozónál". *Katch, LLC v. Sweetser*, WL (20156942132D. Minn. Nov. 201510).

Lásd még

Archer Daniels Midland Co. v. Sinele IL 2019App (4thIll180714. Ct. App. 2019) (a *PepsiCo* megkülönböztetése, ahol egy értékesítési vezető inkább egy brókerhez ment, mint egy konkurens eladóhoz); *Prime Therapeutics v. Beatty*, F354. Supp. 3d (957D. Minn. 2018) (nincs elkerülhetetlen közzététel, ha az alkalmazottak munkája egy versenytársnál némileg különbözik a régi munkától).

6. Még az olyan államok, mint Kalifornia, amelyek nem ismerik el az elkerülhetetlen nyilvánosságra hozatal doktrínáját, néha megtiltják a távozó alkalmazottnak, hogy egy új vállalatnál dolgozzanak. Ezt azonban csak akkor teszik meg, ha bizonyítást nyer, hogy a munkavállaló vagy az új munkáltató ténylegesen olyan magatartást tanúsított, amely valószínűsíti az üzleti titok eltulajdonítását. Így a Google (Waymo) és az Uber között az önvezető autókkal kapcsolatban zajló nagy horderejű perben a Waymo önvezető autókkal foglalkozó részlegének korábbi vezetőjét arra kötelezték, hogy ne dolgozzon az Ubernél a projekt azon részein, amelyeken a Waymónál dolgozott. Az Uber végül kirúgta őt.

4. Ajánlatkérésről való eltekintésről szóló megállapodások

A munkaadók attól is tartanak, hogy a távozó alkalmazottak magukkal viszik a kollégákat (és az ügyfeleket). Már a tömeges távozás nyilvánossága is alááshatja a sikeres vállalkozást. De vajon illegális-e? A *Diodes, Inc. kontra Franzen*, 260 Cal. App. 2d 244, 67 Cal. Rptr. 19 (1968), a Diodes elnöke és alelnöke kilépett, hogy megalapítson egy konkurens céget, a Semtech-et. Távozásuk előtt a vezetők megkérték a Diodes számos alkalmazotját, hogy csatlakozzanak hozzájuk. A Diodes beperelte a távozó alkalmazottakat, és több, a tisztességtelen versenyre és a bizalmi kötelesség megszegésére vonatkozó követelésre hivatkozott. A bíróság elutasította a keresetet, mondván:

Általános elvként az, aki indokolatlanul beavatkozik egy előnyös üzleti kapcsolatba, és ezzel egy másikkal kárt okoz, felelősségre vonható. A terméket különböző címkékkal palackozzák, többek között tisztességtelen verseny, előnyös kapcsolatokba való beavatkozás, szerződésbe való beavatkozás és szerződésszegésre való készítés.

Még ha a munkáltató és a munkavállaló közötti kapcsolat előnyös is, nem követ el cselekményt az a versenytárs, aki a versenytársa munkavállalóit így licitálja, vagy aki a versenytárs egy vagy több, szerződéssel nem rendelkező munkavállalóját alkalmazza, amennyiben a távozásra való ösztönzés nem jár együtt jogellenes cselekménnyel. A munkavállalói helyzetben a bíróságok nem kizárólag a konkurens munkáltatók érdekeivel, hanem a munkavállaló érdekeivel is foglalkoznak. A munkavállalónak a saját mobilitásához és fejlődéséhez fűződő érdekei elsőbbséget élveznek a munkáltatók versengő üzleti érdekeivel szemben, amennyiben sem a munkavállaló, sem az új munkáltatója nem követett el a munkahelyváltást kísérő jogellenes cselekményt.

67 Cal. Rptr. at 25-26 (idézetek kihagyva). *Lásd még Reeves v. Hanlon*, 33 Cal. 4th 1140 (2004) (az a versenytárs, aki csak törvényes eszközöket használ az at-will alkalmazottak toborzására, nem avatkozik be a gazdasági előnybe deliktúálisan).

Megváltoztathatják-e a munkáltatók ezt az eredményt azzal, hogy munkavállalóikat olyan "el nem kérésről szóló megállapodások" aláírására kényszerítik, amelyek megakadályozzák, hogy a távozó munkavállaló más munkavállalókat kérjen fel arra, hogy csatlakozzanak hozzá? Mi van akkor, ha az ilyen megállapodások azt is megtiltják a távozó munkavállalóknak, hogy korábbi ügyfeleiket megkörnyékezzék?

Ha legális, hogy egy munkavállaló munkahelyet változtat, miért lenne illegális, ha valaki erre meghívja? *Lásd ORLY LOBEL, TALENT WANTS TO BE FREE (2014) (érvel a nem-felkérési megállapodások érvényesítése ellen); lásd még ORLY LOBEL, YOU DON'T OWN ME: HOW MATTEL V. MGA ENTERTAINMENT EXPOSED BARBIE'S DARK*

SIDE (2018) (elbeszéli annak rendkívüli történetét, hogy a Mattel Corporation a szerzői jog és a munkaszerződések segítségével próbálta megakadályozni, hogy egy volt alkalmazottja folytassa a Bratz, egy pimasz, pimasz, több rasszból álló babaegyüttest). Az alkalmazottak egy csoportja együtt távozik-e nagyobb valószínűséggel az üzleti titkokkal való visszaélésre? A kaliforniai bíróság *Edwards kontra Arthur Anderson LLP*, 81 Cal. Rptr. 3d 282 (2008), a kaliforniai fellebbviteli bíróság az *AMN Healthcare, Inc. v. Aya Healthcare Services, Inc.*, 28 Cal. App. 5th 923, 936-39 (2018), hogy a szóban forgó munkaszerződés széleskörű, a toborzást tiltó rendelkezése - amely megtiltja a munkavállalóknak, hogy "közvetlenül vagy közvetve" bármely AMN alkalmazottat az AMN-nél fennálló munkaviszony megszűnését követő legalább egy évig "közvetlenül vagy közvetve" toborozzanak vagy szervezzenek, vagy másokat toborzásra vagy szervezésre készítsenek - a California Business and Professions Code 16600 §-a alapján semmis. A bíróság hangsúlyozta, hogy Kalifornia erős közrendje védi az állampolgárok azon jogát, hogy az általuk választott törvényes munkát és vállalkozást folytathassanak.

A munkatársakat megkereső távozó alkalmazott egyik változata az a távozó értékesítési képviselő, aki "magával viszi" az ügyfelek listáját (akár egy írásos listát, akár egy megjegyzettet), hogy egy versenytárs számára hívja fel ezeket az ügyfeleket.¹¹ Az ügyféllisták általában üzleti titokként védhetők, de ha a munkavállalókat eltiltják attól, hogy olyan ügyfeleket hívjanak fel, akikkel már régóta kapcsolatban állnak, az komoly aggályokat vet fel a munkavállalók mobilitásával kapcsolatban. A vitát két kaliforniai ügy keretezi. A *Moss, Adams & Co. kontra Shilling*, Cal179. App. 3d (1241986), a bíróság meghúzta a határt aközött, hogy egy alkalmazott bejelentette távozását, hogy egy konkurens céget alapítson, és hogy aktívan megkérje régi ügyfeleit, hogy kövessék őt. Az előbbi megengedett volt, az utóbbi azonban nem. Ezt a kompromisszumot a *Morlife Inc. v. Perry*, Cal66. Rptr. 2d (731Ct. App. 1997), ahol a bíróság úgy ítélte meg, hogy az egységes üzleti titokról szóló törvény (Uniform Trade Secrets Act in

¹¹ Az üzleti titok egyszerű megjegyzése ahelyett, hogy fizikai dokumentumokat venne magához, nem zárja ki a hűtlen kezelés megállapítását, bár megnehezítheti a hűtlen kezelés felderítését. *Lásd Ed Nowogroski Ins. Inc. kontra Rucker*, 971 P.2d 936 (Wash. 1999). A *Stampede Tool Warehouse Inc. v. May*, 651 N.E.2d 209 (Ill. Ct. App. 1995) ügyben például a felperes azt állította, hogy korábbi alkalmazottai, akik egy konkurens vállalkozást indítottak, eltulajdonították üzleti titkait azáltal, hogy

megjegyezték a felperes ügyfeleinek listáját, és megkeresték ezeket az ügyfeleket. A bíróság az alpereseket találta felelősnek, azzal az érveléssel, hogy "a memorizálás a hűtlen kezelés egyik módszere". Ha azonban az ügy csupán arról szólt volna, hogy egy korábbi alkalmazott kapcsolatba lépett azokkal, akikről tapasztalatból tudta, hogy potenciális vevők, és nem pedig kifejezetten megpróbálta volna megjegyezni a vevők listáját, akkor nehéz lenne hibáztatni az alkalmazott magatartását.

Kalifornia felülírta a *Moss, Adams* és a céges ügyfelekkel való személyes kapcsolatok fenntartása üzleti titok eltulajdonításának minősülhet. Másrészt a RESTATEMENT (THIRD) OF UNFAIR COMPETITION §41, Comment *d* kimondja:

Egy olyan megállapodás ésszerűsége, amely pusztán megtiltja bizonyos információk felhasználását vagy nyilvánosságra hozatalát, elsősorban attól függ, hogy a megállapodás által védett információ üzleti titoknak minősül-e. Ha az információ a 39. §-ban meghatározott szabály szerint védelemre jogosult, a felhasználást vagy nyilvánosságra hozatalt tiltó szerződés általában a feltételei szerint végrehajtható. Bár néhány esetben a bíróságok végrehajtották a titoktartási megállapodásokat, amelyek olyan információra irányultak, amely nem alkalmas üzleti titokként való védelemre, sok ilyen döntés csupán az üzleti titok 39. §-ban elfogadottnál szűkebb meghatározását tükrözi. Ugyanakkor az olyan titoktartási megállapodás, amely olyan információkra terjed ki, amelyek általánosan ismertek, vagy amelyekhez az ígéret címzettjének nincs védhető érdeke, mint például egy korábbi munkavállaló ígérete, hogy nem használja fel a munkavállaló általános képzettségének és képzettségének részét képező információkat (*lásd a 42. § d*) megjegyzését), a kereskedelem ésszerűtlen korlátozásaként végrehajthatatlan lehet. Az olyan megállapodások, amelyek megtagadják az ígéretet tevőtől a közkincsnek minősülő ~~információk~~ felhasználásának jogát, általában csak akkor végrehajthatóak, ha a bizalmas információk védelmétől eltérő érdekek indokolják.

Hol kell meghúzni a határt a megengedett munka és a "titkos" ügyféllisták megengedhetetlen használata között? Ké a személyes kapcsolatokban rejlő érték?

Engedélyezni kell-e a volt alkalmazottaknak, hogy versenyezzenek a régi *ügyfeleik* üzletéért? Válasza attól függ-e, hogy az alkalmazottak üzleti titkot használnak-e fel az üzletszerzés során? Attól, hogy a munkavállaló aláírt-e egy nem-felvételi megállapodást? Azok a bíróságok, amelyek megengedték az ügyfelek megkeresését megakadályozó megállapodásokat, mindazonáltal egyértelművé tették, hogy csak az ügyfelek pozitív megkeresése tilos; a távozó munkavállaló szabadon dolgozhat az őt megkereső korábbi ügyfélnek. *Lásd Paramount Tax kontra H&R Block*, 683 S.E.2d 141 (Ga. App. 2009). A bíróságok elutasították a megállapodás spekuláción alapuló állítólagos megsértését is. *Lásd GE Betz, Inc.*

v. Moffitt-Johnston, 885 F.3d 318 (5th Cir. 2018) (a felkérés közvetlen bizonyítékát követeli meg). A LinkedIn-en a korábbi ügyfelekkel vagy munkatársakkal való pusztán kapcsolatfelvétel például nem minősül felkérésnek. *Bankers Life & Cas. Co. v. Am. Senior Benefits LLC*, 2017 Ill. App. 160687 (Ill. App. Ct. 2017).

Számít-e a munkáltató erőfölénye az iparágban? A *Wood kontra Acordia of W. Va., Inc.*, 618 S.E.2d 415 (2005), a bíróság helyt adott egy kétéves megállapodásnak, amely megakadályozta, hogy a biztosítási ügynökök az Acordia jelenlegi, korábbi vagy leendő ügyfeleinek bármelyikét megkeressék. A különvéleményében Starcher bíró rámutatott, hogy az Acordia olyannyira domináns volt a nyugat-virginiai biztosítási piacon, hogy "a piac minden potenciális ügyfelét egy Acordia-ügynök szolgáltatta meg". A szóban forgó megállapodás tehát ténylegesen megakadályoz minden ~~vagy~~

PROBLÉMA

II-16. probléma. Önnek felajánlottak egy állást egy csúcstechnológiai start-up cégnél. Arra kérik, hogy írja alá a következő megállapodást. Aláírja-e? Végrehajtható-e?

MUNKAVISZONY, BIZALMAS INFORMÁCIÓK ÉS TALÁLTMÁNYOK ÁTRUHÁZÁSÁRÓL SZÓLÓ MEGÁLLAPODÁS

A Tudományos Társaságnál, annak leányvállalatainál, kapcsolt vállalkozásainál, jogutódainál vagy megbízottjainál (együttesen a "Társaság") való foglalkoztatásom feltételeként, valamint a Társaságnál történő foglalkoztatásom és a Társaság által most és a jövőben nekem fizetett díjazásom ellenértékeként elfogadom az alábbiakat:

1. *Bizalmas információk*

(a) *Céginformáció.* Vállalom, hogy a munkaviszonyom időtartama alatt és azt követően mindenkor szigorúan bizalmasan kezelem, és a Társaság igazgatótanácsának írásos engedély nélkül nem használom fel a Társaság bizalmas információit, kivéve a Társaság javára, és nem adom ki azokat senkinek, sem más személynek, sem cégnek, sem vállalatnak. Tudomásul veszem, hogy a "**Bizalmas információ**" a Vállalat tulajdonában lévő bármely információt, műszaki adatot, üzleti titkot vagy know-how-t jelent, beleértve, de nem kizárólagosan, a kutatásokat, termékterveket, termékeket, szolgáltatásokat, ügyféllistákat és ügyfeleket (beleértve, de nem kizárólagosan, a Vállalat azon ügyfeleit, akiket felhívtam, vagy akiket a munkaviszonyom ideje alatt megismertem), piacok, szoftverek, fejlesztések, in-ventziók, eljárások, formulák, technológiák, tervek, rajzok, mérnöki munkák, hardverkonfigurációs információk, marketing, pénzügyek vagy egyéb üzleti információk, amelyeket a Vállalat közvetlenül vagy közvetve írásban, szóban, rajzok vagy alkatrészek vagy berendezések megfigyelése révén közölt velem. Tudomásul veszem továbbá, hogy a bizalmas információk közé nem tartoznak a fentiek közül azok a tételek, amelyek az én vagy mások, akiket titoktartási kötelezettség terhel az adott tétel vagy tételek tekintetében, nem jogellenes cselekedeteim révén váltak nyilvánosan ismertté és általánosan hozzáférhetővé.

(b) *Harmadik fél információi.* Tudomásul veszem, hogy a Társaság harmadik felektől bizalmas vagy védett információkat kapott és kap a jövőben is kapni fog, amelyek a Társaság részéről az ilyen információk bizalmas kezelésének és csak bizonyos korlátozott célokra történő felhasználásának kötelezettsége alá tartoznak. Elfogadom, hogy minden ilyen bizalmas vagy védett információt szigorúan bizalmasan kezelek, és nem adom ki azokat semmilyen személynek, cégnek vagy vállalatnak, illetve nem használom fel, kivéve, ha az a Társaságnak végzett munkám elvégzéséhez szükséges, a Társaságnak az ilyen harmadik féllel kötött megállapodásával összhangban.

2. *Találmányok*

Egyetértek azzal, hogy a Társasággal szemben haladéktalanul teljes körű írásos tájékoztatást adok, a Társaság kizárólagos jogára és javára bizalmi vagyongazdálkodásba adom, és ezennel a Társaságra vagy annak megbízottjára ruházom át minden olyan találmányt, eredeti szerzői művet, fejlesztést, koncepciót, fejlesztést vagy üzleti titkot, függetlenül attól, hogy az szabadalmaztatható vagy bejegyezhető-e vagy sem a szerzői vagy hasonló törvények alapján, amelyet egyedül vagy közösen kitaláltam,

kifejlesztettem vagy a gyakorlatba átültettem, vagy amelynek kitalálását vagy kifejlesztését én magam vagy az általam közösen kitalált vagy kifejlesztett személy kezdeményezte.

vagy a gyakorlatba átültetve (a továbbiakban együttesen "találmányok"), a Társaságnál való alkalmazásom ideje alatt és azt követően három hónapig, kivéve az alábbiakban meghatározott eseteket. Elismerem továbbá, hogy minden olyan eredeti szerzői mű, amelyet (egyedül vagy másokkal közösen) a Társasággal való munkaviszonyom keretében és annak időtartama alatt készítettem, és amely szerzői jogi védelem alatt áll, "bérmunkának" minősül, ahogyan ezt a kifejezést az Egyesült Államok szerzői jogi törvénye meghatározza.

3. *Ellentétes foglalkoztatás*

Elfogadom, hogy a Társasággal való munkaviszonyom időtartama alatt és azt követően egy évig nem vállalom semmilyen más munkát, foglalkozást, tanácsadást vagy egyéb üzleti tevékenységet, amely versenyez vagy közvetlenül kapcsolódik ahhoz az üzlethez, amelyben a Társaság jelenleg részt vesz vagy amelybe a munkaviszonyom időtartama alatt bekapcsolódik, és nem veszek részt semmilyen más olyan tevékenységben, amely ellentétes a Társasággal szembeni kötelezettségeimmel.

4. *Céges dokumentumok visszaküldése*

Elfogadom, hogy a Társaságtól való távozásomkor átadok a Társaságnak (és nem tartok birtokomban, nem hozok létre újból és nem adok át senkinek) minden eszközt, nyilvántartást, adatot, jegyzetet, jelentést, javaslatot, listát, levelezést, ~~okkal~~ rajzot, tervrajzot, vázlatot, anyagot, berendezést, egyéb dokumentumot vagy tulajdont, illetve a fent említett tárgyak bármelyikének reprodukcióját, amelyet a Társaságnál való munkaviszonyom során fejlesztettem ki, vagy amely egyébként a Társaság, annak jogutódai vagy megbízottjai tulajdonában van.

5. *Értesítés az új munkáltatónak*

Abban az esetben, ha elhagyom a Vállalatot, ezennel hozzájárulok ahhoz, hogy a Vállalat ne tájékoztassa új munkáltatómat a jelen megállapodás szerinti jogaimról és kötelezettségeimről.

6. *Munkavállalók felkérése*

Elfogadom, hogy a Társasággal fennálló munkaviszonyom bármilyen okból történő megszűnését követő tizenkét (12) hónapos időszakban, akár okkal, akár ok nélkül, sem közvetlenül, sem közvetve nem fogom a Társaság egyetlen alkalmazottját sem magam, sem más személy vagy szervezet számára sem közvetlenül, sem közvetve felkérni, rávenni, toborozni vagy arra ösztönözni, hogy hagyja el a munkaviszonyát, vagy elszállítani ilyen alkalmazottakat, illetve nem kísérel meg a Társaság alkalmazottainak felkérését, rávenni, toborozni, ösztönözni vagy elszállítani őket.

G. JAVASLATOK

Amint az az üzleti titokjogban a doktrína változékonysága miatt várható volt, az üzleti titok eltulajdonításának különböző jogorvoslati szempontokból eredő, eltérő jogorvoslati lehetőségei vannak. Az egységes üzleti titokról szóló törvény a következő jogorvoslatokat határozza meg a hűtlen kezelés esetére:

szakasz 2

(a) A tényleges vagy fenyegető jogtalan tulajdonszerzéstől el lehet tiltani. A bírósághoz benyújtott kérelemre a tilalom megszűnik, ha az üzleti titok megszűnt, de a tilalom további ésszerű ideig meghosszabbítható annak érdekében, hogy megszűnjön az a kereskedelmi előny, amely egyébként a jogellenes használatból származna.

(b) Ha a bíróság úgy ítéli meg, hogy ésszerűtlen lenne megtiltani a jövőbeni használatot, a végzés a jövőbeni használatot ésszerű mértékű jogdíj megfizetéséhez kötheti, amely nem lehet hosszabb, mint az az időtartam, ameddig a használatot meg lehetett volna tiltani.

(c) Megfelelő körülmények között az üzleti titok védelme érdekében tett pozitív lépések bírósági végzéssel kikényszeríthetők.

szakasz 3

(a) A tiltó intézkedés mellett vagy helyett a panaszos kártérítést követelhet a jogellenes használat által okozott tényleges veszteségért. A panaszos a jogellenes tulajdonszerzés által okozott jogalap nélküli gazdagodásért is kártérítést kaphat, amelyet a tényleges kárért járó kártérítés kiszámításakor nem vesznek figyelembe.

(b) Ha szándékos és rosszhiszemű hűtlen kezeléstről van szó, a bíróság példás kártérítést ítélhet meg olyan összegben, amely nem haladja meg az a) alszakasz alapján kiszabott kártérítés kétszeresét.

szakasz 4

Ha (i) a jogtalan tulajdonszerzésre vonatkozó állítást rosszhiszeműen terjesztik elő, (ii) a jogsértés megszüntetésére irányuló kérelmet rosszhiszeműen terjesztik elő vagy annak rosszhiszeműen ellenállnak, vagy (iii) szándékos és rosszhiszemű jogtalan tulajdonszerzés áll fenn, a bíróság a győztes félnek ésszerű ügyvédi díjat ítélhet meg.

Mi motiválja a korrekciós intézkedéseknek ezt az összevisszaságát? Amint azt a következő fejezetekben látni fogjuk, a legtöbb szellemi tulajdonjogi jogszabály "tulajdonjogi szabályok" alapján működik. Ez azt jelenti, hogy a szellemi tulajdonjog jogosultja - az ingatlanokkal kapcsolatos esetekhez hasonlóan - jogosult a bírósági segítségre a jog jövőbeni beavatkozással szembeni védelmében. Ez a segítségnyújtás rendszerint a jogsértés megszüntetésére irányuló jogorvoslat formájában történik. Ezzel szemben a legtöbb kártérítési és szerződéses ügy nem tiltó végzéssel, hanem kártérítéssel jár, amelynek célja, hogy a felperest "teljessé" tegye abban az értelemben, hogy helyreállítsa azt a helyzetet, amelyet a kártérítési cselekmény előtt elfoglalt, vagy azt a helyzetet, amelyet a szerződés teljesítése esetén elvárt volna.

Az egységes üzleti titokról szóló törvény 2. szakasza úgy tűnik, hogy az üzleti titkot kereső felpereseket tulajdonszerű védelemre jogosítja fel, legalábbis addig, amíg

a titok titok marad. De a 2. § b) pontja

nyitva hagyja annak lehetőségét, hogy a bíróságok megtagadják az ilyen jogsértés megszüntetését, és ehelyett ésszerű "jogdíj" megállapításában állapodnak meg (feltehetően a bíróság próbálja megközelíteni azt, amit a felek egy licencügyletben esetleg megállapodtak volna fizetni). Ez a rendelkezés kétségbe vonja az üzleti titok tulajdonosának "tulajdonjogát".

Hasonló kétségek merülnek fel a kártérítésre vonatkozó rendelkezésekben is. Az olyan fogalmak, mint az "ésszerű jogdíj", az "elmaradt haszon" és a "kereskedelmi előnyök kiküszöbölését" célzó, korlátozott időtartamú tilalmak mind-mind úgy hangzanak, mint a kártérítési intézkedések, amelyek célja, hogy a felperest a veszteséget követően teljes mértékben kárpótolják anélkül, hogy az alperest szükségszerűen megbüntetnék vagy elrettentenék. További rendelkezések azonban lehetővé teszik, hogy az üzleti titkot sértő felperesek az alperesek "jogalap nélküli gazdagodásáért" kártérítést kapjanak, valamint szándékos visszaélészerű eltulajdonítás esetén háromszoros kártérítést és ügyvédi díjat követeljenek. Bizonyos körülmények között pedig az üzleti titok hűtlen kezelése bűncselekménynek minősülhet, ami minden bizonnyal jobban megfelel a tulajdonjogra vonatkozó szabálynak, mint a kártérítési vagy szerződéses szabálynak.

1. Felszólítások

Üzleti titokkal kapcsolatos ügyekben általában jogorvoslati lehetőségként rendelkezésre állnak a jogsértés megszüntetésére irányuló végzések. Mivel azonban a tiltó ~~végák~~ csak jövőbeli jogorvoslatot nyújtanak, a tiltó végzést megelőző tevékenységekért is lehet kártérítést behajtani. Mivel a szabadalmakkal és a szerzői jogokkal ellentétben az üzleti titkok nem rendelkeznek határozott idővel, a jogsértés megszüntetésére irányuló végzés időtartama gyakran nehéz kérdés. A következő eset az üzleti titoktartási végzések egyik fontos intézkedésének, a "head start" elméletnek az alkalmazását szemlélteti.

Winston Research Corp. kontra 3M Corp.
United States Court of Appeals for the Ninth Circuit
B350.2d (1349th Cir. 1965)

BROWNING, körzeti bíró:

A precíziós magnetofonok/szalaglejátszók bizonyos felhasználási területein a kódolt jelek közötti időintervallumot nagy pontossággal kell rögzíteni és reprodukálni. Ennek érdekében a szalagnak a lehető legegyszerűsebb sebességgel kell mozognia mind a felvétel, mind a lejátszás során, és a felvétel során a szalagsebességben bekövetkező változásokat a lehető legpontosabban meg kell ismételni a lejátszás során. Azt, hogy egy adott magnó/reprodukáló milyen mértékben éri el ezt az eredményt, az "időeltolódási hiba" méri.

Az időeltolódási hiba csökkentésére általában egy "szervorendszer" néven ismert elektronikus eszközt használnak, amely a szalagsebesség ingadozását érzékeli, és azonnal beállítja a motor sebességét. A Mincom gépet megelőző gépek lendkereket alkalmaztak a szalagsebesség ingadozásának megakadályozására a rendszer tehetlenségének növelésével. A lendkerék azonban csökkentette a szervorendszer hatékonyságát, mivel a megnövekedett tehetlenség a motor fordulatszámának gyors

módosítását előzte meg.

A korábbi gépek szervorendszerének hatékonyságát a mozgó alkatrészek által keltett ellenállások is csökkentették. A szervorendszer érzékenységi tartománya a következő volt

a zavaró rezonanciák frekvenciáinak kizárása érdekében. Ennek az volt a hátránya, hogy korlátozta a szervorendszer azon képességét, hogy a szalag sebességének teljes tartományára reagáljon.

E problémák megoldása érdekében a Mincom megszüntette a lendkereket, és csökkentette az összes többi forgó alkatrész tömegét. Ez csökkentette a szalagszállító rendszer tehetetlenségét, lehetővé téve a szalagsebesség gyors beállítását. A zavaró rezonanciákat mechanikai eszközökkel kiküszöbölték. Ez lehetővé tette a széles frekvenciatartományra érzékeny szervorendszer használatát, és így a szalagsebesség széles tartományában történő gyors reagálást. Négyéves kutatás és fejlesztés után, amely ezen a megközelítésen alapult, a Mincom sikeres gépet gyártott, szokatlanul alacsony idő-eltolódási hibával.

1962 májusában, amikor a Mincom lényegében befejezte programjának kutatási szakaszát, és megkezdte a gyártási prototípus kifejlesztését, Johnson, aki a Mincom programjának vezetője volt, kilépett a Mincomtól. Csatlakozott Tobiashoz, akit korábban a Mincom értékesítési vezetőjeként bocsátottak el, és megalapították a Winston Research Corporationt. A Winston 1962, késő este szerződést kötött a kormánnyal egy precíziós szalaglejátszó kifejlesztésére. A Winston a Mincom gép fejlesztésében részt vevő technikusok közül sokakat felvett a Winston gép tervezésére és fejlesztésére.

Körülbelül tizennégy hónap alatt Winston elkészített egy olyan gépet, amely ugyanolyan alacsony idő-eltolódási hibával rendelkezett, mint a Mincom gép.

Ellentétes politikai megfontolások merülnek fel annak eldöntésekor, hogy milyen korlátozásokat kell alkalmazni a munkavállalóra a megszűnt munkaviszony során szerzett információk felhasználása és nyilvánosságra hozatala tekintetében - vagy fordítva, milyen védelmet kell nyújtani a korábbi munkáltatónak az ilyen információk felhasználásával és nyilvánosságra hozatalával szemben.

Egyrészt az ilyen információk felhasználásának és közzétételének korlátozása korlátozza a munkavállaló foglalkoztatási lehetőségeit, egy adott munkáltatóhoz köti őt, és gyengíti az adott munkáltatóval szembeni alkupozícióját. Az ilyen korlátozások akadályozzák a munkavállalót abban, hogy olyan munkakörbe kerüljön, ahol a leghatékonyabban tudja használni a képességeit. Meggátolják a munkavállalót abban, hogy saját vállalkozást alapítson, vagy hogy a munkáltatója versenytársának erejét növelje, és így csökkentik a potenciális versenytársak számát. Az ilyen korlátozások akadályozzák az ötletek és készségek elterjedését az iparban. Az általuk a munkavállalóra és a társadalomra rótt terhek a munkavállaló teljesítményének jelentőségével és szakosodásának mértékével arányosan nőnek.

Másrészt a munkáltató kezdeményezésének és befektetésének eredményeként kifejlesztett, és a munkavállalóra bizalmasan bízott információk munkavállaló általi nyilvánosságra hozatalának korlátozása szükséges az üzleti életben a tisztességes erkölcsi normák fenntartásához. Amennyiben nem biztosítanak védelmet a bizalmas üzleti információk munkavállalók általi, jogosulatlan nyilvánosságra hozatala ellen, a munkavállaló-

a munkáltatói kapcsolatok demoralizálódnak; a munkáltatók kénytelenek lesznek korlátozni a munkavállalók közötti kommunikációt, ami a hatékonyság csökkenését vonja maga után; és a munkáltatók közötti üzlet, kémkedés, megtevesztés és csalás ösztönözni fog. . . .

. . . [Az üzleti titkokat védő állami jog nem alapulhat "a titkos eljárások vagy eszközök kifejlesztésének jutalmazására vagy más módon történő ösztönzésére irányuló politikán". A védelem pusztán a más titkának megismerésére irányuló hűtlen és elítélendő eszközökkel szemben áll fenn". RESTATEMENT, TORTS §757, b) megjegyzés.

A kerületi bíróság megállapította, és Winston elismeri, hogy Johnson és a többi korábbi Mincom alkalmazott Winston fejlesztési programját az alacsony időeltolódási hiba elérésének problémájához ugyanarra a megközelítésre alapozta, mint amit a Mincom gép kifejlesztése során alkalmaztak. A kerületi bíróság megállapította továbbá, hogy ez az általános megközelítés nem volt a Mincom üzleti titka. Végül a kerületi bíróság megállapította, hogy ezeknek az általános koncepcióknak a Mincom gépben való konkrét megvalósítása a Mincom üzleti titka volt, és azt a korábbi Mincom alkalmazottak helytelenül használták fel a Winston gép kifejlesztése során.

[A bíróság megerősítette a kerületi bíróság azon megállapítását, hogy Winston eltulajdonította a Mincom üzleti titkait.]

A kerületi bíróság az ítélet meghozatalától számított két évig eltiltotta a Winston Research Corporationt, Johnstont és Tobiast a Mincom üzleti titkainak bármilyen módon történő felfedésétől vagy felhasználásától. A bíróság emellett kötelezte a Mincomot bizonyos szabadalmi kérelmek átruházására. Kártérítést nem ítélt meg A Mincom azzal érvel, hogy a jogsértés megszüntetésére vonatkozó...
tésnek állandónak kellett volna lennie, vagy legalábbis lényegesen hosszabb időre. Winston azt állítja, hogy nem volt helyénvaló a jogsértés megszüntetése.

A Mincom természetesen jogosult volt üzleti titkai védelmére mindaddig, amíg azok titokban maradtak. A kerületi bíróságnak a jogsértés megszüntetésére irányuló jogorvoslat időtartamának korlátozására vonatkozó döntése szükségszerűen azon a megállapításon alapult, hogy a Mincom üzleti titkai rövidesen teljes mértékben nyilvánosságra kerülnek, a Winston hibáján kívül, a nyilvános bejelentések, bemutatók, valamint a Mincom gépek értékesítése és szállítása következtében. A Mincom nem vitatta komolyan ezt a hallgatólagos megállapítást, és úgy gondoljuk, hogy a jegyzőkönyv teljes mértékben alátámasztja azt. . . .

Úgy gondoljuk, hogy a kerületi bíróság megközelítése helyes volt. Az állandó végzés aláásná a közérdeket, hogy a műszaki alkalmazottak teljes mértékben kihasználhassák tudásukat és képességeiket, valamint a kutatás és fejlesztés előmozdítását. Másrészt, ha egyáltalán munkáltatói jogsértő munkavállaló eltiltására, az büntetlenül maradna, ha - mint itt is - nem ítélnének meg kártérítést; és ő és új munkáltatója megtarthatná az előnyét a jogos versenytársakkal szemben, akiknek nem volt hozzáférésük az üzleti titkokhoz, amíg azokat nyilvánosságra nem hozták. Azzal, hogy a kerületi bíróság megtiltotta az üzleti titkok felhasználását arra a megközelítőleg azonos időtartamra, amely egy törvényes Mincom versenytársnak a titkos információ nyilvánosságra hozatala után egy sikeres gép kifejlesztéséhez szükséges lenne, a kerületi bíróság megtagadta a munkavállalók hűtlenségéből származó bármilyen előnyt, a Mincomot abba a helyzetbe hozta, amelyben akkor lett volna, ha a bizalom

megsértése nem történt volna meg a nyilvánosságra hozatal megelőzően.

nyilvánosságra hozatalát, és az e célok megvalósításával összeegyeztethető minimális korlátozást szabott meg a munkavállalók képességeinek felhasználására vonatkozóan. . . .

Winston azt is vitatja, hogy a kerületi bíróság megállapította, hogy a Mincom gép különleges specifikációinak "okainak ismerete", valamint "annak ismerete, hogy mit ne tegyünk és hogyan ne kövessük el ugyanazokat a hibákat", mint amit a Mincom a a Mincom üzleti titkai voltak. [Bár egyetértünk a kerületi bíróság azon következtetésével, hogy az ilyen "negatív know-how" üzleti titoknak minősül, a jelen ügy körülményei között nem látunk módot arra, hogy a Mincom korábbi alkalmazottait megtiltsuk az ilyen ismeretek felhasználását anélkül, hogy ezzel egyidejűleg megtiltánánk nekik az általános ismereteik és tapasztalatuk felhasználását. Megfelelő esetben az ilyen jellegű ismereteket meg lehet védeni tiltó végzéssel vagy akár kártérítés megítélésével, de ez nem ilyen eset]. . . .

A Mincom azzal érvel, hogy a kerületi bíróságnak a jogsértés megszüntetésére irányuló intézkedés mellett pénzbeli kártérítést is meg kellett volna ítélnie. Úgy gondoljuk, hogy a kerületi bíróság mérlegelési jogkörén belül járt el, amikor ezt elutasította. Mivel a Winston egyetlen gépét sem adta el, nem volt olyan nyeresége, amelyet vissza kellett volna szolgáltatnia. A lehetséges jövőbeni nyereségre vonatkozó bizonyítékok a legjobb esetben is erősen spekulatívok voltak. A jövőbeni eladások megtiltása és egyidejűleg a tiltott eladásokból származó jövőbeni nyereségen alapuló kártérítés megkettőzött és ellentmondásos jogorvoslatot eredményezne, és a kerületi bíróságnak az egymást kizáró alternatívák közötti választása nem volt ésszerűtlen. Bizonyíték volt arra, hogy a Winston valószínűleg eladná a gépét és nyereséget realizálna a jogsértés megszüntetése után, de ezeket az eladásokat és nyereségeket, mint láttuk, nem szennyezné be a bizalom megsértése, mivel a Winston addigra már nyilvánosan közzétett információk alapján fejleszthette volna ki a gépét. . . .

Végül a Mincom munkaszerződésai megkövetelték alkalmazottaitól, hogy a munkaviszony alatt született találmányokat, valamint a munkaviszony megszűnését követő egy éven belül született, bizalmas információkon "alapuló" találmányokat a Mincomra ruházzák át. A Mincom egy szabadalom és számos szabadalmi jogdíj átruházását kérte. A kerületi bíróság bizonyítékot kapott arra vonatkozóan, hogy az egyes találmányok mikor születtek, és milyen kapcsolatban álltak a Mincom titkaival.

A kerületi bíróság megállapította, hogy három szabadalmi bejelentés olyan találmányokra vonatkozik, amelyeket a feltalálóknak a Mincom-nál való munkaviszonya alatt fogalmaztak meg, és ezen az alapon rendelte el az átruházást. A bíróság azt is megállapította, hogy egy szabadalom és néhány más szabadalmi bejelentés, amelyek olyan találmányokra vonatkoznak, amelyek azután születtek, hogy az alkalmazottak elhagyták a Mincomot és a Winstonhoz mentek, nem a Mincom bizalmas üzleti titkán alapulnak. [Ennek a megállapításnak nem az a pusztán tény volt az oka, hogy az alkalmazottak Winstonhoz való átköltözése után születtek - az ok az volt, hogy ezek a későbbi találmányok egyszerűen nem a Mincom bizalmas információin alapultak.]. Úgy gondoljuk, hogy ezeket a megállapításokat a jegyzőkönyv alátámasztja, és nem nyilvánvalóan ~~csak~~ [Az ítéletet megerősítették.]

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Üzleti titok ügyekben a jogsértés megszüntetésére irányuló végzésnek magától

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

értetődőnek kell-e lennie? A szellemi tulajdonjog általános szabálya nem teszi automatikusan kötelezővé a jogsértés megszüntetését, hanem egy négytényezős mérlegelést alkalmaz.

teszt, amely azt vizsgálja, hogy a felperesnek helyrehozhatatlan kárt okoz-e a jogsértés megszüntetése nélkül, hogy a jogsértés megszüntetésének megadása vagy megtagadása nagyobb nehézségeket okozna-e, és hogy hol van a közérdek. *Lásd eBay, Inc. kontra MercExchange LLC*, 547 U.S. (3882006). Mivel az üzleti titok nyilvánosságra hozatala teljesen megsemmisítheti a titkot, a bíróságok és a kommentátorok hagyományosan úgy vélték, hogy a jogsértés megszüntetésére irányuló végzések alkalmasak a valóban helyrehozhatatlan kár megelőzésére. *Az eBay* nyomán azonban egyes bíróságok megtagadták a jogsértés megszüntetését. *Lásd pl. Faiveley Transport Malmö AB kontra Wabtec Corp.*, 559 F.3d 110 (2nd Cir. 2009); *First Western Capital v. Malamed*, F874.3d (113610th Cir. 2017) (nem volt a helyrehozhatatlan kár, és nincs előzetes végzés a helyrehozhatatlan kár bizonyítása nélkül); *Am. Airlines, Inc. v. Imhof*, 620 F. Supp. 2d 574 (S.D.N.Y. 2009) (elutasította a helyrehozhatatlan kár vélelmezését; a felperes nem bizonyította, hogy az alperes valószínűleg elzárja az új munkáltatójának elvitt dokumentumokat).

Vélelmezni kell-e, hogy a jogsértés megszüntetése megfelelő? Az ilyen vélelem jellemző az ingatlanokkal kapcsolatos ügyekre, de a legtöbb kártérítési ügyben nem létezik ilyen szabály, és természetesen a tipikus szerződéses ügyekben sem. Elégséges-e a kártérítés az üzleti titok tulajdonosainak védelmére? Úgy tűnik, hogy nem, mivel az üzleti titkokat gyakran nehéz értékelni, és az egyik fél által elkövetett visszaélés a titkot teljesen megsemmisítheti. Másrészt a felek a legtöbb államban - legalábbis a munkaügyi ügyekben - versenytildalmi vagy titoktartási megállapodásokkal szerződést köthetnek a jogsértés megszüntetésére. A törvénynek olyan kötelezettségeket kellene-e előírnia, amelyeket a felek nem önként vállaltak? Meg kell-e tagadnia a felek által elfogadott szerződési feltételek érvényesítését? *Lásd East kontra Aqua Gaming Inc.*, 805 So. 2d 932 (Fla. Dist. Ct. App. 2001) (megerősítve az üzleti titkok felhasználását tiltó végzést, de érvényesíthető versenytildalmi megállapodás hiányában a versenyt megakadályozó végzést hatályon kívül helyezve).

Az egyik probléma az ilyen "automatikus" végzéssel az, hogy nehéz - és költséges - végrehajtani. Megfelelő-e a bírósági erőforrások megfelelő felhasználása a munkáltató és munkavállaló közötti kapcsolatok folyamatos felügyelete? Van-e költséghatékonyabb alternatívája az ilyen felügyeletnek?

2. A "kezdeti tiltó végzések" olyan felperesek számára állnak rendelkezésre, akik a titkukat a jogellenes használat után valamikor közzétették vagy más módon nyilvánosságra hozták. Tegyük fel, hogy Anne birtokában van egy titoknak, amelyet épp kereskedelmi forgalomba hoz. Tegyük fel továbbá, hogy Anne-nek a titok kifejlesztése után két évre van szüksége ahhoz, hogy a terméket piacra dobja, és ekkor a titok nyilvánosságra kerül. Ha Benjamin a fejlesztési folyamat során (mondjuk egy év után) elloppja Anne ötletét, akkor Benjamin egy évvel korábban juthat el a piacra, mintha megvárta volna, amíg az információ nyilvánosságra kerül. Ilyen esetben a bíróságok egy évre "előnyt" biztosítanak, és Benjamin ugyanabba a helyzetbe kerül, mintha a titok nélkül lett volna. *Lásd pl. Verigy US Inc. kontra Mayder*, WL (2008564634N.D. Cal. Feb. 2008)29, (öt hónapos felfüggesztő végzés meghozatala annak a késelemnek a figyelembevételében, amellyel az alperesnek a visszaélés nélkül a piacra jutás során kellett volna szembenéznie).

3. A "kezdeti" jogsértési tilalmaknak a versenytildalmi megállapodásokra és az üzleti titok eltulajdonítására is vonatkozniuk kell-e? *Az EMC Corp. kontra Arturi*, 655

F.3d 75 (1st Cir. 2011) ügyben a kijelölt bíró, Souter bíró úgy ítélte meg, hogy a felperes nem terjesztheti ki a jogorvoslati kérelmet.

a versenytildalmi megállapodás lejáratí idején túl, még akkor is, ha a bíróság nem hajtottá volna végre a megállapodást a peres eljárás lefolytatásáig előzetes végzés kibocsátásával.

Ha egy munkavállaló egy évre szóló versenytildalmi megállapodásban állapodik meg, és a bíróságnak több mint egy évbe telik, amíg eldönti, hogy ez a megállapodás végrehajtható-e, milyen jogorvoslattal élhet a felperes? Hogyan kell kiszámítani a kártérítést egy ilyen esetben?

4. A *Kewanee Oil Co. kontra Bicon Corp.*, 416 U.S. 470, 473 (1974), a volt alkalmazottak titoktartási megállapodásokat írtak alá. A Bíróság helybenhagyta a kerületi bíróságnak azt a határozatát, hogy az alperesek által az állítólagos 40üzleti 20titkok nyilvánosságra hozatalát vagy felhasználását megtiltó állandó rendelkezést hozta mindaddig, amíg az üzleti titkokat a nyilvánosság számára nem hozták nyilvánosságra, más módon nem váltak általánosan hozzáférhetővé, vagy az alperesek nem szereztek meg az információ átadására jogosan jogosult forrásokból. *Id.* 473. o.

74. Lásd még *Henry Hope X-Ray Prods., Inc. kontra Marron Carrel, Inc.*, 674 F.2d 1336, 1342 (9th Cir. 1982) (a bizalmas információkra vonatkozó korlátozás tartalmazza azt az implicit időbeli korlátozást, hogy az információ akkor hozható nyilvánosságra, amikor az már nem bizalmas). De lásd *Howard Schultz & Assocs. v. Broniec*, Ga239. 181,236 S.E.2d (265,1977270) ("A titoktartási megállapodás itt nem tartalmaz időbeli korlátozást, és ezért nem kényszeríthető ki"); *Gary Van Zealand Talent, Inc. v. Sandas*, Wis54. 2d N.202,267W.2d 250242, (1978) (az üzleti titok ügyféllistájának nyilvánosságra nem hozatalára vonatkozó megállapodás korlátlan időtartama önmagában érvénytelené teszi a megállapodást).

A bíróságok úgy ítélték meg, hogy a határozatlan időre szóló, a kezdeti időszakon túlnyúló felszólítás nem megfelelő. Lásd *Texas Advanced Optoelectronic kontra Renesas Elecs. Am.*, F888.3d (1322,Fed1336. Cir. 2018). A *Sigma Chemical Co. v. Harris*, 794 F.2d 371, 375 (8th Cir. 1986) ügyben a Nyolcadik Kerület a "határozatlan időre szóló" végzés elutasítása során kifejtette a végzések időbeli korlátozásának indoklását:

[E]xtending the injunction beyond the time needed for independent development would give the employer "a windfall protection and would subvert the public interest in promoting competition and as allowing employees to make full use of their knowledge and ability."

Úgy véljük, hogy az üzleti titkok felfedését tiltó rendelkezést időtartamában korlátozni kell, és ennek megfelelően részben megváltoztatjuk, és visszautaljuk az ügyet a kerületi bíróságnak annak mérlegelésére, hogy egy "jogos versenytárs" mennyi idő alatt tudná önállóan reprodukálni a ~~titkok~~ és beszállítói aktákban szereplő információkat. A visszautalás során a kerületi bíróságnak a végzés szövegét is módosítania kell, hogy kifejezetten kimondja, hogy a Harris felhasználhatja azokat az információkat, amelyek már nyilvánosak.

De lásd *Halliburton Energy Servs., Inc. kontra Axis Techs., LLC*, S444.W.3d (251Tex. App. 2014) (örökös jogsértés megszüntetését elrendelve és úgy vélekedve, hogy az ilyen örökös jogsértés megszüntetése a norma). A *Halliburton* határozottan kisebbségi álláspontot képvisel a bíróságok körében a végzések időtartamának mérlegelése tekintetében. Lásd Richard F. Dole, Jr., *Permanent Injunctive Relief for Trade Secret*

Misappropriation Without an Express Limit upon Its Duration: The Uni- form Trade Secrets Act Reconsidered, B17.U. J. SCI. & TECH. L. 191-98173, (2011)

(ügyek gyűjtése). A Federal Circuit a *Texas Advanced* ügyben úgy ítélte meg, hogy a texasi legfelsőbb bíróság nem alkalmazna ilyen szabályt.

Az időbeli korlátozások mellett a bíróságok elutasítják az általános "engedelmeskedj a törvénynek" elmarasztaló végzéseket is, és ehelyett csak a konkrét, meghatározott üzleti titkok felhasználását vagy nyilvánosságra hozatalát tiltják meg. Fed. R. Civ. P. 65(d); *Corning, Inc. v. PicVue Elecs.*, 365.3d 156, 157-58 (2d Cir. 2004).

5. Kinek kell megparancsolni? Több bíróság is elutasította, hogy az új munkáltatót felelőssé tegyék a munkavállaló által elkövetett visszaélésért, ha az nem tudott róla. *Lásd Infinity Prods.*

v. Quandt, N810.E.2d (1028Ind. 2004) (nem felel az üzleti titokjogért); *BEA Sys. v. WebMethods, Inc.*, 595 S.E.2d (87Ga. Ct. App. 2004).

2. Kártérítés és kártalanítás

Még ha a jogsértés megszüntetése nem is lehetséges (például azért, mert Benjamin már megjelent a piacon), a bíróságok engedélyezhetik, hogy továbbra is használja a korábbi titkot, de kötelezhetik arra, hogy "ésszerű jogdíjat" fizessen Anne-nek. Az ésszerű jogdíjat feltehetően a bíróság állapítja meg, hogy megközelítse azt a jogdíjat, amelyet Anne egy önkéntes ügylet során Benjaminnek felszámíthatott volna.

Az ésszerű jogdíj méltányos megoldás-e egy ilyen helyzetben? *Lásd Mid-Michigan Comp. Sys. kontra Marc Glassman Inc.*, 416 F.3d 505 (6th Cir. 2005) (a számítógépes szoftverrel való visszaélésért járó kártérítést ésszerű jogdíjra alapozza). Legalábbis egy kommentátor azt javasolta, hogy egy ilyen jogorvoslat "különösen alkalmatlan egy olyan helyzet orvoslására, ahol a jogsértés megszüntetésére irányuló jogorvoslatot kellene alkalmazni". *Lásd* 12 ROGER MILGRIM, MILGRIM ON TRADE SECRETS §1.01[2][a], 1-36 n.20. pont (idézve egy kerületi bírósági határozatot, amely arra a következtetésre jutott, hogy a jogorvoslat ésszerű jogdíjra való korlátozása visszaélésre hív fel).

Mindig megfelelő-e az ésszerű jogdíj, még akkor is, ha nincs bizonyíték arra, hogy a felperes pénzt vesztett (vagy az alperes nyert) a jogellenes használat következtében? *Az Ajaxo Inc. kontra E*Trade Fin. Corp.*, Call15. Rptr. 3d (168Ct. App. 2010), a bíróság úgy ítélte meg, hogy hiba volt megtagadni az ésszerű jogdíj megítélését, ha a felperes nem tudott kártérítést vagy jogalap nélküli gazdagodást bizonyítani. *A Bianco kontra Globus Medical, Inc. ügyben pedig a Bianco kontra Globus Medical, Inc.*, F53. Supp. 3d 929 (E.D. Tex. 2014), a bíróság az ésszerű jogdíjat az üzleti titok használatáért járó szokásos jogorvoslatként kezelte, ha a felek nem állnak versenyben, csakúgy, mint a szabadalmi ügyekben. Figyelemre méltó, hogy a *Bianco* bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jogdíjat tizenöt évig kell fizetni, jóval azután, hogy a titkot független eszközökkel felfedezték volna, azzal indokolva, hogy amikor az üzleti titok tulajdonosa önkéntesen engedélyezte az ötleteket, gyakran olyan szerződéseket írt alá, amelyek folyamatos jogdíjat követeltek meg.

Az UTSA rendelkezik a jogsértés kompenzálására megfelelő kártérítésről, és ezen túlmenően az alperesnek a jogellenes használatból származó nyereségének elvonásáról, amennyiben azt nem veszik figyelembe a kártérítés megítélésénél. Mind a

kártérítést, mind a nyereséget azonban a kezdeti időszakban elszenvedett veszteségekre kell korlátozni, mielőtt az alperes jogszerűen megszerezhetné vagy kifejleszthetné volna a titkot. *Lásd Texas Advanced Optoelectronic kontra Renesas Elecs. Am.* , F888.3d (1322,Fed1336. Cir. 2018). Az esküdszéki tárgyalás lehet

a kártérítési követeléssel kapcsolatban, de a visszafizetés elmaradása méltányos jogorvoslat, amelyről a bíró dönt. *Lásd id.* 1337-44. o.

Ezzel szemben New York, amely az UTSA helyett a Restatement-et követi, úgy ítélte meg, hogy az alperes jogsértésből származó nyereségének visszafizetése nem elérhető jogorvoslat. *Lásd E.J. Brooks Co. v. Cambridge Security Seals*, N.E.3d (Ct. App. N.Y. 2018).

3. Üzleti titok büntetőjogi alapszabályai

Az üzleti titokkal való visszaélés nem csak bűncselekmény, hanem bizonyos körülmények között bűncselekmény is. Az üzleti titkok új munkaadójukhoz való átadásával vádolt számítógépes vezetők ellen folytatott, nagy nyilvánosságot kapott büntetőeljárások sorozata felhívta az iparági szakemberek figyelmét az üzleti titkokra. A büntetőeljárások etikai és politikai kérdéseket is felvetettek az üzleti titkokkal kapcsolatos büntetőeljárások helyességével kapcsolatban, amelyeket a valódi érdekelt felek, gyakran olyan nagyvállalatok, mint az Intel vagy a Borland "terveztek".

A büntetőjogi üzleti titok ügyek több szempontból is különböznek a polgári jogi ügyektől. A panaszos fél a kormány, nem pedig a károsult vállalat. A károsult vállalatok azonban a "valódi érdekelt felek", és általában jelen vannak az ügyben. Még ha a büntetőeljárásban nem is ők a felek, legalább a tanúk jelentős részét ők szolgáltatják, és magas szintű kommunikációt folytatnak a kerületi ügyésszel.

A bizonyítási teher magasabb, mint egy polgári perben. Egyes ügyeket, amelyeket a felperesek polgári peres ügyként megnyerhetnének, a büntetőbírószágon elveszítenének. Ez a helyzet annál is valószínűbb, mert több állam büntetőjogi törvényeiben az üzleti titok fogalma korlátozottabb, mint a polgári jogi törvényeké. Például Cal. Penal Code §499c, amely az üzleti titkok ellopását szabályozza, az üzleti titok fogalmát hagyományosan a "tudományos vagy műszaki" információkra korlátozta. (Az üzleti titok e meghatározásának alkotmányosságát a *People v. Serrata*, 133 Cal. Rptr. 144 (Ct. App. 1976)). 1996-ban azonban a kaliforniai törvényhozás úgy módosította az üzleti titok büntetőjogi törvényét, hogy az egybeessen az üzleti titok tágabb meghatározásával az egységes üzleti titokról szóló törvényben.

Az üzleti titkok ellopásával vádolt vádlottakat más bűncselekményekkel is megvádolhatják. Például azok a vádlottak, akik a titkot nem megfelelő eszközökkel szerzik meg, szemben a bizalmas kapcsolat keretében történő megszerzéssel, bűnösök lehetnek lopás, lopott vagyontárgy átvétele vagy számos hasonló bűncselekmény elkövetésében. *Lásd: People v. Gopal*, 217 Cal. Rptr. 487, 493-94 (Ct. App. 1985). Továbbá a számítástechnika fejlődése kibővítette a szövetségi szerepet az üzleti titkok ellopásának üldözése terén, mivel a számítógépes hálózaton keresztül átvett adatok úgy tekinthetők, mint amelyek átlépik az államhatárokat. *Lásd United States v. Riggs*, 739 F. Supp. 414 (N.D. Ill. 1990) (engedélyezve a Bell South számítógépes szöveges fájljából adatokat közzétevő számítógépes hackerek megvádolását vezető kereset és lopott tulajdon államközi szállítása miatt).

Az üzleti titokkal kapcsolatos büntetőjogi (és nem polgári jogi) eljárások más hatással vannak az érintett felekre. Először is, a büntetőeljárásokban az üzleti titok tárgyalásai folyamatos

az információk közzétételével kapcsolatos csatározások. A valódi érdekelt felek természetesen ellenezni fogják, hogy a nyilvános tárgyalóteremben nyilvánosságra hozzák azokat a titkokat, amelyek ellopásával az alperest vádolják. Ez az aggodalom szembemegy a vádlott nyilvános tárgyaláshoz való alkotmányos jogával.¹² Másodsor, a polgári ügyeket általában felfüggesztik a büntetőeljárás kimeneteléig. Így a büntetőeljárás valójában késleltetheti a jogsértés megszüntetését - azt a fajta jogorvoslatot, amelyben a polgári peres felperes gyakran a leginkább érdekelt.

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. Tekintettel a párhuzamos polgári perre kiszabott felfüggesztésre és a büntetőügyben a magasabb bizonyítási teherre, miért keresne egy polgári felperes valaha is büntetőeljárást?

2. Bűncselekménynek kellene-e minősülnie az üzleti titkok ellopásának? Van-e bármilyen hatása a büntetőjogi szankciók meglétének a kártérítési perekben biztosított elrettentés optimális szintjére, és ezáltal a polgári perben megítélendő kártérítésre?

Lát-e bármilyen problémát azzal, hogy Kalifornia az üzleti információknak az üzleti titok büntetőjogi törvénybe való felvételével kapcsolatban? Van-e ok arra, hogy a tudományos információk lopását szigorúbban kezeljék, mint az üzleti információk lopását?

2. Szövetségi büntetőjogi felelősség az üzleti titokért

Az 1996. évi gazdasági kémkedésről szóló törvény (18 U.S.C. §1831 et seq.) az üzleti titkokkal való visszaélést szövetségi bűncselekménynek minősíti. Az 1831(a) és 1832(a) szakaszok azonos megfogalmazást tartalmaznak a hűtlen kezeléssel kapcsolatos cselekményekre vonatkozóan, és büntetik azt a meghatározott személyt, aki:

- (1) üzleti titkot lop, vagy jogosulatlanul eltulajdonít, elvesz, elvisz vagy eltulajdonít, vagy csalással, fondorlattal vagy megtévesztéssel megszerez;
- (2) engedély nélkül másol, sokszorosít, vázlatot készít, rajzol, fényképez, letölti, feltölti, módosítja, megsemmisíti, fénymásolja, sokszorosítja, továbbítja, kézbesíti, elküldi, postázza, közli vagy továbbítja az üzleti titkot;
- (3) üzleti titkot kap, vásárol vagy birtokol, tudva, hogy azt ellopták vagy jogosulatlanul eltulajdonították, megszerezték vagy átalakították; . . .

Ezek a rendelkezések bizonyos tekintetben lényegesen szélesebb körűek, mint a megfelelő polgári üzleti titokra vonatkozó jogszabályok, például az egységes törvény.

Az *Egyesült Államok kontra Hsu* ügyben 155 F.3d 189 (3d Cir. 1998), a törvényt értelmező első fellebbviteli határozatban a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperesek (akik egy csapdaakció tárgyát képezték) bűnösnek találhatók összeesküvésben és hűtlen kezelésre irányuló kísérletben.

¹² Polgári ügyekben nincs ilyen jog. ^{Annak} a nagyon is valós veszélynek az elkerülése érdekében, hogy a hűtlen kezelésre irányuló kereset éppen azoknak a titkoknak a nyilvánosságra hozatalát eredményezi, amelyeket a felperes védeni kíván, a polgári peres üzleti titkokra vonatkozó keresetek szinte kivétel nélkül tartalmaznak védintézkedéseket, amelyek korlátozzák a felfedezés során előkerült információk

nyilvánosságra hozatalát. Az ilyen végzésekről általában a felek állapotnak meg, de néha a bíróság is elrendelheti azokat. Ezek néha olyan messzire mennek, hogy megakadályozzák, hogy maguk a felek (szemben az ügyvédekkel és a felfogadott szakértőkkel) betekinthesse a másik fél dokumentumaiba. Ilyen esetben a házon belüli ügyvédeknek hozzáférést kell-e biztosítani a felfedési dokumentumokhoz? *Lásd Brown Bag Software kontra Symantec Corp.* , F960.2d (1465,9th1470 Cir. 1992).

olyan információ, amely valójában nem volt üzleti titok, mivel a kísérlet bűncselekménye nem követelte meg annak bizonyítását, hogy az információ, amelyet az alperesek megpróbáltak ellopni, valóban titok volt. Ez egy olyan kérdés, amely az ügyekben visszatérően felmerült. Vegyük például az *Egyesült Államok kontra Lange*, F312.3d (2637th Cir. 2002) ügyet:

Az 1832(a)(4) § bűncselekménynek minősíti az üzleti titkok tulajdonosának engedélye nélküli értékesítésének kísérletét. Még ha Lange nem is ~~adta~~ valódi üzleti titokkal, az érvelés szerint *azt hitte, hogy* igen, és ezért büntethető az eladási kísérlet miatt. Ez az érvelés a *Hsu-ügyben* talál támogatást, amely kimondta, hogy a szürke zsarolás elkerülése érdekében - vagyis annak a fenyegetésnek az elkerülése érdekében, hogy az ügyésznek az ítélethozatal érdekében fel kell fednie a titkot azáltal, hogy azt a tárgyalási jegyzőkönyvbe teszi - az ügyet a következőkre lehet alapozni §1832(a)(4) bekezdés szerint az üzleti titok minden részletének felfedése nélkül. *Egyetértés, Egyesült Államok kontra Pin Yen Yang*, 281 F.3d 534, 543-44 (6th Cir. 2002). Egyetértünk e határozatok általános megközelítésével. *A Hsu az üzleti titoknak hitt információk értékesítésének kísérletét olyan kísérlethez hasonlította, mint például egy holttest lelövése abban a hitben, hogy az él, vagy cukor eladása abban a hitben, hogy az kokain.* Az ilyen jellegű események képezik az alapját annak az alapelvnek, hogy a ténybeli lehetetlenség nem védekezés a kísérletért való ~~vádat~~ szemben. *Lásd United States v. Bailey*, 227 F.3d 792, 797 (7th Cir. 2000); *United States v. Saunders*, 166 F.3d 907, 916 (7th Cir. 1999); *United States v. Cotts*, F14.3d (300,7th 307Cir. 1994). Ez azonban nem jelenti azt, hogy a vádlott meggyőződése *önmagában* alátámaszthatja az elítélést. Valamennyi kísérletre vonatkozó vádemelés annak bizonyításától függ, hogy a vádlott jelentős lépést tett a bűncselekmény befejezése felé, amelyet véghez tudott volna vinni, ha nem hiúsítják meg. *Braxton kontra Egyesült Államok*, 500 U.S. 344 (1991). Bár az Amerikai Jogi Intézet a kísérletnek a szándékhoz szorosan kapcsolódó meghatározását ajánlja (Model Penal Code §5.01(1)(c)), a Legfelsőbb Bíróság nem fogadta el ezt a nézetet, és a szövetségi jog szerinti esetekben azt írja elő, hogy az ügyész bizonyítsa a siker valószínűségét. *Lásd pl. Spectrum Sports, Inc. v. McQuillan*, 506 U.S. 447 (1993) ("veszélyes valószínűsége" a sikernek a monopolizációs kísérlet egyik összetevője).

Egy gyilkossági kísérletet megghiúsíthatunk azzal, hogy a tervezett áldozatot egy zsák liszttel helyettesítjük; egy kábítószer-értékesítést megghiúsíthatunk azzal, hogy a kokaint cukorral helyettesítjük, vagy a crack-et cukorka cukorral helyettesítjük. Ezek a helyzetek jó eséllyel sikeresek lennének, ha nem avatkoznánk be. Ugyanígy "az elégedetlen volt alkalmazott is, aki egy műszaki tervrajzokkal teli számítógépes diszketten sétál ki volt cégéből" (*Hsu*, 155 F.3d at 201) - ami Lange magatartásának méltányos leírása (bár a diszketek elavultak). *Lásd még United States v. Martin*, 228 F.3d 1, 10-12 (1st Cir. 2000). Az üzleti titok eladása megghiúsulhat azzal, hogy a Shakespeare összegyűjtött műveit tartalmazó lemezt kicserélik arra a lemezre, amelyről az alperes azt hitte, hogy a fékszerkezetek terveit tartalmazza, vagy azzal, hogy véletlenül nem töltik le a megfelelő fájl. A lemez eladásának kísérlete vétkes részselekménynek minősül. Az azonban már kevésbé

egyértelmű, hogy a nyilvánosság számára már ismert információ értékesítése a bűncselekmény elkövetése felé vezető lényeges lépésnek tekinthető, csak azért, mert az alperes megtévesztett, és nem érti, mi az üzleti titok. Egy

A *Zen és a motorkerékpár-karbantartás művészete* című könyv egy példányának megszerzése nem minősül gazdasági kémkedésnek, még akkor sem, ha a vádlott úgy gondolja, hogy a könyvben szereplő tippek üzleti titkok; és a vudu-babákba tüket szúrni sem minősül gyilkossági kísérletnek. A könyvkereskedők és az okkultizmus gyakorlói nem jelentenek társadalmi veszélyt, pláne nem olyan mértékű veszélyt, mint azok, akiket rászédnek arra, hogy a merénylet célpontjainak beállított homokzsákokra lőjenek. Lange veszélyesebb volt, mint a mi könyvárusunk, de sokkal kevésbé veszélyes, mint a mi feltételezett merénylőnk. Talán a volt munkaadótól eltulajdonított adatok elég *valószínű*, hogy üzleti titkokat tartalmaznak ahhoz, hogy az eladásra való felkészülést a bűncselekmény befejezése felé tett lényeges lépésnek, és így bűnös kísérletnek nevezzük, még akkor is, ha a munkavállaló rossz adatállományt lopott el, és nem jutott hozzá a kereskedelmi szempontból értékes információkhoz. Nem kell tovább foglalkoznunk a témával azon túl, hogy megjegyezzük az állítás hihetőségét és a tényekre való érzékenységét - milyen adatokat gondolt a munkavállaló, hogy ellopott, és így tovább. Nem szükséges ugyanis végleges szabályt hirdetni arra vonatkozóan, hogy az üzleti titok ügyekben mennyire veszélyesnek kell lenniük az elkövetett cselekményeknek: a bíró jogosult volt (és meg is állapította), hogy Lange birtokában *valódi* üzleti titkok voltak.

Lange azt akarja, hogy úgy járjunk el, mintha csak olyan méréseket próbált volna eladni, amelyeket bárki elvégezhetett volna egy eredeti felszereltségű alkatrész szétszerelése után a féknyergekkel. Az ilyen mérések nem nevezhetők üzleti titoknak, ha - ahogy Lange állítja - a kérdéses részegységeket könnyű volt szétszedni és megmérni. De senki sem fizetett volna 100 000 dollárt a mérésekért, miközben Lange azt mondta az ügyfeleinek, hogy a felkínált adatok többet érnek ennél a kért árnál. Ami így is volt. Amivel Lange rendelkezett, és amit megpróbált eladni, azok a kész specifikációk és mérnöki diagramok voltak, amelyek tükrözték a ~~műsk~~ elvégzése *után* elvégzett összes munkát: a kohászati adatokat, a színterelés részleteit, a tesztek eredményeit, a késztermék előállításához szükséges terveket, mindent, ami szükséges volt ahhoz, hogy az FAA engedélyt kapjon egy állítólagosan azonos alkatrésze, amelyet már jóváhagytak. Ezek a részletek "tényleges vagy potenciális, független gazdasági értéket képviselnek, mivel nem ismertek általánosan, és a nyilvánosság számára nem voltak könnyen megállapíthatók megfelelő eszközökkel." Az eredeti berendezés gyártóján és a RAPCO-n kívül minden más cégnek drágán kellett fizetnie azért, hogy hasonló alkatrészeket tervezzen, teszteljen és jóváhagyást nyerjen; a versenytársak számára ismeretlen és mérőszalaggal nem felfedezhető részletek jelentős "független gazdasági értékkel rendelkeztek ... azáltal, hogy nem voltak általánosan ismertek". A tényállás értelmes bírója megállapíthatta volna, hogy a Lange megpróbált üzleti titkokat eladni.

Id. 268-69.

Egyes kommentátorok bírálták az EEA-t, mert a hűtlen kezelés fogalmát a büntetőjogban tágabban határozza meg, mint az UTSA a polgári jogban. Ennek ellenére a Kongresszus a kiberbiztonság és a weboldalak külföldi feltörése miatt aggódva kiterjesztette az EEA-t, hogy létrehozzon egy általános szövetségi polgári

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

kereskedelmi titokra vonatkozó törvényt. *Lásd a* DEFEND TRADE SECRETS ACT, S. 1890 (2016). Míg a DTSA általában követi az UTSA szerinti állami jogot az üzleti titok és a jogellenes használat meghatározása tekintetében, az egyik fontos különbség az UTSA területén

a jogorvoslatok. A DTSA lehetővé teszi az üzleti titok információinak és a jogellenes használat bizonyítékainak ex parte lefoglalását, amennyiben fennállt a veszélye annak, hogy a titkokat nyilvánosságra hozzák vagy a bizonyítékokat megsemmisítik, mielőtt a bíróság a szokásos jogi eljárások során eltilthatja azokat. Az ilyen ex parte lefoglalások számos feltételhez és korlátozáshoz kötöttek, beleértve annak bizonyítását, hogy a felperes valószínűleg megnyeri az ügyet és teljesíti a tiltó végzés követelményeit, de azt is, hogy az ideiglenes korlátozó végzés szokásos eljárása nem megfelelő, mert az alperes nem fog eleget tenni annak, és hogy az alperes megsemmisítené vagy elrejtene a bizonyítékot, ha értesítenék a tervezett lefoglalásról. *Lásd U18.S.C.*

§1836(b)(A)(ii). A SZENÁTUSI jelentés jelzi, hogy "[a]z ex parte lefoglalásra vonatkozó rendelkezést várhatóan olyan esetekben fogják alkalmazni, amikor az alperes el akarja hagyni az országot, vagy azt tervezi, hogy az üzleti titkot azonnal nyilvánosságra hozza egy harmadik fél számára, vagy más módon nem hajlandó a bírósági végzések végrehajtására". S. REP. NO. 114-220, 114TH CONG., 2 D SESS „DEFEND TRADE SECRETS ACT OF 2016 9-10 (2016).

H. SZÖVETSÉGI ELŐVÁSÁRLÁS

Az Egyesült Államok alkotmányának felsőbbrendűségi záradéka kimondja, hogy Ez az Alkotmány, és az Egyesült Államok törvényei, amelyeket annak értelmében hoznak; és minden szerződés, amelyet az Egyesült Államok fennhatósága alatt kötöttek vagy kötnek, az ország legfőbb törvénye; és a bírák minden államban kötelesek erre, bármely dolog [sic] az alkotmányban vagy bármely állam törvényeiben az ezzel ellentétes ellenére.

USA ALKOTMÁNYA, ART. VI. CIKK, CL. 2. Így a szupremáciai klauzula semmissé teszi a szövetségi szellemi tulajdon védelmének megkettőzésére vagy megzavarására irányuló állami jogi kísérleteket. A nehezebb esetek olyan állami törvényekkel kapcsolatosak, amelyek nem ütköznek közvetlenül a szövetségi hatáskörrel, hanem a szövetségi rendszerben lévő hiányosságokat kezelik. A bíróságoknak meg kell küzdeniük azzal, hogy a Kongresszus szándékában állt-e ilyen hézagokat kitöltetlenül hagyni, kizárva ezzel az állami védelmet, vagy egyszerűen csak megengedte, hogy az állami jog kitöltse ezeket a hézagokat. A következő ügy a szövetségi szabadalmi jog és az állami üzleti titokvédelem kölcsönhatásával foglalkozott.

Kewanee Oil Co. kontra Bicron Corp. Supreme Court of the United States 416 U.S. 470 (1974)

BURGER főbíró úr mondta el a Bíróság véleményét.

Certiorari-t adtunk egy olyan kérdés eldöntésére, amellyel kapcsolatban a fellebbviteli bíróságok között ellentmondás áll fenn: az állami üzleti titok védelmét megelőzi-e a szövetségi szabadalmi törvény működése. A jelen ügyben a Hatodik Kerületi Fellebbviteli Bíróság úgy ítélte meg, hogy az elővásárlási jog fennáll. A második, negyedik, ötödik és kilencedik kerület fellebbviteli bíróságai ezzel ellentétes következtetésre jutottak. . . .

A kérelmező ezt a sokszínűségi keresetet az Egyesült Államok Ohio északi

Elektronikusan elérhető a következő címen:

<https://ssrn.com/abstract=3415161>

kerületének kerületi bírósága előtt indította meg, amelyben a jogsértés megszüntetését és kártérítést kért a következők eltulajdonítása miatt.

üzleti titkok. A kerületi bíróság az ohioi üzleti titokra vonatkozó törvényt alkalmazva, a 40 állítólagos üzleti titok közül 20-nak az alperesek általi felfedése vagy felhasználása ellen hozott állandó tiltó határozatot mindaddig, amíg az üzleti titkokat a nyilvánosság számára nem hozták nyilvánosságra, más módon nem váltak általánosan hozzáférhetővé, vagy amíg az alperesek az információ átadására törvényes joggal rendelkező forrásokból nem szerezték meg azokat.

A Hatodik Kerületi Fellebbviteli Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Fellebbviteli Bíróság ténymegállapításai nem voltak egyértelműen tévesek, és hogy a jegyzőkönyvből nyilvánvaló, hogy az egyes alperesek a Bicon javára sajátították ki a Harshaw-nál való munkaviszonyuk alatt szerzett titkos információkat. A fellebbviteli bíróság továbbá úgy ítélte meg, hogy a kerületi bíróság helyesen alkalmazta az üzleti titokra vonatkozó ohioi törvényt. A fellebbviteli bíróság mindazonáltal hatályon kívül helyezte a kerületi bíróságot, mivel úgy találta, hogy az ohioi üzleti titokra vonatkozó törvény ellentétes az Egyesült Államok szabadalmi törvényeivel. A fellebbviteli bíróság azzal érvelt, hogy Ohio nem adhat monopolvédelmet olyan eljárásoknak és gyártási technikáknak, amelyek a 35 U.S.C. §101 alapján szövetségi szabadalom szempontjából megfelelő tárgyak, de amelyeket már több mint egy éve használnak kereskedelmi forgalomban, és így a U.S.C. §102(b) alapján már nem jogosultak szabadalmi oltalomra.

Megállapítjuk, hogy az ohioi üzleti titokra vonatkozó törvényt nem előzi meg az Egyesült Államok szabadalmi törvénye, és ennek megfelelően visszavonjuk. . . .

III.

Az első kérdés, amellyel foglalkozunk, az, hogy az államoknak tilos-e egyáltalán fellépniük az üzleti titkok tárgyát képező szellemi tulajdon védelmének területén.

8. Az Alkotmány I. cikkének 8. §-a a kongresszusnak a következő jogköröket biztosítja

[a tudomány és a hasznos művészetek fejlődésének előmozdítása azáltal, hogy a szerzők és feltalálók számára korlátozott ideig kizárólagos jogot biztosít írásaik és felfedezéseik felhasználására. . . .

A terminusban 1972, a *Goldstein v. California*, U412.S. (5461973) ügyben úgy ítéltük meg, hogy a 8. kl. 8. pontja alapján a Kongresszusnak adott felhatalmazás nem kizárólagos, és hogy - legalábbis a végzések esetében - az államoknak nem tilos megfelelő jogszabályokkal ösztönözniük és védeniük a határaikon belül tartózkodók erőfeszítéseit. Az államok tehát védekezhetnek a lemezekon vagy kazettákon rögzített előadások engedély nélküli, értékesítés céljából történő újrafelvétele ellen, még akkor is, ha ezek az előadások az alkotmányos értelemben vett "írásoknak" minősültek, és a Kongresszus jogosult volt az ilyen előadásokra vonatkozó törvényhozásra, és ha úgy döntött, elővehette a területet. Ezt a döntést a nemzetünkön belüli érdekek nagyfokú sokféleségére alapozták - az egyes államokban a szellemi teljesítmények megbecsülésének lényegében nem egységes jellegére. Ezt az államok által a 18. században kiadott szabadalmak bizonyították. 412 U.S., at 557.

Ahogy az államok gyakorolhatnak szabályozási jogkört az íráskor felett, úgy az államok is szabályozhatják a felfedezéseket. Az államok eltérő álláspontot képviselhetnek a találmányokkal kapcsolatos szellemi tulajdon védelmében, mint a szerzői jog tárgyával kapcsolatos szellemi tulajdon védelmében. Az államokra vonatkozó egyetlen korlátozás az, hogy

a szabadalmak és a szerzői jogok területének szabályozásában nem ütköznek a Kongresszus által e területen elfogadott törvények működésével, és most erre a nehezebb kérdésre térünk ki.

IV.

Az a kérdés, hogy Ohio üzleti titokra vonatkozó törvénye a szupremáciai klauzula alapján semmis-e, annak vizsgálatát foglalja magában, hogy a törvény "akadályozza-e a Kongresszus teljes körű céljainak és célkitűzéseinek megvalósítását és végrehajtását". *Hines v. Da-vidowitz*, 312 U.S. 52, 67 (1941). *Lásd Florida Avocado Growers kontra Paul*, 373 U.S. 132, 141 (1963). A *Sears, Roebuck & Co. v. Stiffel Co.*, U376.S. (225,1964229) ügyben megállapítottuk, hogy amikor az állami jog az alkotmányos felhatalmazás alapján hozott szövetségi törvények területét érinti, "az "ismert doktrína", hogy a szövetségi politikát "nem lehet semmissé tenni, vagy annak előnyeit megtagadni" az állami jog által. *Sola Elec. Co v. Jefferson Elec. Co.*, 317 U.S. 173, 176 (1942). Ez természetesen akkor is igaz, ha az állami törvényt egyébként kétségtelen állami hatalom gyakorlása során hozták". . . .

Az Alkotmány kimondott célja, hogy a Kongresszusként a szellemi tulajdon területén törvényhozási jogkörrel adjon, a "tudomány és a hasznos művészetek fejlődésének előmozdítása". A szabadalmi törvények ezt a fejlődést azáltal segítik elő, hogy a feltalálók számára korlátozott időtartamra kizáró jogot biztosítanak, ami arra ösztönzi őket, hogy megkockáztassák a gyakran hatalmas idő-, kutatási és fejlesztési költségeket. . . .

Az üzleti etika normáinak fenntartása és a be- és felvilágosítás ösztönzése az üzleti titokjog mögött meghúzódó, általánosságban megfogalmazott politika. "A jóhiszeműség és a becsületes, tisztességes üzletkötés szükségessége a kereskedelmi világ életét és szellemét jelenti". . . .

Amint azt korábban megjegyeztük, az üzleti titokjog olyan tárgyakat véd, amelyek nem lennének megfelelő tárgyai az U35.S.C. §101 szerinti szabadalmi oltalomnak. Ahogy a *Goldstein kontra Kalifornia ügyben* a felvételek esetében is, a Kongresszus a nem szabadalmaztatható tárgyak tekintetében "nem húzott mérleget; inkább hagyta a területet felügyelet nélkül, és nincs ok arra, hogy az állam miért ne cselekedhetne szabadon". *Goldstein v. California, supra*, 570. o. (lábjegyzet kihagyva).

Mivel egy felfedezés - bármilyen hasznos, újszerű és nem nyilvánvaló - csak akkor szabadalmaztatható, ha az a szabadalmaztatható tárgyak egyik kifejezett kategóriájába tartozik, a következők szerint 35

U.S.C. §101 alapján az ilyen felfedezés birtokosának nem lenne oka szabadalomért folyamodni, függetlenül attól, hogy létezik-e üzleti titokvédelem vagy sem. Az üzleti titokvédelem eltörlése ezért nem eredményezné a nem szabadalmaztatható tárgyak területén tett felfedezések nyilvánosságra hozatalának növekedését. . . .

A Kongresszus azokról a felfedzésekről beszélt, amelyek az U35.S.C. §101 szabadalmaztatható tárgyak valamelyik kategóriájába tartoznak, és amelyek ezért olyan jellegűek, hogy szabadalomban való részesülésük megfontolás tárgyát képezhetik. Azok az eljárások, gépek, manufaktúrák, anyagösszetételek és azok javításai, amelyek megfelelnek a hasznosság, az újdonság és a nem nyilvánvalóság kritériumainak, szabadalmaztathatók, de azok, amelyek nem,

nem. Továbbra is kérdéses, hogy azok a tárgyak, amelyek szabadalom szempontjából megfelelő tárgyak, rendelkezhetnek-e az üzleti titokjog által biztosított alternatív védelemmel is.

A találmányok ösztönzésére irányuló szabadalmi politikát természetesen nem zavarja a találmányok ösztönzésének egy másik formája. Ebben a tekintetben a két rendszer nincs és soha nem is lenne ellentétben egymással. Hasonlóképpen, az a politika, hogy a nyilvánosságra került anyagoknak a nyilvánosságban kell maradniuk, nem összeegyeztethetetlen az üzleti titok védelmével. Az üzleti titok definíció szerint nem került a közkincsbe. . . .

. . . Az üzleti titokra vonatkozó jog ösztönözni fogja a találmányokat azokon a területeken, amelyekre a szabadalmi jog nem terjed ki, és arra ösztönzi a független újítót, hogy folytassa találmánya felfedezését és hasznosítását. A versenyt elősegíti, és a nyilvánosságot nem fosztja meg az értékes, ha nem is teljesen szabadalmaztatható találmányok felhasználásától. . . .

A szabadalmaztatható tárgyak utolsó kategóriája, amellyel foglalkozni kell, az egyértelműen szabadalmaztatható találmány, azaz az a találmány, amelyről a tulajdonos úgy véli, hogy megfelel a szabadalmaztathatóság követelményeinek. Itt éri el a szövetségi érdek a nyilvánosságra hozatalhoz fűződő érdek a csúcspontját. . . .

Az üzleti titok joga sok tekintetben sokkal gyengébb védelmet nyújt, mint a szabadalmi jog. Míg az üzleti titokjog nem tiltja az üzleti titok tisztességes és becsületes eszközökkel történő felfedezését, pl. független alkotás vagy fordított tervezés, addig a szabadalmi jog "a világ ellenében" működik, megtiltva a találmány bármilyen célú felhasználását ~~idő~~ ideig. Az üzleti titok jogosultja azt a jelentős kockázatot is vállalja, hogy a titkot a versenytársaknak lopás vagy a bizalmas ~~kap~~ megsértése révén olyan módon adják át, amely nem könnyen felfedezhető vagy bizonyítható. *Painton & Co. kontra Bourns, Inc.*, F442.2d, at Ahol a 224.szabadalmi jog akadályként működik, ott az üzleti titokra vonatkozó jog viszonylag szitaként működik. Valóban csekély annak a lehetősége, hogy egy feltaláló, aki úgy véli, hogy találmánya megfelel a szabadalmaztathatósági követelményeknek, hátradól, az üzleti titokra hivatkozik, és egy év használat után elveszíti a szabadalmi oltalomhoz való jogát, U35.S.C. §102(b).

A társadalomnak nem áll fenn annak a veszélye sem, hogy a tudományos vagy technológiai fejlődést akadályozza az a ritka feltaláló, aki szabadalmaztatható találmánnyal rendelkezik, és az üzleti titok védelmét választja a szabadalmi oltalom helyett. A találmányok időbeli érettségének koncepciója, amelyet a történelem számos független, többszörös felfedezésének tanulmányozásából fejlesztettek ki, azt jósolja, hogy ha egy adott egyén nem tett volna egy adott felfedezést, akkor mások megtették volna, és valószínűleg viszonylag rövid időn belül. Ha valamit egyáltalán felfedeznek, azt nagy valószínűséggel egynél több személy fogja felfedezni. . . .

. . . Az üzleti titokjog és a szabadalmi jog több mint száz éve létezik együtt ebben az országban. Mindkettőnek megvan a maga sajátos szerepe, és az egyik működése nem vonja el a másik szükségességét. . . . A Kongresszus az elmúlt évek hallgatásával belátta, hogy bölcs dolog, ha az államoknak engedélyezi az üzleti titok védelmének érvényesítését. Amíg a Kongresszus nem tesz ellenkező értelmű pozitív intézkedést, az államoknak szabadon kell biztosítaniuk az üzleti titkok védelmét. . . .

DOUGLAS bíró úr, akivel BRENNAN bíró úr egyetért, nem ért egyet.

A mai határozat ellentétes a *Sears, Roebuck & Co. kontra Stiffel Co.*, 376 U.S. 225, és a *Compco Corp. kontra Day-Brite Lighting, Inc.*, 376 U.S. 234. Ezek az ügyek olyan szabadalmakra vonatkoztak - egy póluslámpára és egy fénycsőre -, amelyek mindegyike érvénytelen volt. Az alsóbb fokú bíróságok azonban úgy ítélték meg, hogy bár a szabadalmak érvénytelenek voltak, a szabadalom jogosultjainak termékeivel azonos vagy összetéveszthetően hasonló termékek értékesítése sérti az állam tisztességtelen versenyre vonatkozó törvényeit. Úgy ítéltük meg, hogy ha egy tárgyat nem védi szabadalom, az állami törvény nem tilthatja meg másoknak, hogy azt lemásolják, mivel minden olyan tárgy, amelyre érvényes szabadalom nem vonatkozik, közkinccsnek minősül. A Kongresszus a szabadalmi törvényekben úgy döntött, hogy ahol nincs szabadalom, ott a szabad verseny legyen érvényes; hogy ahol jogosan adtak ki szabadalmat, ott a mások kizárására vonatkozó jog legfeljebb évekre szóljon, és hogy az államok "más törvények alapján, például a tisztességtelen versenyt tiltó törvény alapján nem adhatnak olyan jellegű védelmet, amely ellentétben áll a szövetségi szabadalmi törvények céljaival", 376 U.S., 231. o. . . .

A szabadalmi törvényekkel való ütközés nyilvánvaló. A Kongresszus döntése a szabadalmi rendszer elfogadásáról azon az elképzelésen alapult, hogy sokkal több innováció lesz, ha a felfedezéseket nyilvánosságra hozzák és szabadalmaztatják, mint ha mindenki titokban dolgozik. A társadalom így elősegíti a technológiai információk szabad cseréjét egy korlátozott, 17 éves monopólium árán. . . .

Az üzleti titok ellopásának orvoslására irányuló per alapja a szerződésszegés miatti kártérítés - egy történelmi jogorvoslat, *Cataphote Corp. kontra Hudson*, 422 F.2d 1290. A bizalmas kapcsolat megsértéséért járó kártérítést nem előzi meg ez a szabadalmi jog, de a felhasználás elleni tiltó végzés előzi meg, mivel a szabadalmi jog az üzleti titok felett az egyetlen olyan monopólium, amely konkrét teljesítéssel érvényesíthető; és ez a monopólium a teljes nyilvánosságra hozatal árát követeli meg. Az üzleti titok csak úgy védhető, ha titokban tartják. A szerződésszegésért járó kártérítés egy dolog; a nyilvánosságra hozatal tiltó végzés az érvényes szabadalmak védelmét szolgálja, és ezért előnyt élvez. . . .

ÉSZREVÉTELEK ÉS KÉRDÉSEK

1. *A Sears, Roebuck & Co v. Stiffel Co.*, 376 U.S. 225 (1964) által meghatározott szabály meglehetősen egyértelmű volt: a szabadalmi jog kompromisszumot tükröz az ~~in~~ előmozdításának célja és a monopólium elnézésének veszélye között. A szabadalmi jog hatályának kiegészítése felboríthatja ezt az egyensúlyt, és ezért tilos. A szövetségi szellemi tulajdonra vonatkozó jogszabályok *végrehajtásának* kiegészítését a *Compco Corp.*

v. Day-Brite Lighting, Inc., U376.S. (2341964), egy társügyben, és Harlan bíró egyetértésében mindkét ügyben. Ezen ügyek után az állami jog nagyon korlátozott ~~sajtó~~ töltött be a szellemi tulajdon védelmének rendszerében. Az államok dolgozhattak a szövetségi védelem céljainak előmozdításán, de a szövetségi törvény által meghatározott paramétereken belül kellett dolgozniuk. Ennek eredményeképpen a *Sears* és a *Compco* egyaránt megsemmisítette azokat az állami törvényeket, amelyek szabadalmaztatható használati tárgyakkal nyújtottak formatervezési mintaoltalmat.

A *Kewanee* véleménye jelentősen eltér ettől. Burger főbíró véleménye a Bíróság nevében a szabadalmi törvényeket meghatározó két politika közül csak az egyiket

hangsúlyozza: az innováció előmozdításának célját. A vélemény nem tárgyalja a szellemi

a tulajdon védelme a szabad verseny szempontjából. Következésképpen a *Kewanee* Bíróság nem talál problémát a szabadalmi törvények hatályán túlmutató üzleti titokvédelemben. Megjegyzendő, hogy a Bíróság a jelek szerint nem csak a nem szabadalmaztatható tárgyakat védő állami törvényeket hagyja jóvá (ez egy olyan terület, ahol a szövetségi kormánynak nincs érdeke),¹³ hanem a más okból (pl. elhallgatás, visszaélés, újdonság hiánya vagy nyilvánvalóság) nem szabadalmaztatható találmányok védelmét is.

Kewanee kibékíthető a *Searsszel*? A *Kewanee* bíróság nem helyezte hatályon kívül a *Sears-t* vagy a *Compco-t*; sőt, a bíróság ezeket idézte a döntése alátámasztására. Így a másolást megakadályozó állami törvényeket a *Kewanee* után másként kezelték, mint az üzleti titokra vonatkozó törvényeket. Az utóbbiak, bár szélesebb körűek voltak (sokkal többet akadályoztak meg, mint a termékek nyílt másolását), megengedettek voltak; az előbbiek nem. Lásd Paul Goldstein, *Kewanee Oil Co. v. Bicorn Corp.: Notes on a Closing Circle*, SUP1974. CT. REV. 81 (1974) (azzal érvelve, hogy a *Kewanee* "bezárta a kört" a *Sears* és a *Compco* nyílt végű elővásárlási elemzésével kapcsolatban); Camilla A. Hrdy, *State Patents As a Solution to Underinvestment in Innovation*, U62. KAN. L. REV. 487 (2013) (azzal érvelve, hogy az állami szabadalmak, amelyek megelőzték az Alkotmány 1789-es elfogadását, a szabadalmi jog szövetségi jellege ellenére még mindig lehetségesek és bizonyos esetekben kívánatosak).

2. Jó ötlet-e az elővásárlás? Ez attól függ, hogy mit gondol a szövetségi törvények egyensúlyáról. Ha Önt jobban aggasztja a verseny sérülése azáltal, hogy a szabadalom jogosultjainak monopoljogokat biztosít, akkor valószínűleg a *Sears* ügyben született eredményt fogja támogatni. Ha viszont úgy gondolja, hogy az innováció nem részesül kellő jutalomban, akkor ésszerű ellenezni a szövetségi elővásárlási jogot. Az esetek összeegyeztetésének egyik módja az lehet, ha a *Sears* és a *Compco* ügy értelmezzük, hogy a szövetségi politika a köztulajdonban lévő termékek visszafejlesztését támogatja. Ha ez az átfogó szövetségi cél, akkor logikus a *Sears* és a *Compco* ügyekben hozott törvények megsemmisítése, de a *Kewanee* ügyeké nem, mivel az üzleti titokról szóló törvények (ellentétben az általunk tárgyalt tisztességtelen versenyre vonatkozó törvényekkel) általában lehetővé teszik a visszafejtést. Ez az eredmény összhangban van az üzleti titokra vonatkozó törvények azon értelmezésével is, hogy azok csupán a kártérítési és szerződéses elvek alkalmazását jelentik.

¹³ Még ezen a területen is felismerhető azonban szövetségi érdek. Ha a Kongresszus bizonyos tárgyakat szabadalmaztathatatlannak nyilvánított, az tükrözheti azt a szövetségi elhatározást, hogy az

adott tárgy nem méltó a védelemre, és ezt az elhatározást az állami jognak nem szabadna felborítania.